

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cowgirls Do It Better
REDEMPTION
**LILA
DAWES**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Cowgirls Do It Better
Birinci Kitap:
Redemption

Lila Dawes

Cowgirls Do It Better Birinci Cilt: Redemption.

Telif Hakkı 2024© Lila Dawes

Yazar, bu eserin sahibi olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncıdan önceden yazılı izin alınmaksızın, fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere grafik, elektronik veya mekanik dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Redemption bir kurgu eseridir; karakterler, yerler, isimler, olaylar veya hikayelerle olan her türlü benzerlik tesadüfidir.

Kapak da dahil olmak üzere bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Bu yayının hiçbir bölümü yapay zeka teknolojilerini eğitmek için kullanılmayacaktır. Bu bir kurgu eseridir ve gerçek olaylara veya gerçek kişilere dayanmamaktadır.

Kapak tasarımı: The Whiskey Ginger

Düzenleyen: Caron Allan.

İÇİNDEKİLER

DEDİKASYON

TETİKLEYİCİ UYARILAR

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM ALTINCI

BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ ON

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON BÖLÜM

BÖLÜM ON DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI DÖRT YIRMI

BÖLÜMBEŞ BÖLÜM YIRMI

ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI SEKİZ

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

BÖLÜM OTUZ

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SONSÖZ TEŞEKKÜRLER

AYRICA LILA DAWES

YAZAR HAKKINDA

DEDİKASYON

Tanıdığım en iyi kovboy kız olan arkadaşım Nicola için.

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Lütfen aşağıdaki tetikleyici uyarıları okuyun ve okurken kendinize dikkat edin...

- Alkollü araç kullanma - ölümle sonuçlanma
- Ebeveyn ölümü
- Hapsedilme
- Ebeveyn ihmali / istismarı
- İçki sıçraması
- Şiddet
- Keder
- Aile içi şiddetten bahsediliyor
- Reşit olmayanların içmesi

Kefaret *İsim*

Günahtan, hatadan veya kötülükten kurtarma veya kurtarılma eylemi. "Tanrı'nın dünyasının kurtuluşu için planları".

PROLOGUE

Jack

12 YIL ÖNCE

"Keşke hiç doğmasaydın!"

Her erkek çocuğun on sekizinci yaş gününde duymak isteyeceği sözler, biliyorum ama sanırım ailem böyle davranıyordu.

Bunu ilk kez duymuyordum ve son kez de duymayacaktım. Sonuncusu daha özel, daha mükemmel bir an için saklanacaktı. Asla unutamayacağınız türden... ama bu sefer, bu sözler o ana yol açtı.

"Aynı!" Sarhoş halimle ağzımdan tükürükler saçarak karşılık verdim. Bırakın bana ebeveynlik yapmayı, kendine nasıl bakacağını bile bilemeyecek kadar genç olan anneme baktım. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüştü ve gözleri kızarmıştı. Belli ki o da benim kadar sarhoştum. Benim mazeretim ise şuydu: Kutlama yapıyordum.

Bugün on sekiz yaşına girmiştım. Uzun zamandır bu günü bekliyordum. Taşınmaya ve bu yıkık dökük kulübeyi terk etmeye hazırdım. Çok uzun zamandır bu lanet yerden ayrılmanın, beni zorla büyüten ebeveynlerimi geride bırakıp kendi başıma yola çıkmanın hayalini kuruyordum.

"Defol git buradan, *ahmak*. Ve bir daha geri gelme!" Babam annemin yanında tökezleyerek bağırdı. Ah Ahmak, bana verdikleri harika lakap, onu nasıl da özlemeyecektim.

Babamın kolunu annemin omuzlarına dolayışına, ara sıra birbirlerine gösterdikleri ama bana asla göstermedikleri dayanışmaya içim burkuldu. Tek suçum doğmakken.

Buna daha fazla katlanamadım. Eğilerek yanlarından geçtim ve beceriksizce yatak odama girdim. Beni sakar yapan sadece damarlarımda dolaşan alkol değildi. Vücudumu her zaman çok büyük hissetmişim. Büyüme atağım biraz yavaştı ama gerçekleştiğinde hızlı oluyordu ve bazen kendi bedenimi hâlâ yeni tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Yere attığım kot pantolona takılıp yatağa düştüm ve telefonumu bulmak için ellerimi yorganın üzerinde gezdirdim. Telefonu aldım ve yüzüme doğru tuttum, ekranın parlak ışığı çok sertti.

"Şşş," diye tısladım ekrana, sonra kendime güldüm. Ekrana dokundum ve Scotty'nin numarasını getirdim.

"Yo, yo, doğum günü kardeşim! Günün nasıl geçiyor?" Scotty cevap verdi. Pek çok insan gibi o da benim için "ölüm kalım" diyebileceğim biri değildi. Ama dosttuk, aynı şeylerden hoşlanıyorduk ve birlikte stres atabiliyorduk.

"Her zamanki gibi boktan bir durum. Gitmem gerek, ailem bugün çok sert ebeveynlik yapıyor ve dışarı çıkmam lazım dostum. Müsait misin?"

"Evet, tabii ki. Sadece babam arabası bozulduğu için benimkini ödünç aldı, o yüzden gelip beni alman gerekiyor."

İçimi çektim. "Gelemem dostum, kafam iyi."

"Kahretsin." Scotty anaç bir tavuk gibi dilini gıdıkladı. "Ne kadar sarhoşsun?" "Oldukça sarhoşum, yalan söylemeyeceğim."

"Çok uzak değil, arabayla on dakika falan sürer ve çoğu çiftliklerin yanından geçen arka yol. Bunu yapabilirsin."

Ona yapamayacağımı söylemek için ağzımı açtım, ama oturma odasından yüksek sesle bağırışlar ve çığlıklar patlak verdi ve annemle babamın gösteriyi durduran kavgalarından birini yaptıklarını anladım. Bunun için başka bir yerde olmak istiyordum.

"Bilmiyorum dostum."

"Biraz kahve telvesi ye, yüzüne biraz su çarp, iyi olacaksın. Ayrıca geç oldu ve ıssız bir yerdeyiz, gecenin bu saatinde kimse dışarıda olmaz."

Scotty haklıydı. Büyük bir gürültü koptu ve başımı kapıya doğru çevirdim. Umutsuzluğa kapıldım ve gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. *Kahretsin, hayır, bunu yapmayacağız.* Sertçe nefes aldım ve yanağıma bir tokat attım.

"Tamam, bana beş dakika ver ve gideyim." Telefonu kapattım ve botlarımı giydim. Çatlak aynaya bakarak yanaklarımı çimdikledim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kendimi biraz daha uyanık hissediyordum.

Kapımı açtım ve ateş hattından kaçınmak için hızla mutfığa girdim ve musluktan yüzüme biraz su sıçrattım. Dolapları karıştırdım ama ne kahve telvesi ne de başka bir şey vardı.

"Kahretsin," diye inledim. Biraz su içip masadan siyah deri ceketimi aldım ve *Yılın Ebeveynleri*'nden kaçmaya çalışarak arka kapıdan çıktım.

Gurur ve neşe kaynağım 1980'lerden kalma Ford kamyonetin kilidini açarken anahtarlar elimde şingirdadı. Hurdaya çıkmaya hazırды ama okul sonrası işimde çok çalışmış ve onu restore etmeyi umarak para biriktirmiştim.

Atladım, serin bahar havasını kabinin içine almak için camı indirdim. Birkaç derin nefes daha aldım ve motoru çalıştırdım. Kamyon durdu ve sonra kükreyerek canlandı. Çalıştırmak için motoru birkaç kez devirdim, yaşlılığından dolayı yavaş çalışıyordu.

Verandanın kapısı çarparak açıldı ve dikiz aynamdan babamın dışarı fırladığını, verandadaki eski saksılara takılıp düştüğünü, küfredip bağırıldığını gördüm.

"Ahmak! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Tekrar tökezledi ve peşimden geldi.

Hâlâ yüzde yüz ayık hissetmediğim için arabayı yavaşça sürmek istedim ama o beni yakalamadan oradan çıkmalıyım. Artık ondan daha iri olduğum için bana vurmaya çalışmıyordu. On altı yaşımdayken bu hatayı bir kez yapmış ve bir daha asla denememişti. Ve lanet olsun ki ona vurduğum için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum ve boktan biri olsa bile bunu bir daha yapmak zorunda kalmak istemiyordum.

Kamyonu vitesine taktım, debriyaj direniyordu ama onu zorladım. "Hadi kızım, bu gece olmaz," diye inledim ve sonra o gitti. Kamyonetin kasasından bir şey sekti ve aynadan baktığımda bunun babamın ayakkabısı olduğunu gördüm. Arkamdan bağırıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum, umurumda da değildi.

Yolumdan aşağı inip ana caddeye çıkarken camdan yeni kesilmiş çimen ve kır çiçeklerinin kokusu geliyordu. Birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım, sokak lambaları parladığında gözlerim düzgün odaklanamıyordu ama sokak lambalarının çok az olduğu tarlalara ve çiftliklere çıktığımda iyi olacaktım.

Yol toprak ve çakıla dönüştü. Nüfusun yoğun olduğu bölgelerden uzakta olduğumu bilerek nefesimi bıraktım. Çok geçmeden Scotty'nin yerinde olacak ve eve dönmeden önce ayılabilecektim. Tabii geri dönmeye karar verirsem.

Ceketimin cebindeki telefonum çaldı, çıkardım ve Scotty'nin beni aradığını gördüm. Cevap vermeyi beceremedim, gözlerim yola kaydı ve sonra telefonum elimden kaydı.

"Lanet olsun!" Hırladım, telefonu almak için ileri atıldım ve koltuğumun altına düşürdüm.

"Jack?" Scotty'nin sesinin koltuğun altından geldiğini duyabiliyordum, boğuk ve biraz Darth Vadery gibiydi, yoksa alkol mü onu bu hale getirmişti?

Böyle bir ses mi? Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışarak yere vurdum. Parmaklarım telefonun kenarına değdi ama biraz daha boşluğa ihtiyacım vardı.

Gözlerimi yoldan ayırdım.

Bir anlığına.

Ve hepsi bu kadar sürdü.

Doğrulduğumda, telefon elimdeydi, sarı saçların parıltısı görünmeden önce bir saniyem vardı ve sonra hayatımda duyduğum en mide bulandırıcı ses.

Çığlık. Çok fazla çığlık. Benden geliyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Katarina

Otuz yaşını aştığında kendine yetim diyebilir misin? Bir arkadaş istemek...

Mülkümüzün sınırındaki yaşlı meşe ağaçlarının yanında durmuş, babamın küllerini yeni savurmuş ve dört kız kardeşime sarılmıştım. Hepsi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama ben ağlamıyordum. Ben ağlayamazdım. Güçlü olan ben olmalıydım ve hepimizi bir arada tutmalıydım. En büyükleri bendim, bu yüzden annem ve babam öldükten sonra hepsi benden yol göstermemi bekliyordu. Ama ben kime bakabilirdim ki?

Başımı arkaya yatırdım, yağmur yüzümü gıdıklıyor, kapalı göz kapaklarımı seğirtiyordu. Bana sorarsanız mükemmel bir hava. Aslında yağmuru severdim ve babamın da sevdiğini biliyordum. Bazen verandada birlikte oturur, ikimizin de yüzünde kocaman bir sırtışla yağmurun yağmasını izlerdik.

Artık sevmiyorum.

Boğazımdan kendini dışarı atmaya çalışan hıçkırığı yuttum ama hıçkırık yapıştı, gitmeyi reddetti, sonunda bana biraz lütuf bahşedildi ve hıçkırık kayboldu. Kilisemizin papazı yanıma geldi ve kardeşlerimin arasından bana ulaşmaya çalışarak başını salladı.

"Bir şey ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

"Gelip dua ettiğiniz için teşekkürler Papaz Dave," diye homurdandım, umutsuzluğu sesimden uzak tutmaya çalışıyor ve onu dizginlemek için mücadele ediyordum.

Kollarımdaki kadınlara bakmadan önce bir kez daha başını salladı ve sonra üzüntüyle başını salladı. Bir başka ezici sefalet dalgasıyla savaştım. Sonunda acıma duygusunu da yanına alarak gitti ve sadece biz kaldık, yaprakların arasından süzülen yağmurun altında duruyorduk, babamın külleri annemin külleriyle toprakta karışıyordu. *Şimdi yine birlikteler.*

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama yarım saat sonra nihayet kendimi koruma güdüsü devreye girdi.

"Hadi kızlar. Bütün gün burada duramayız." Her birini sırayla sıktım ve sonunda başlarını kaldırdılar ve yol göstermem için kalbi kırık, gözyaşı lekeli yüzlerini bana çevirdiler.

Ama şimdi ne yapacağımızı bilmiyordum. Belki yemek yemek dışında?

"Hadi gidip karnımızı doyuralım, o zaman kendimizi çok daha iyi hissederiz." Ne söylediğimi fark ettiğimde irkildim. En küçük kız kardeşim Tilly kaşlarını çatarak bana baktı, sarı saçları başına dökülmüştü ve yeşil gözleri pırıl pırıldı. "Özür dilerim Tills, öyle demek istemediğimi biliyorsun."

Tilly sadece en hassas olanımız değildi, aynı zamanda on beş yaşındaydı, her şeyi daha da kötüleştiren o ergenlik hormonu değişikliklerinin tam ortasıındaydı. Onunla her konuştuğumda bunu aklımda tutmaya çalışıyordum. Keskin, parlak bakışları hafifçe yumuşadı ve kollarımızı birbirine bağlamadan önce başını salladı. Şu anda bana daha fazla yapışıyordu ama aldırımyordum. O sadece bir bebektir.

Başımı ana eve doğru çevirdim ve geri dönmeye başladım. Hepimiz ıslak çimenlere ayaklarımızı vuruyor, arada bir kayıyor ve birbirimizi yakalıyorduk.

Kütük yapısı ve etrafını saran verandasıyla geniş çiftlik evi göründü. Verandanın basamaklarını çıkıp içeri girdik, tanıdık çam ve sandal ağacı kokusu bizi sarıyordu.

Sessizlik içinde botlarımızı çıkardık ve çift camlı ön kapının yanındaki rafa dizdik. Kızlar mutfığa geçtiler ama ben kalıp çizmelere baktım. Çeşitli renklerde dört takım kovboy çizmeleri. Babam on altıncı yaş günümüzde hepimize birer çift almıştı, bu bizim için bir geçiş töreniydi ama artık renkli çizmeler olmayacaktı.

Tanrım, Tilly... Ona hiç kalmayacak. Yumruğumu ağzıma götürdüm, Tilly'nin botlarını hiç alamayacağı düşüncesiyle yanağımdan bir damla yaş süzülürken bile hıçkırıklarımın dışarı çıkmasını engellemek için parmak eklemlerimi sertçe ısırdım. Ona bir çift bulmak için aklıma bir not aldım, doğum gününe altı ay vardı.

"Kat?"

Başımı kaldırdığımda Madison'ın orada dikildiğini gördüm, kalın kaşları benimle gökkuşağı çizmelerinin arasına bakarken eğilmişti. "Tanrım, Tills," diye inledi ve alt dudağı titredi.

"Maddy, yemin ederim ağlarsan kendimi tutamam. Ve buna ihtiyacım var Mads," diye mırıldandım.

Maddy elleriyle yanaklarına vurdu. "Gördün mü, hepsi gitti, gözyaşı yok." Yanaklarından iri damlalar süzülürken gözlerini hızla kırıştırdı ve tüm bunların gülünçlüğü beni sırtıtmaya zorladı. Maddy dudaklarımın titrediğini görünce gözyaşlarının arasından usulca gülümsedi. Beni her zaman gülümsetebilirdi; bu onun yeteneğiydi. Yirmi dokuz yaşında, en büyük ikinci çocuktı, yaşça bana en yakın olan oydu ve büyürken birbirimize çok yakındık. Hâlâ da öyleyiz.

"Her şey daha iyi." Ona sulu bir gülümseme attım.

"Akşam yemeğini hazırlamaya yardım edeyim. Leo birazdan gelir, sorun olur mu? Sadece birkaç şeye yardım etmek için?" Bal sarısı saçlarını parmağının etrafında döndürdü, göz teması kurmadı.

"Elbette sorun değil, Leo'ya akşam yemeğine kalabileceğini söyle, onu ağırlamaktan mutluluk duyarız," dedim, yanaklarında beliren ikiz pembe lekeleri izlerken. Leo onun en iyi arkadaşıydı, anaokulundan beri arkadaşlardı. Bir süredir ona aşık olduğundan şüpheleniyordum ama bunu itiraf etmiyordu. Leo harika bir adamdı. Güvenilir, güçlü ve tüm bu olanlar sırasında Maddy için bir kaya gibiydi. Hepimiz için buradaydı.

Maddy başıyla onayladı, kolumu sıktı ve mutfığa geri döndü. Ben de onu takip ettim, geniş tezgahlarıyla tanıdık açık planlı yazlık tarzı tasarımda rahatlık buldum. Ahşap raflar ve baharat rafları, cazip bir şekilde sarkan saksı bitkileri ile duvarları süslüyordu. Meşe yemek masası, otuz yılı aşkın bir süredir aileye ait olan ve üzerinde çeşitli onarımlar yapılan hırpalanmış bir parçaydı. Yanlış yerleştirilmiş bir tabak yüzünden çökmek üzereydi ama ondan kurtulmaya cesaret edemedik. Ahşap sandalyelerde farklı renklerde kareli minder kılıfları vardı ve meşe bir büfe, üstünü süsleyen çeşitli aile resimleri ve biblolarla birlikte tabakları tutuyordu. Burası rahat ve sıcak bir aile odasıydı ve hepimizin zamanının çoğunu geçirdiği bir yerdi.

Yirmi beş yaşındaki ortanca kız kardeşim Daisy, dördüncü en küçük kardeşimiz August'la birlikte masada oturmuş bir dergiyi karıştırıyordu. Tilly adada oturmuş, yanaklarından sessiz gözyaşları süzülürken ojesini karıştırıyordu. Gözyaşlarını görmeye dayanamıyordum, her biri içime saplanan bir bıçak gibiydi.

Ellerimi birbirine çırpıttım. "Ee, bu akşam ne yemek istersiniz?"

Sadece biz vardık; cenaze törenini başka zaman yapardık. Kasabadan başsağlığı dilemek isteyen bir sürü insan vardı ama şu anda her şey o kadar tazeydi ki etrafta bir sürü insan olması fazla gibi geliyordu. Sadece beşimizin olması daha iyiydi, Leo'yu da sayarsak altı kişiydik.

"Biftek?" Daisy önerdi.

Tilly nefesini tuttu ve başını salladı. Çiftlikte birkaç kez çalıştıktan sonra Tilly hayvanlara aşık olmuş ve kendini vegan ilan etmişti. Şimdi hayvanları, özellikle de sevimli olanları yeme düşüncesi ölümünden beterdi. "Sığır eti yok. Alabalık?"

"Hayır!" August bağırdı.

"Sebzeli bibere ne dersin?" Maddy mutfağa girip kolunu Tilly'nin omuzlarına dolayarak öneride bulundu. Yüzünde bir gülümseme olmasına rağmen gözleri kızarmış ve burnu pembeleşmişti.

Hayat bu muydu şimdi? Sadece birimiz mi yoksa hepimiz mi sürekli ağlıyorduk? Keder tam bir orospu çocuğuydu.

"Bana uyar," dedi August.

"Senin için fazladan fasulye de var," dedim Tilly'ye, o da minnetle başını salladı.

Arkamı döndüm ve malzemeleri toplamaya başladım. Maddy yanımda sebzeleri doğramaya başladı. Mutfakta sessizlik hüküm sürüyordu ve bu garip ve korkunçtu ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Neyse ki Leo vardı.

"Lanet olsun, dışarısı ıslak!" Mutfaka girdiğinde sesi evin içinde yankılandı, sırlıslıklandı, beyaz gömleği inanılmaz kaslı göğsüne yapışmıştı. Maddy'nin gözlerinin onun üzerinde nasıl oyalandığını izledim ve kendi kendime sırttım. *En iyi arkadaşıyla çok ilgileniyor.*

"Leo!" Tilly bağırdı ve koşarak kendini ona attı ve biraz hıçkırdı.

"Beni gördüğüne bu kadar mı üzüldün?" diye alay etti. Başka biri eve onun gibi girse ve onun söylediği yorumları yapsa kapıyı gösterirlerdi ama Leo o kadar uzun zamandır hepimizin yanındaydı ki kardeş gibiydi.

"Leo," dedi Maddy.

"Ne, sert kız mı? Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydın." Maddy'ye göz kırptı.

"Sana hiç alışmadım," diye mırıldandı. Ona kaşlarını kaldırdım, o da eliyle ağzını kapattı ve öfkeyle kızarak doğrama işine geri döndü.

Leo gelip yanağına bir öpücük kondurdu, Tilly hâlâ ona sarılıyordu. Bir parmağını yaptığım sosa daldırıp tadına baktı. Bana dönüp yüzünü buruşturmadan önce ağzı aşağı doğru çekildi ve kaşları fazla mesai yaptı. "Her zamanki gibi lezzetli," diye şaka yaptı, titreyerek.

Günün mutsuzluğuna rağmen güldüm. "Çık git buradan." Onu dürttüm ve kolumu sıkıp August'un yanına gitmeden önce kıkırdadı.

"Şu anda kitap kulübünde ne okuyorsun Augs?" diye sordu. "*Gurur ve Önyargı*," diye yanıtladı August.

Teatral bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu *çok* geçen seneydi, her şey *Emma* hakkında
Şimdi, yetiş."

Kadın ona homurdandı. "Bunu Matthew Macfadyen'ı Bay Darcy olarak tercih eden adam söylüyor."

Leo pshed. "Hey, iyi iş çıkardı, tahta Colin'den daha iyi. El esnekliği ikonik."

"Colin Firth'ün ıslak gömleği ikonik!" August karşılık verdi. Tartışmalarına devam ettiler ve aynı anda Daisy ile taş, kâğıt, makas oynayıp kazanmayı başardı ve atmosfer günlerdir olmadığı kadar hafifledi.

"Onu kilit altına al, Maddy, bir toka tavşanı yapmadan önce. Sana yalvarıyorum," dedim ağzımın kenarından.

Yine şaşırmış gibi baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ela gözlerini ona çevirdi, dudakları üzgün görünmeden önce bir sırıtışla kıvrıldı. "İlgilenmiyor," diye cevap verdi.

"Onunla konuşmam gerekiyor mu?"

Maddy'nin yüzünü korku kapladı. "Tanrım, hayır! Babamın yapacağı her şeyi yapmak zorunda değilsin."

Babamın oğlu gibi sevdiği ve her türlü yaramazlığı yapmasına izin verdiği Leo'yla sert bir konuşma yapma düşüncesine güldüm. "Babam Leo'ya hiçbir şey söylemezdi."

Maddy homurdandı. "Bu konuda haklısın."

Yemek pişirmeye devam ettik, kasvetli günün sonunda pes edip geceyi ele geçirmesini, yağmurun yağmaya devam etmesini izledik. August masayı hazırladı ve Daisy bulaşıkları yıkadı. Leo bulaşıkları yıkarken Tilly herkese içecek bir şeyler hazırladı. Sonra hepimiz oturduk ve masanın başında babamın oturacağı boş sandalyeye doğru baktık.

Leo boğazını temizledi ve su bardağını kaldırdı. "Charlie'ye." Bu sözleri söyleyebilecek tek kişi oydu, bunu biliyordum.

Hepimiz kadehlerimizi kaldırdık. "Babama," diye koro halinde söyledik. Tilly hemen gözyaşlarına boğuldu ve Leo onu sertçe kucakladı ve masanın öbür ucundan Maddy'nin eline uzandı. Ben de yanımdaki August'a sarıldım ve o da Daisy'ye tutundu. Leo başını kaldırdığında onun da gözlerinde yaşlar vardı ve o da yas tutarken son zamanlarda ona ne kadar güvendiğimiz için kendimi suçlu hissettim.

Bir süre sonra yemeğe başladık ve sonunda sohbet yeniden başladı. Yemekten sonra Leo ve kızlar birlikte film izlemek için oturma odasına çekildiler ve ben de bir kadeh şarapla verandaya çıktım.

Ön kapıyı açtım. Yağmurun sesi yoğunlaştıkça içime huzur doldu. Kendine özgü kokuyu içime çektim ve ahşabın üzerindeki pırtırlarını dinledim. Döndüm ve eski Adirondack sandalyelerimize doğru ilerledim ve arkama yaslanıp ayaklarımı altına alarak yerleştim.

Sonra eskiden yaptığı gibi derin bir iç çekerek yanıma oturduğunu hissettim.

Dönüp baktığımda sandalye boştu ama onun orada olduğunu biliyordum. "Ah babacığım, şimdi başardın, değil mi?" diye iç geçirdim.

Saatlerdir içimde tuttuğum hıçkırığı serbest bıraktım. Hatta haftalardır içimde tutuyordum. "Bizi nasıl yalnız bırakırsın?"

Gözyaşlarımı yanaklarımı yakarken dilimi üst dudağıma bastırdım. "Başka seçeneğin olmadığını biliyorum. Eminim her adımda mücadele etmişsindir, değil mi? En azından şimdi annenle birliktesin; sonunda kavuştun ve hepimize göz kulak olacaksın."

Tam olarak ne beklediğimi bilmesem de cevap gelmedi.

Sadece biraz teselli, biraz güvence, *bir şeyler*.

Yağmur devam ediyordu ve ben bunu onun hâlâ burada olduğuna dair bir işaret olarak algıladım.

"Etrafımızda dolaşmaktan vazgeçmeyeceğine söz ver. Bize rehberlik etmeyi bırakma. Sen her zaman ne yapacağımızı bilirdin ve şimdi ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Kanatlanıyorum baba. Pantolonumun koltuğuna göre uçuyorum, ki bu hiçbirimiz için iyi değil. Bu yüzden bana işaretler göndermekten korkma, beni doğru yola sok. Ama sakın üzerime atlama, o hayalet saçmalığından nefret ettiğimi biliyorsun," diye zayıf bir şaka yaptım.

Orada saatlerce oturdum, şarabımı yudumladım, yağmuru dinledim ve sadece kederim ve düşüncelerimle baş başa kaldım. Omzumda bir el hissedene ve Leo'nun sıcak kahverengi gözlerine bakana kadar yalnız olmadığımı fark etmemiştim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Kat?"

Elini kendi elimle kapattım. "Hayır Leo, gerekenden fazlasını yaptın."

Başını salladı. "Tamam o zaman, sabah geri geleceğim. O zamana kadar bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

"Gece kalmak istemediğine emin misin? Yağmurda eve dönme fikrinden nefret ediyorum."

Boynunun arkasını ovuşturdu, gözleri eve doğru kaydı. "Hayır, sanırım eve gitmem en iyisi. Yine de sabah görüşürüz," dedi ve el sallayarak verandadan çıkıp benim kamyonetimin yanına park ettiği arabasına doğru koşmaya başladı.

Ayağa kalkmadan önce bir süre daha oturdum, kemiklerim otuz yerine altmış yaşındaymışım gibi ağrıyordu. Ön kapıyı kilitledim, ışıkları söndürdüm ve kızlardan hiçbirinin hâlâ aşağıda olup olmadığını kontrol ettim. Hepsi yatmaya gitmişti.

odalarını. Hâlâ evde yaşıyor olmamız tuhaf mıydı? Bilemiyorum. Hepimiz bir noktada taşınmıştık ama sonunda çiftliğe geri dönmüş ve sonra tekrar yerleşmiştik.

Şimdi ne yapmalıydım? Kalacak mıydık? Satacak mıydık? Hepimizin büyüdüğü, anne babamızla ilgili tüm anılara sahip olduğumuz bu yeri satma düşüncesi içimi sıktı. Başımı salladım ve şarap içip yas tutarken bu düşüncelerin işe yaramayacağına karar verdim.

Kendimi yatağa attım. Benim odam bitişik banyosu olan en büyük odaydı. Geniş ahşap pencere duvarda alçakta duruyordu ve çiftliğin ön tarafına bakıyordu. Pencerenin altında August'u genellikle oturmuş kitap okurken bulduğum bebek mavisi ve beyaz yamalı bir koltuk vardı; sadece kitabına bakıyor olsa bile bunun mükemmel bir manzara olduğunu söylerdi.

Büyük boy yatağım beni çağırdı ve pijamalarımı giyip içine çöktüm ve hemen derin bir uykuya daldım. Uykuya daldıktan birkaç saat sonra irkilerek uyandım. Gözlerim karanlığı taradı ama hiçbir şey göremedim.

"Şarap yüzünden," diye inleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm. Yüzümü fırçaladıktan sonra kalktım, perdeleri açtım ve penceremi biraz araladım, böylece tekrar dalıp giderken yağmuru dinleyebiliyordum ve sanki babam orada beni izliyormuş gibi hissediyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Katarina

"Dalga mı geçiyorsun? Beş parasız mıyız?"

Ağladım.

Avukat ciddiyetle başını salladı ve ben sesim çatlayana kadar çığlık atma dürtüsüyle savaştım. Çünkü boktan haberler gelmeye devam ediyordu.

Babamın küllerini savurmamızın üzerinden dört hafta geçmişti ve onun yokluğu hâlâ hepimizin içinde sızlayan bir uçurumdu. Hepimiz elimizden geleni yapıyorduk ve Leo da yardım ediyordu ama başımızı suyun üstünde zor tuttuğumuzu biliyordum. Fark etmediğim şey ise suyun hemen altında bizden parçalar koparmak için bekleyen köpekbalıklarının olduğuydu.

Babam beni her zaman çiftliğin işlerinden uzak tutmuş, zamanı geldiğinde bana her şeyi göstereceği konusunda ısrar etmişti. Kitaplar konusunda neden bu kadar korumacı olduğunu hep merak etmiştim ve sanırım artık biliyordum.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim, soluk sarı uçlarını çekiştirdim ve acı kafa derime doğru ilerleyerek beni toprakladı. Mutfak penceresinden dışarı bakarken Daisy'nin beline bağladığı kementle atlardan birini ahıra geri götürüşünü izledim. Sığırlara kement atmakta ustaydı, çiftlikteki herkesten daha iyi kement atardı ve rodeo yarışlarına katılıp katılmayacağını merak ediyordum ama onun başka tutkuları vardı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Affedersiniz, Bayan Cartwright?" Babamın avukatı Peter Davidson sordu.

"Çiftliği kaybetmemize ne kadar var?"

"Oh affedersiniz, anlıyorum. Önümüzdeki birkaç ayı atlatmanıza yetecek kadar paranız var ama yakında bir şeyler yapmazsanız, muhtemelen altı ay, aşağı yukarı birkaç hafta. Çok üzgünüm. Charlie iyi bir arkadaşımды ve bu size söylemek istediğim son şeydi kızlar."

Başımı salladım, dilim damağıma yapışmıştı. "Arazinin bir kısmını satmaya ne dersiniz? Ya da evin arkasındaki küçük kulübeyi satsak?"

Peter başını sallarken gözlerime bakmadı. "Arazinin bir kısmını satmayı deneyebilirsin ama bu yeterli olmaz. Charlie yıllardır zararda.

Bu kadar uzun süre devam ettirebildiğine şaşırıyorum. Borç alıyordu. Ve onun varisi olarak, şimdi iş sana düşüyor."

Tabii ki öyle.

"S.KTİR!" Kendimi tutamayarak bağırdım.

Peter patlamam karşısında irkildi.

"Özür dilerim."

Büyük bir el salladı. "Gerek yok, çektiğin acıyı tahmin edebiliyorum-" Sert bakışlarım karşısında dudaklarını içe doğru yuvarladı. Bir kişi daha bana nasıl başa çıktığımı bilmediğini söylerse, öfkeden kuduracaktım.

"Her şeyi kaybedeceğiz," dedim dalgınca.

"Altı ayınız var." Peter olumlu olmaya çalıştı.

Ben homurdandım. "Gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, Peter. Babam beni çiftliğin işlerinden hep uzak tuttu. Şimdi nedenini biliyorum."

"Anlıyorum. Ama altı ay daha bir ömür, vaktin var. Seni yalnız bırakayım ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Kâğıtlarını karıştırdı ve düz siyah evrak çantasına geri koydu. Ben ona kapıyı göstermeden önce kahvesinin kalanını içti.

"Bir kez daha Katarina, çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim Peter. Minnettarım." Çılgılık atmak istememe rağmen kibarca söyledim. Sürekli üzgün olmaları diğerlerinin suçu değildi.

Kapıyı istediğimden biraz daha sert çarptım ama olsun. Mutfğa geri döndüm ve saat 11'in şarap içmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. Dolaptan bir kadeh ve buzdolabından şarap aldım, masrafları kısmaya başlamamız gerekiyorsa yakında kutu şaraba geçmem gerekeceğini düşünüyordum. Şişenin mantarını ağızımla çekip çıkardım ve lavaboya bıraktım.

Sıvının bardağa dökülürken çıkardığı *gug gug gug* sesi her zaman en sevdiklerimden biri olmuştur ve bugün sadece dökülmesine izin verdim. Tam tepesine kadar. Kenarından taşmasın diye ağızını şapırdattım ve sonra yarısını tek seferde içtim, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir geçirme sesi çıkardım ama etrafta bunu duyacak kimse yoktu. Kendi kendime kıkırdadım ve ağızımı kapattım. Sonra tekrar kıkırdadım. Tam bir kahkaha vücudumu terk etti ve karnım ağrıyana kadar güldüm, güldüm ve sonra ağladım.

Koridordan sesler duydum ve ağızımı kapatıp gözlerimi sildim.

"Her şey yolunda mı?" Maddy, August hemen arkasında olduğu halde mutfağa girerek sordu.

"Tabii ki!" Çok yüksek sesle söyledim. Şimdiden sarhoş mu olmuştum?

"Emin misin, emin misin?" August kaşlarını kaldırarak büyük, yarı sarhoş şarap kadehime baktı.

"Saat 11'de içki içmekle ilgili bir kural mı var?"

"Tabii ki hayır, bu evde olmaz!" Leo arkalarından gelerek gürledi. Maddy kıs kıs güldü ve onu tekrar gülümserken gördüğüme sevindim.

"Sormayı unuttum, Tills okula sağ salim gidebildi mi?" Birden kendimi dünyanın en kötü ablası gibi hissederek sordum. Geri döndüğü ilk gündü ve Reverence'ta birbirimize oldukça bağlı bir topluluk olsak da çocuklar yine de hıyar olabiliyordu.

"Öyle mi?" Leo onay için Maddy'ye baktı.

"Evet!" Maddy de aynı fikirdeydi ve Leo gözlerini kaçırınca yüzünü bana çevirdi. Muhtemelen Leo'nun duygularını korumaya çalışıyordu; Tilly'yi okula bırakan kişi olmak istiyordu.

"Harika, tekrar teşekkürler Leo. Öğle yemeğinde ona bir mesaj atıp nasıl olduğuna bakarım."

"Sorun değil, seve seve yardım ederim," diye sırtıttı Leo, gamzeleri patlamıştı.

"Avukatla işler nasıl gitti? Ayrılırken yüzü asıktı," diye sordu August, kumral kaşlarını endişeyle daldırarak.

Kahretsin. Onları daha fazla strese sokamazdım. Zaten yeterince dertleri vardı. En büyükleri bendim ve babam bu çiftliği yönetmem için bana güveniyordu, bu yüzden takım için bir tane alacağım.

"Evet, her şey yolunda. Çiftlik tamamen bizim. Uzun zamandır kayıp olan kardeşler miraslarını almak için ortaya çıkmayacaklar," diye zayıf bir şaka yaptım.

August kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Belki de şakayı Maddy'ye bırakmalısın, bu konuda hiç iyi değilsin."

Dilimi ona doğru uzattım çünkü otuz bir yaşındayım ve on üç yaşına girmek üzereyim...

"Birinin sana biraz terbiye öğretmesi gerekiyor." Leo bir kolunu August'un boynuna doladı ve onu göğsüne çekti, parmak eklemlerini August ciyaklayana kadar çilek sarısı başının tepesine sürttü.

"Ben yirmi iki yaşındayım!" diye boğuk bir çığlık attı August.

Leo sahte bir korkuyla Maddy'ye baktı. "Kahretsin, çok geç kalmış olabiliriz."

Gözlerimi devirerek homurdandım ve onları aptalca oyunlarıyla baş başa bıraktım. Düşünmem gereken şeyler vardı.

Babamın evin arka tarafındaki ofisine gittim. Kapı son birkaç haftadır kapalı duruyordu. Hiçbirimiz oraya girip geride bıraktığı herhangi bir şeyi bozmak istemiyorduk, bıraktığı gibi kalmasını istiyorduk. Ancak, umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. Çiftliğin mali durumu ve burayı nasıl yöneteceğim hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda kokusu hemen etrafımı sardı. Çam, Lysol ve kolonyasından gelen sandal ağacı gibi. Koku, kokuların yapabildiği o acı verici ve fazlasıyla gerçekçi şekilde pek çok anıyı canlandırdı ve o anda babama sarılmaktan başka bir şey istemedim. Sadece bir tane daha. Kapı aralığında durakladım, kendimi toparlamadan önce kederin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Yapacak çok işim, çözmem gereken çok şey ve bunu düzeltmem için bana bağlı dört kız kardeşim vardı.

Geniş masası ceviz ağacından yapılmıştı ve evraklarla doluydu, bu yüzden başlamak için en iyi yer orası gibi geldi ama hepsini karıştırmaya başladığımda çabucak bunaldım. Kağıt yığınına bir *sonraki* yığına bıraktım ve bunun yerine daha düzenli görünen dosya dolabına odaklandım.

Açmak için çekiştirdiğimde naftalin kokusu etrafımı sardı ve rahatsız ettiğim toz yığından öksürdüm. Evrakların ilk bölümünü karıştırırken, çiftliğin tapusunu ve tapu senedini buldum, bu kullanışlı bir şeydi ve bir noktada kopyalarını çıkaracağımdan emin olabilirdim. Avlunun dibinde biraz harap durumda olan kulübeyle ilgili bazı yasal evraklar. Babam birkaç yıl önce oraya taşınmış ve biz kızlara ana evi vermişti, burası onun çığlıklardan uzak güvenli sığınağıydı, demişti. Eskiymiş ve çok iyi durumda değildi, bir süredir restore etmek istiyordu ama bir türlü fırsat bulamamıştı.

Anlamadığım bir sürü şey daha vardı ama sanırım şimdi derinlemesine incelemek için en iyi zamandı. Köşedeki, yerden tavana kadar uzanan kitaplığın yanındaki deri koltukta rahatça oturdum ve okumaya başladım. Akşam olduğunda elimde üç yığın vardı: anlamadığım şeyler, Bay Davidson'a soracağım şeyler ve biraz anladığım şeyler.

Ayağa kalktım, esnedim ve ağrıyan sırtımı boynum çatlayana kadar gerdim. Bir an durup kaslarımın alışmasını bekledim. Otuz birime basar basmaz vücudum sanki kırılmaya karar verdi. İyi bir gece uykusundan sonra uyanırdım.

boynum çatladı, çok sert hapşırdım ve sırtım çıktı. Yaşlanmak zordu.

Mutfığa girdim, orada pişen yemeğin kokusunu alabiliyordum. Herkes patates, havuç ve yeşillik dolu kaselerle dolu yemek masasının etrafında toplanmıştı ve ortadaki dana etinden buhar yükseliyordu. Ağzım sulandı.

Tilly'nin ete ters ters baktığını gördüm ve bugün iki kez boktan bir abla olduğum için anında suçluluk duygusuna kapıldım. Babamın evraklarına bakmaya o kadar dalmıştım ki ilk gününün nasıl geçtiğini öğrenmek için ona mesaj atmayı unutmuştum.

"Selam bebeğim, ilk günün nasıldı?" Elimi şefkatle saçlarında gezdirerek sordum.

Bana kaşlarını çattı ve başını elimden kurtardı. "İyiymi."

Daisy'ye baktım, o da bana başını salladı.

"Sadece iyi mi?" Cüret ettim.

"Evet. Bir sürü tuhaf, acıyan bakış ve insanlar her an kırılabilirmişim gibi fazla nazık davranıyor," diye mırıldandı Tilly, tabağını iterek. "Aç değilim, artık gidebilir miyim?"

Onun bu tavrını ergenlik çağında olmasına bağladım ve beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Kiminle konuştuğunu merak ederek etrafıma bakındım ama üç çift göz beni izliyordu. Artık babam yoktu, Tilly'nin koruyucusu bendim. Bu rol beni rahatsız etmiyordu, hayatı boyunca ona ben bakmıştım, yani değişen bir şey yoktu ama artık resmi ebeveynlikti.

Her zamankinden daha fazla adım atmam gerekiyordu.

"Oh, ben mi? Uh, evet sanırım. Um... git ve... uh ödevini yap?" Bir ergene nasıl ebeveynlik yapacağımı bilemediğim için sonunda ciyakladım. Maddy bana başparmağıyla onay verdi.

Tilly oflayıp puflayarak masadan kalktı ve odadan çıkıp merdivenleri tırmandı. Bir süre bekledim ve sonra kapısı çarparak kapandı.

"Ergenler," diye söylendi Daisy.

"Onu biraz rahat bırak, sen de onun yaşındayken tam bir kâbustun," diye iç geçirdi August. "Değildim!"

"Daisy, sen korkunçtun ve geri kalanımız bir rüyaydı," diye güldü Maddy. "Yemek ister misin Kat? Ben hazırladım."

Ona kaşlarını kaldırdım. "*Sen mi yaptın?*"

Maddy gözlerini devirdi. "İyi, Leo yaptı."

"O zaman evet, o çocuk iyi yemek yapıyor." Masaya oturdum. Maddy önüme bir tabak koyduğunda, "Karın onu doyursun," diye mırıldandım. Homurdandı ama bundan başka bir şey söylemedi.

Günleri hakkında konuşmalarını dinleyerek yemeğimi yedim.

Daisy üniversiteden yeni mezun olduğu için pazarlama ve etkinlik yönetimi alanında bir iş bulmaya çalışıyordu ama küçük bir kasabada iş bulmak zordu.

August yerel kütüphanede yarı zamanlı çalışıyordu. Orada, onca kitabın arasında olmayı seviyordu ve bu ona çiftlikte çalışmak, çok sevdiği Marshmallow da dahil olmak üzere atlarla ilgilenmek için zaman kazandırıyordu.

Birkaç yıl önce August, Marshmallow ile fiçı yarışçısı olarak dalgalar yaratıyordu. Ancak pistte bir kaza oldu, Marshmallow ürktü ve düşerek August'un üzerine düştü. Neyse ki August sadece kalçasını kırdı ama her ne kadar çok sevse de fiçı yarışlarının çok tehlikeli olduğuna karar vererek bıraktı ve zamanını burada atları yöneterek geçirmeyi tercih etti.

Maddy dinlenme günlerindeydi. Yerel bir itfaiyeciydi ve kırk sekiz saat vardiyada çalıştıktan sonra kırk sekiz saat izin yapıyordu. İzinli olduğu günlerde de çiftlikte çalışıyordu.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz oturma odasında toplanıp film izlemeye başladık ve kızlar teker teker yatmaya gittiler. Ama ben çok heyecanlıydım. Beynim yapmam gereken her şeyi ve bunların hiçbirisiyle başa çıkmak için kendimi ne kadar donanımsız hissettiğimi dönüp duruyordu. Sonunda, saatler gece 3'ü gösterdiğinde kendimi üst kattaki yatağıma attım.

Yine de uyku gelmedi, beynim kapanmıyor, bana bir mola vermiyordu. Bana endişe vererek çok fazla eğleniyordu. Yorganı arkaya attım ve bacaklarımı yataktan dışarı salladım ve pencereye gidip parlak aya baktım.

"Bir işaret arıyorum baba. Bana yardım eder misin lütfen?" diye mırıldandım. Aklıma hiçbir şey gelmedi ama sadece yardım istemek bile beynimdeki gürültüyü biraz hafifletti ve sonunda huzursuz bir uykuya dalmayı başardım.

Ertesi sabah sessiz bir eve uyandım ve bu beni hemen şüphelendirdi. Telefonumdaki saate baktım ve saatin neredeyse on bir olduğunu gördüm. Uyuyakalmıştım! Bir inilti ile kendimi yataktan çektim, çiftlik elçileri için minnettarım ve Maddy'nin benim yerime geçeceğini biliyordum. Bu kadar geç bir geceden sonra beynim uyanık değildi.

"Kahve... Kahveye ihtiyacım var," diye homurdandım, sesim uykudan boğuk çıkıyordu. Pijamalarımınla aşağı indim ve hâlâ oldukça sıcak olan bir cezve buldum.

"Teşekkürler, İsa." Bir fincan aldım ve kapının çalındığını duymadan önce doldurdum. Uykusuz halimle, bir Salı sabahı saat 11'de kapımda kimin olabileceğini düşünmedim.

Yaklaştığımda camdan, sırtı kapıya dönük, araziye bakan bir adam gördüm. Uzun boylu, çok uzun boylu. Kız kardeşlerim arasında en uzun boylu olan ben 1.80 boyundaydım, bu yüzden uzun boylu bir adamı kesinlikle takdir ederdim. Genişti, kıyafetleri ona biraz küçük geliyordu, siyah deri ceketini sıkıca sarıyordu. Kestane rengi saçlarının düzeltilmeye ihtiyacı vardı ve kenarları kıvrılmıştı ama arkadan bakıldığında iyi görünen bir beyefendiydi.

Merhaba efendim.

Kapıyı açtığımda arkasını döndüğünde nabzım küt küt atarak durdu. Nefes nefese kaldım, elimdeki kahve fincanını düşürdüm ve verandaya döktüm. Çıplak bacaklarıma sıçradı ama acısını fark etmedim.

O da benim kadar şaşırılmıştı, gök mavisi gözleri kocaman açılmıştı. Kırmızı dudakları şaşkın bir O harfi oluşturdu. Beni bir kez daha süzdü ve normalde olduğu gibi bir sütyen tarafından tutulmadıklarını şimdi fark ettiğim göğüslerime karar verdi.

Kendine geldi ve boğazını temizledi.

"Selam Katarina." Sesi derindi, çok derindi. Hatırladığımdan daha derindi. Daha önce hissetmediğim bir öfke içimde titreşti. Bu ne cüret.

Her şeyden sonra buraya gelmeye nasıl cüret ederdi?

Uykusuzluk, keder ve bu pisliği verandamda görmenin verdiği öfke beni çılgına çevirdi.

"Seni orospu çocuğu! Seni öldüreceğim!" Kendimi ona doğru fırlatmadan hemen önce çığlık attım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack

"Mutlu serbest bırakma
Dickweed," ve Gün,
gardiyan
homurdandı.

Zil çaldı ve hücre kapımın metal öğütücü, sinir bozucu, çok tanıdık sesi dizlerimin titremesine neden oldu.

Sonunda o gün gelmişti.

Her şey bitmişti.

Neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım ama tek başıma kalana kadar kendimi tutmam gerekiyordu,

On iki yıldır ilk kez *gerçekten* tek başımaydım.

Gardiyan beni koridordan geçirdi, diğer mahkûmlar benimle alay etti ama onları görmezden geldim. Onları bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım. Bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacaktım ve sadece bu bilgi bile beni dünyanın tepesinde hissettiriyordu. İşlemler sonsuza kadar sürdü. Sonra bana eşyalarımı geri verdiler. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm deri ceketimi. Muhtemelen teknoloji açısından çok eski olan ve zaten ölmüş olan eski cep telefonu. Eski bir Nokia bile on iki yıl boyunca şarjını korumakta zorlanırdı. Eski kot pantolon, tişört ve botlar. Üzerimi değiştirdim, eski kıyafetlerimi tekrar giymek konusunda garip hissediyordum, artık biraz fazla dar olan ve çok fazla kötü anılarım vardı ama başka seçeneğim yoktu.

Ve sonra dışarıdaydım. Güneş parlıyordu ve bu ezici ÖZGÜRLÜK anını yaşayacağımı düşündüm! Cesur Yürek tarzı ama olmadı. Rahatlamıştım elbette ama bundan sonra ne olacağına dair çok fazla belirsizlik vardı. Beni yardım kuruluşunun ayarladığı konaklama yerine götürecek bir otobüs vardı. İş bulana kadar beni idare etmesi için harçlığımı almıştım.

Bunu düşününce homurdandım. İş bulmakta zorlanacaktım; özellikle de herkesin ne yaptığını bildiği Reverence'da. Hapis cezası, kapılar beni serbest bırakmak için açıldığında sona ermedi. Bir ömür boyu sürecekti.

Otobüste sadece ben ve bir kişi daha vardı ve arkadaş edinmek istemiyordum. İçimize kapandık ve kaldığımız yerin dışında indirildik. Yıkık dökük bir binaydı, bakacak pek bir şey yoktu ve oda da öyle. Dört duvardan oluşan bir setten diğerine, aynı kurallarla. Uyuşturucu yok, içki yok, kavgaya yok, kadın yok.

Ama minnettardım. Çantamı yatağın üzerine bıraktım, eski bir bazaydı, gıcırdayıyordu ve iri bedenime göre çok küçük görünüyordu. Yatağın üzerinde görmezden gelmeyi tercih ettiğim bazı şüpheli lekeler vardı.

Ne yapacağımı bilmeden volta attım. Dışarıdaydım. Dünya benim istiridyemdi. Ama yapmak istediğim tek bir şey vardı. Arkadaşıma ne olduğunu öğrenmek. Hapishanede geçirdiğim süre boyunca beni ziyaret eden tek kişiye. Tanrı biliyor ya, ailem ziyaret etmedi. Kazadan sonra beni terk ettiler, benden ellerini çektiler, mahkemedeki cezam sırasında keşke hiç doğmasaydım diye bağırdılar. Başta çok kızmışım ama bana bir iyilik yaptılar.

Yine de biri beni önemsiyordu ve onu iki aydır görmemiştim ve ondan hiç mektup almamışım, bu da beni endişelendiriyordu. Ceketimi aldım, yeni odamı kilitledim ve dışarı çıktım. İzin istememe gerek yoktu, yarınki şartlı tahliye memuruma kadar kimseyle görüşmem gerekmiyordu. Rehabilitasyon merkezinden ayrıldım ve Charlie Cartwright'a ne olduğunu görmek için doğruca Redemption Ranch'e gittim.

*

11 yıl önce...

Wyoming Eyalet Hapishanesi

"Neden burada ve neden sürekli geri geliyor?" Bir yumruğumu duvara vurarak bağırdım.

"Seni uyarmak zorunda bırakma beni," dedi gardiyan Patrick, benim bu alışılmadık çıkışım karşısında. Patrick'le buradaki ilk yılımdan sonra anlaşmaya varmıştık. Bana acımişti, diğer mahkûmlar gibi davranmayacağımı ve sadece sakın bir hayat istediğimi biliyordu.

"Bak, onu görsen iyi olur. Bir yıldır her ay seni görmeye geliyor. Onu bir dinle, en azından ona bunu borçlusun."

"Bunu biliyorum, bilmediğimi mi sanıyorsun?" Homurdandım, öfke ve suçluluk duygusu kabarıyordu. "Onun lanet karısını öldürdüm, ona en azından bir konuşma borçlu olduğumu biliyorum ama..." Sözümü kestim.

"Ama ne?" Pat sordu.

Bir elimi saçlarımın arasına sokup uçlarını çekiştirdim ve nefesimi dışarı verdim. "Onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

"Yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki? Her yerde korumalar var, sana ulaşamaz."

Hücremde bir ileri bir geri volta attım. "Bana saldırmamasından endişe etmiyorum. Ne söyleyeceğinden endişeleniyorum."

"Bunu öğrenmeyi ona borçlu değil misin?"

Patrick haklıydı. Ona borçluydum. Ona dünyayı, hayatımı borçluydum, eğer kabul ederse ve ondan, kızlarından aldıklarımın sonra onu suçlayamazdım bile.

"Siktir," diye homurdandım. Ya çıldırma ya da susma zamanıydı. "Tamam, ben gidiyorum."

"Tanrıya şükür, zaten sadece otuz dakikalık ziyaret süreniz kaldı."

Patrick telsizle hücre kapımın açılmasını istedi. Dönüp duvara baktım, ellerimi kaldırdım. Metalin gıcırtısı beni titretti, lanet olsun bu sese dayanamıyordum. Patrick kelepçeleri taktı ve beni ziyaretçilerin olduğu yere götürdü.

Ailesini ziyaret eden birkaç mahkûm vardı. Daha önce burada sadece kamu avukatımı ziyaret etmişim, başka kimseyi ziyaret etmemişim. Oda iç karartıcıydı, tamamen gri ve lacivertti, bu da ortamı dostane ya da davetkar kılmıyordu. Çok soğuk ve endüstriyeldi ki sanırım amaç da buydu.

Orada oturdum, avuçlarım terledi, kalbim boğazımda onu getirmelerini bekledim. Dizlerim bir aşağı bir yukarı zıpladı. Dudağımı o kadar çok ısırdım ki oradaki kesik yarıldı ve ağzıma kan doldu. Sonra önümde otururken nabzım hızla atmaya başladı.

Daha yaşlı görünüyordu, saçları ve sakalları gri yerine tamamen beyazlamıştı. Gözlerindeki ve ağzının etrafındaki çizgiler daha derindi ama gözleri parlak ve nazikti. Oduncu gömleğinin üzerine bir kot ceket ve solmuş mavi bir kot pantolon giymişti. Bir baba, bir dede gibi görünüyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, o kadar gergindim ki konuşmasını bekliyordum. Etrafına bakındı, odayı değerlendirdi, o nazik gözlerini bana çevirmeden önce taktığım kelepçelere takıldı gözleri.

"Seni görmek gerçekten çok güzel evlat," dedi, sözleri derin ve sıcaktı ve ben de içime işlemelerine izin verdim.

Sonra gözyaşlarına boğuldum.

*

Günümüz...

Yürürken acele etmedim. Charlie'yi görmek için acelem vardı ama bu on iki yıldır yaptığım ilk uzun yürüyüşü. Cırcır böcekleri durmadan cıvıldıyordu. Arabalar geçiyordu ve son birkaç yılda ne kadar değiştiklerini, teknolojinin ne kadar hızlı ilerlediğini görünce şaşırıyordum. İçeri girdiğimde elektrikli arabalar hâlâ bir efsaneydi. Hepsini televizyonda görmüştüm ama bizzat görmek farklıydı. Bana deli diyebilirsiniz ama ben hala eski püskü bir Ford kamyoneti bu Tesla'lara tercih ediyordum.

Ağaçlar yemyeşil ve gürdü, hava taze kesilmiş çimen gibi kokuyordu ve ben de içime çekerek beni uçurmasına izin veriyordum. Mola verip dinlenmem gerekiyordu. Hapishanede fit olduğunuzu sanıyorsunuz ama gidebileceğiniz mesafe sınırlı. Dayanıklılığım düşündüğüm gibi değildi. Kilo almıştım ama eskisi gibi fit değildim. Güneş üzerimde parlıyordu, sıcak değildi ama hafifçe ılıktı, mükemmel bir bahar havası.

Çiftliğe yaklaştıkça, kaza mahalline yaklaştıkça içimdeki çukur daha da büyüyordu. Belki de buraya bu kadar erken gelmek bir hataydı; onu göreceğim, yanından geçip gideceğim hiç aklıma gelmemişti. O geceden beri buraya gelmemiştim.

Yoldaki bir virajı dönerken adımlarım yavaşladı ve yolun kenarındaki çiçeklerle çevrili bankı görünce tamamen durdum. Sherry Cartwright'ın zamansız ölümüyle sonuçlanan olay yerindeki anıt. Benim ellerimde.

Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Oraya kadar yürüyebileceğimi bile sanmıyordum ama kendimi zorladım. Kendimi yaptığım şeyle yüzleştirdim. Bank muhteşemdi, masif meşeden oyulmuştu, yumuşak ve nazıkçe şekillendirilmişti, tıpkı Sherry gibi. Bronz plakette *Sherry için: hayatımızdaki ışık yazıyordu. Çok erken gitti ama asla unutulmadı.*

Hava ciğerlerimden kaçtı ve panik atağı önlemeye çalışarak kambur durdum. Yaptıklarımın sonra burada olmayı hak etmiyordum. Nefes nefese kaldım, ciğerlerime hava almaya çalıştım ama aynı zamanda içten içe hiç girmemesini umdum; o zaman her şey sona erecekti. Bunun yerine, bir elimi göğsüme koyarak ve nefesimi kontrol etmeye çalışarak bu şekilde devam ettim.

Çok üzgünüm, Sherry. Üzgün olmayı asla bırakmayacağım.

Sonunda nefesimi kontrol altına almayı başardım ve bankın yanında yere yığıldım. Üzerine oturmaya cesaret edemedim, buna layık değildim.

Orada bir saat boyunca oturdum, Sherry'den zihnimde tekrar tekrar özür diledim, olanları asla telafi edemeyeceğimi biliyordum ve bu şekilde hayatımı nasıl sürdüreceğimi merak ediyordum.

Charlie.

Charlie'ye ulaşmam gerekiyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım, ellerimdeki kirin tozunu aldım ve Sherry'nin bankına son bir kez bakarak çiftliğe doğru ilerlemeye devam ettim.

Çiftlik toprak yolun dışındaydı. Çakıl patikanın üzerindeki kütük tabelada *Redemption Ranch* yazıyordu. Patika, atların ve ineklerin otladığı yemyeşil bir meraya doğru iniyordu. Teton dağlarının arka planının önünde büyük bir çiftlik evi vardı ve o kadar güzeldi ki nefesimi kesti.

Meradan aşağı inip eve doğru yöneldim. Charlie'nin buralarda tek başına dolaştığı düşüncesi içime sinmedi. Bütün bu araziye kendisi mi bakıyordu? Artık çiftçilik yapmak için çok yaşlıydı.

Verandanın basamaklarını koşarak çıkarken, bir taraftaki Adirondack sandalyeleri gördüm ve yaz akşamlarında orada oturup güneşin batışını izlemenin ne kadar harika olacağını düşündüm. Daha sonra ilk gün batımını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalarken içimi bir beklenti kapladı. Charlie'nin geçen ay neden beni görmeye gelmediğinden emin değildim. On iki yıldır ilk kez gelmemişti. Gerginliğim tavan yapmıştı, yerimde duramıyor, arkamı dönüp cennetten bir parça olan araziye bakıyordum.

Kapı açıldı ve döndüm, Charlie'yi karşılamaya hazırdım, gardiyanlar tarafından bağırılmadan ona sarılmaya hazırdım.

Ama o orada değildi.

Mor kedi pijamaları giymiş, sutyensiz, keskin lacivert gözlü, uzun bacaklı, çarpıcı bir sarışın oradaydı. Yüzü tanıdıktı. On yıldan fazla olmuştu ama onu hatırlıyordum. Okulda benden bir üst sınıftaydı. Katarina.

Kim olduğunu görünce kahve fincanı elinden kaydı ve verandada paramparça oldu. Boğazım düğümlendi, buna hazırlıklı değildim. Ne yapacağımı, nasıl başa çıkacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Selam Katarina," dedim, tamamen uygunsuz bir şekilde. Sosyal becerilerim eskisi gibi değildi ama yine de söylemem gereken şey bu değildi ve belli ki o da aynı fikirdeydi.

"Seni orospu çocuğu! Seni öldüreceğim!" diye bağırdı, gözlerinde ateş vardı. Sonra yumruklarını kaldırarak üzerime atladı.

Karşılık vermedim, sadece tüm öfkesini boşaltmasına izin verdim. Ne de olsa bunu ona borçluydum.

Annesini ben öldürdüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jack

11 yıl önce...

Wyoming Eyalet Hapishanesi

"Hadi oğlum. Gözyaşı yok, duydun mu beni?" Charlie uzanıp elini benimkinin üzerine koyarken sesi çok yatıştırıcıydı.

"Dokunmak yok!" diye bağırdı gardiyan ve Charlie'nin sıçramasına neden oldu. Charlie elini geri çekti ama nazik bakışları değişmedi ve ben kendimi toparlayamadım.

Karısını öldürmüştüm, neden bana iyi davranıyordu?

Neden bana vurmaya, bağırmaya, bundan başka bir şey yapmaya çalışmıyordu?

Bu kadarı çok fazlaydı. Birini nezaketle öldürmek deyimini nihayet anlamıştım çünkü şu anda olan buydu.

"Hadi evlat. Burada zayıflık gösteremezsin," diye mırıldandı Charlie. Haklıydı, yapamazdım. Buradaki diğer mahkûmlar bana bakıyordu. Zaten sayamayacağım kadar çok kavgaya karışmıştım, sonuncusu iki gün önceydi, duşta üzerime atlamışlardı ve böbreğime bir şiş yemekten kıl payı kurtulmuştum.

Kendimi toparladım, gözlerimi sildim, kelepçeler birbirine çarpıyordu. Kendimi toparlamak için birkaç kez burnumu çektim ve göz kırptım, sonra tekrar Charlie'ye döndüm. Neden burada olduğunu hâlâ anlamamıştım ve bunu ona da söyledim.

Charlie omuz silkti. "Nasıl olduğunu görmek, sohbet etmek istedim."

Alay ettim. "Karını öldüren adamın nasıl olduğunu mu görmek istedin?"

Charlie başını salladı, sert sözlerim onun yüzünü delip geçmemişti. Tam olarak sert değillerdi, Tanrı'nın dürüst gerçeğiydiler. "Pek hayırseverlik sayılmaz, senin için hoş olmayacak. Bana o gece neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Söndüm. "Ama sen benim cezamdaydın, her şeyi biliyorsun."

"Biliyorum oğlum, biliyorum." Tanrım, bana sürekli *oğlum* demesi beni aynı anda hem mahvediyor hem de iyileştiriyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? "Ama bunu senden tekrar duymak istiyorum. Bir polis raporundan ya da süslü bir avukattan değil."

Homurdandım. "Benim avukatım havalı değildi."

"O konuda haklısın," diye kıkırdadı. Charlie Cartwright burada, tam karşımdaydı ve kıkırdıyordu. Halüsinasyon görüyor olmalıydım.

Başımı iki yana salladım. "Neden burada olduğun konusunda kafam çok karışık? Çıglık atmayacak mısın, bağırmayacak mısın ya da bana vurmayacak mısın?"

Charlie başını eğdi, mavi gözleri ruhumu delip geçti. "Bunları neden yapayım ki?"

"Nedenini biliyorsun."

Elini *umursamaz* bir tavırla salladı.

"On beş dakika kaldı!" diye bağırdı güvenlik görevlisi. Bakışlarımı tekrar Charlie'ye çevirdim.

"Hadi, dökül bakalım." Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki hapishanede karısının katiliyle değil de eski bir arkadaşıyla yemek yiyormuş gibi rahattı.

Ellerime baktım, o dušta karşı koymaktan çatlamış parmak eklemlerime. Sonra kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. Eğer bir yıl boyunca her ay beni görmek için buraya gelmeyi ve geri çevrilmeyi göze alabildiyse, en azından bunu ona verebilirdim.

Omuz silktim. "Sarhoştum, araba kullanıyordum, onu görmedim-"

"Adını söyle," diye araya girdi Charlie. Saldırgan bir şekilde değil, bir kez daha nazikçe.

"Adını mı?"

"Evet, o Voldemort değil, adını söyleyebilirsin. Sherry'min unutulmasına izin vermeyeceğim."

Tüm bu toplantının ne kadar gerçeküstü olduğuna neredeyse gülecektim. Neredeyse. "Sherry."

Charlie memnun bir şekilde başını salladı. "İşte bu, devam et."

"Sherry'yi görmedim, yemin ederim. Çok hızlı gidiyordum ve artık çok geçti.

Ona çarptım, o... o öldü."

Charlie'nin gözleri yaşlarla doldu ve bu beni ikiye böldü. Başka tarafa baktım, onunla yüzleşemedim.

"Geceleri koşmayı severdi, bunun özgürleştirici olduğunu söylerdi. Ona tehlikeli olduğunu söyledim ama o her zaman 'Bu kasabada başıma kötü bir şey gelmeyecek' derdi." Charlie üzüntüyle başını salladı.

Boğazıma düğümlenen kayayı yutkunarak geçiştirdim. "Asla yeterince özür dileyemeyeceğim. Mahkumiyetle mücadele etmiyorum, suçluyum, ne yaptığımı biliyorum ve cezamı şikayet etmeden çekeceğim. Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Onu senden almanın telafisini asla yapamam." Gözyaşları geri gelirken tekrar yutkundum. "Ya da kızlarını."

"Benimle konuşarak başlayabilirsin. Neden sarhoş araba kullanıyordun?" Omuz silktim. "Doğum günümdü."

Charlie kaşlarını çatı. "Ailen doğum günün olduğu için mi sana o kadar alkol verdi?"

"Bana hiç vermediler. Ben onlardan aldım çünkü onlar... başa çıkılması zor insanlar."

Charlie'nin keskin gözleri yine beni delip geçti. "Onları senin cezan sırasında gördüm."

Başımı salladım. "Beni çok gençken aldılar, sık sık keşke almasaydım dediler ve sanırım bu onlara beni terk etmeleri için bir sebep verdi."

"Özür dilerim evlat."

Başımı şiddetle salladım. "Benden asla özür dileme."

Charlie nefesini içine çekti. "Yani boktan ebeveynlerinle başa çıkmak için reşit olmadan içki mi içiyordun? Sonra ne oldu?"

"Kavga ettik ve ben çıkmak istedim. Arkadaşım Scotty'yi aradım ama onun arabası yoktu ve beni ikna etti... durun hayır, hepsi benim seçimimdi. O kamyonete binmeyi ve sürmeyi ben seçtim."

Hikâyenin doruk noktasına yaklaştıkça Charlie'nin çenesi daha da geriliyordu. "Sonra ne oldu?"

"Kamyonuma bindim ve sürdüm. Scotty beni aradı ve telefonuma cevap vermeye çalıştım ama düşürdüm. Almak için eğildim ve tekrar baktığımda o, Sherry oradaydı. Gözümü kırpacak zamanım bile olmadı. Yolun ortasından bankaya doğru direksiyonu kırmış olmalıyım ve o da oradaydı."

Charlie hiçbir şey söylemedi, sadece ellerine baktı.

Söyleyecek bir şey, onu ve kendi suçluluğumu hafifletecek bir yol bulmaya çalıştım. "Çabuk oldu. Çok uzun süre acı çekmedi. Ambulans gelene kadar onunla bekledim ve onu tuttum. Onlar geldiğinde o..."

Charlie elini kaldırdı, gözleri kapandı ve ben çok ileri gittiğimi hissederek konuşmayı kestim. Beş dakika daha sessizce oturduk ve ben ziyaretin sona ermesi, bu işin bitmesi için dua ettim. Charlie dua eder gibi ellerini kavuşturdu, gözleri kapalıydı ve dudakları hareket ediyordu.

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bunu tekrar yaşamanın kolay olmadığını biliyorum."

Ona yalvaran bir bakış attım ve bana teşekkür etmemesi için yalvardım. Onun için yaptığım hiçbir şey için minnettar olmamasını.

"Zaman doldu. Ziyaretçiler vedalaşıp çıksın," diye seslendi gardiyan. İçimdeki rahatlama bir bıçak gibi kesildi.

Ama Charlie ayağa kalkmak için bir hareket yapmadı. "Sizin için de uygunsa geri gelmek istiyorum," diye sordu beni şok ederek.

Ağzım bir açılıp bir kapandı, bocaladım. "Neden?"

Charlie omuz silkti. "Çünkü seni affetmek istiyorum. Onun da bunu isteyeceğini biliyorum. Sen aptalca bir şey yapmış bir çocuktun. On yıldan fazla bir süredir burada sıkışıp kaldın, ailen seni terk etti. Yeterince cezalandırıldığını hissediyorum ve daha fazla trajedi istemiyorum. Bundan iyi bir şey çıkmalı."

Buna inanamıyordum. "Beni affetmek *mi istiyorsun?*" Şaşkınlıkla sordum.

Charlie ayağa kalktı. "Bu noktaya gelmenin kolay olduğunu söyleyemem ama Sherry ve Tanrı bana doğru yolu gösterdiler ve ben de bunun doğru yol olduğuna inanıyorum. Daha fazla üzüntü istemiyorum, çok fazla şey oldu ve sen çok gençsin."

Konuşamadım. Güvenlik görevlisi Charlie'yi dışarı çıkarmak için geldi ve ben sadece onun uzaklaşmasını izledim. Kapıya geldiğinde geri döndü.

"Gelecek ay görüşürüz, evlat."

*

Günümüz...

Bana öyle bir güçle saldırdı ki tökezleyerek geri çekildim ve verandadan çıkıp çimlerin üzerine düştük. Üstüme çıktı, bana ulaşmak için çırpındı, tırnaklarını yüzümde gezdirdi ve tüm bu süre boyunca bana bağırdı.

Onu tutmaya çalıştım. Bir kolumu tuttum ve vücudumu açık bırakarak çeneme bir yumruk daha savurdu. Canımı yaktı ama onun canını yaktığı kadar değil, keskin nefes alışları kulağımda tıslıyordu. Ona zarar vermek istemedim ama onu zapt etmeye çalıştım. Tırnakları yine yanağımı kesti ve acıdan homurdandım.

"Hey, dur!" diye bağırdı biri ve sonra alıngan vahşi kedi üzerimden çekildi. Tanımadığım bir adam onu belinden yakalamıştı ama o hâlâ bana ulaşmak için mücadele ediyordu. Sarı saçları, bana tekrar saldırmaya hazır solgun bir ateş gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Sakin ol Kat, burada neler oluyor?" diye bağırdı adam. Kat'ın gözleri parladı ve bana doğru tükürdü, beni ıskaladı. "Çıkarın onu buradan. Buraya gelmeye cüret mi ediyorsun? Nasıl Cesaretin var mı!" diye bağırdı.

Adam Kat'ten bana baktı ve ben de ellerimi kaldırdım. Bela istemiyordum. Hapishaneden çıkali sadece dört saat olmuştu ve oraya geri dönmek istemiyordum.

"Özür dilerim, burada olacağınızı fark etmemiştim. Gelmemeliydim. Sadece Charlie'yi görmek istedim, endişelendim ve-"

Kat dövüşmeyi bırakıp diğer adamın kollarında gevşedi ve yüzü düştü. "Charlie?"

Adamın yüz hatlarında bir şey titreşti ve sonra ifadesi sertleşti, sanki kim olduğumu tam olarak anlamıştı. Çenesi sıkıştı ve bakışlarını benden Kat'e çevirdi.

"Bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Kat iri gözlü lacivert bakışlarını ona çevirdi. Ondan uzaklaştı, öfkesi şimdi benden başka birine odaklanmıştı.

"Leo, neden onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun?" diye sordu, bir kolunu bana doğru savurarak.

"Neyi tanıyormuşum?" Omurgamda soğuk bir ürperti dolaşarak sordum.

"Kimsenin sana söylememesine şaşırmadım. Benim de aklıma gelmedi."

Kat'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Ve neden babamı görmeye geldiniz, yeterince şey yapmadınız mı?"

Adam bana sempatik bir bakış atmadan önce Kat'e baktı. "Charlie öldü. Yaklaşık altı hafta önce."

Dünyam durdu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Katarina

Leo ve Jack'e baktım, aralarındaki hiç hoşuma gitmeyen sessiz iletişimi gözlemledim.

Jack Drayton.

Bu sabah verandamda o kadar insan varken, bu adamın olacağını hiç düşünmemiştim. Ne zaman çıktı? Neden bize haber verilmedi? Ve ne halt etmeye buraya gelmişti?

Yanağı tırnaklarımdan kanıyordu ve beş dakika öncesine kadar var olmayan vahşi bir yanım bundan zevk alıyordu. Yavaşça yanağından aşağı süzülen damlacığı takip ettim, tatmin duygusu içimi doldurdu ve beni tekrar kızdırdı.

Jack kaşlarını çattı, açık mavi gözleri kısıldı. Duruşu sertleşti, sanki ona tekrar saldırmamı bekliyormuş gibiydi. Buna hazırdım ama Leo'nun buna izin vermeyeceğini biliyordum ve Leo'nun bu kavgada zarar görmesini istemiyordum. Kontrol edemeyeceğim bir şey yapmadan önce kötü bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Sonra Leo ona babasının öldüğünü söyledi ve Jack'in tüm tavrı değişti. Boğazı düğümlendi, gözleri hafifçe büyüdü ve başını çevirip öne doğru eğildi, deri ceketini kamburlaşıp dirseklerini dizlerine dayarken gıcırdadı.

Leo'nun bakışları bana kaydı. Göz ucuyla endişelendiğini görebiliyordum ama bunu görmezden geldim. Leo her ne kadar kardeşim gibi olsa da, nasıl hissettiğimi asla anlayamazdı. Annemi kaybettiğimizde hepimizin yaşadığı acı, karşımdaki adamın doğrudan bir sonucuydu. Jack'in görünürdeki sıkıntısından etkilenmeyecektim.

Jack nefes almakta zorlanıyordu, nefesinin hırıltısını duyabiliyordum. Panik atak mı geçiriyordu? Ona babamın öldüğünü söylediğimiz için mi? Leo beni dürttü ama hareket etmedim. Sonunda içini çekti ve yavaşça Jack'e yaklaşarak bir elini sırtına koydu.

"İyi misin dostum?"

Bu dokunuş karşısında Jack irkildi ve hemen Leo'dan uzaklaştı. Leo teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, benim hatam. Düşünemedim. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Jack elini üst dudağına götürdü, gözleri kızarmıştı ve o kadar üzgündü ki, bir anlığına, bir anlığına onun için üzüldüm. Ta ki onun tam olarak kim olduğunu hatırlayıp bu duyguyu sinir bozucu bir böcek gibi ezene kadar.

Jack birkaç derin, ürpertici nefes aldıktan sonra sordu. "Nasıl?"

"Kalp krizi."

"Leo!" Tısladım. Bu bilgiyi Jack'le paylaşmak istemiyordum, hakkımızda hiçbir şey bilmeyi hak etmiyordu. Ailemizi parçaladığında bu ayrıcalığını kaybetmişti.

Jack iç çekti. "Demek bu yüzden ziyaret etmeyi bıraktı," diye mırıldandı, botunu çimlere sürterek.

Kanım dondu. "Affedersiniz?"

Jack'in soğuk bakışları benimkilerle buluştu ve bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra ifadesi bulanıklaştı.

Leo ellerini kalçalarına koydu ve Jack'e doğru başını salladı. "Charlie onu ziyarete gitti."

"Ne!" Duyduklarıma inanmakta güçlük çekerek ikisinin arasına baktım. Babam Jack'i ziyaret mi ediyordu? Leo bunu biliyordu ve hiçbir şey söylemedi mi? "Ne kadar zamandır?"

"Ayda bir kez. Son on bir yıldır," diye yumuşak bir sesle konuştu Jack, gözleri yerdeydi.

Keskin nefes alışım bakışlarını üzerine çekti. Kalbim gümbürdeyerek göğsümden çıkmaya çalışıyordu, elimi kalbime bastırdım ve ağrıyla mücadele ettim. Jack bir adım öne çıktı, endişeyle kestane rengi alnını çimdikliyordu ama Leo aramıza girip başını salladı.

"Bence gitsen iyi olur dostum," dedi Leo.

Jack başını salladı. "Elbette. Kat, lütfen bil ki burada olduğunu bilseydim asla buraya gelmezdim. Ve ne olursa olsun, Charlie için üzgünüm. O harika bir adamdı."

Sözleri karşısında kusmak istediğim kezzabı engellemek için dilimi ısırıdım. Babam hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi, sanki onu tanıyormuş, arkadaşmışlar gibi.

Başını eğdi ve arkasını dönerek araziden uzaklaştı, ben de göğsüm öfkeyle kabararak onu izledim, ta ki uzakta bir leke haline gelene kadar.

Leo yanımda ayaklarını sürüyerek boğazını temizledi. O benim kardeşime en yakın olan şeydi ve onu çok seviyordum ama şu anda ondan hiç hoşlanmadığıma emindim.

"Bence eve gitsen iyi olur," diye homurdandım.

"Anlıyorum Kat. Bildiğim için kızgınsın ama ben tesadüfen öğrendim ve Charlie bir şey söylememem için bana yalvardı."

"Bunu duymak istemiyorum." Topuğumun üzerinde dönerek verandaya çıktım, kırılan kupayı görmezden geldim ve kapıyı çarparak kapattım. Doğruca ofise girdim ve kendimi berjer koltuğa atıp başımı dizlerimin üzerine koydum.

Jack Drayton az önce ön verendamdaydı. Babamı arıyordu çünkü onlar... Ne? Arkadaş mıydılar? Beynim bunu kavrayamadı. Sanki buranın sahibiymiş gibi öylece ortaya çıkmasını. Bu cüret karşısında öfkem alev alev yanıyordu. Son birkaç aydır baş etmeye çalışmaktan zaten çok gergin ve hassastım. O adamı görmek beni tam anlamıyla uçurumun kenarına getirmişti. Kendimi ona doğru atıp saldırdığımda yanaklarım kızardı. Daha önce hiç böyle davranmamıştım. Kendini savunmak için daha fazlasını yapmamasına şaşırmıştım.

Orada ne kadar oturduğumdan emin değildim ama sonra konuşmalar duydum. Gürültü evi doldurdu ve tüm kızların evde olduğunu fark ettim. Kendimi sandalyeden kaldırdım, bir kez daha sert ve ağırlıydım ve hala pijamalarımın içinde olduğumu fark ettim. Mutfığa geri dönmenden önce giyinmek için merdivenleri koşarak çıktım.

İçeri girdiğimde bütün kızlar masanın etrafında oturuyordu. Leo kollarını göğsünde kavuşturmuş tezgâha yaslanmıştı ve herkes sessizleşmişti.

Her birinin yüzüne baktım, Jack'i bilip bilmediklerini merak ediyordum. "Neler oluyor?"

Maddy Leo'ya baktı. "Leo bugün okuldan bir telefon aldı."

Bakışlarım birden tırnaklarını çok ilginç bulan Tilly'ye kaydı. "Ne oldu?"

Leo boğazını temizledi. "Bizim küçük Tills biriyle kavga etmiş." Başım tekrar Tilly'ye döndü. "Ne!" Bugün daha da kötüleşebilir miydi? Tilly kavgacı bir tavırla, "Kavgayı onlar başlattı," diye ısrar etti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunun bir bahane olduğunu mu sanıyorsun? Neden her şeyden önce kavgaya karışıyorsun, bu kabul edilebilir bir şey değil Tilly."

Leo, bu sabahki *Milyon Dolarlık Bebek* taklidimi açıkça hatırlayarak homurdandı ve bakışlarımı ona çevirdim. Sadece kaşlarını kaldırıp

Ben.

Maddy aramıza baktı. "Neler oluyor?"

Leo ona bakmamak için direndi ve bakışlarını benden ayırmadı. Onlara anlatmam gerekiyordu. Jack'le kasabada rastgele karşılaşmalarını ve tamamen gafıl avlanmış hissetmelerini istemiyordum. Tıpkı benim bugün olduğum gibi.

"Jack Drayton serbest bırakıldı."

Oda o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi. Sonra hepsi birden konuştu.

"Ne?" Daisy'nin nefesi kesildi.

"Neden kimse bize onun çıkacağını söylemedi?" August sordu. Maddy ayağa kalktı. "Nereden biliyorsun?"

Onlar bana sorular yağdırırken içimi bir yorgunluk dalgası kapladı.

"Uğradı," diye cevap verdi

Leo. "Geldi mi?"

Tilly telefonunu havaya kaldırarak bize bir makaleden Jack'in resmini gösterdi. "Çok tatlı."

"Tilly!" August azarladı.

"Ne? Evet, öyle," diye somurttu Tilly, her santiminde on beş yaşındaydı.

"Siz hanımların burada yaşadığınızı bildiğini sanmıyorum. Charlie'yi arıyordu ve belli ki öldüğünden haberi yoktu," dedi Leo.

Maddy aramıza baktı. "Neden ona böyle bir şey söylensin ki?"

Leo'nun bakışları bana kaydı ve gözlerindeki yalvarmayı görebiliyordum ama başımı salladım. Leo'ya kızgındım ama benim hissettiklerim Maddy'nin bir dakika içinde hissedeceği ihanetin yanında hiçbir şeydi.

Leo teslimiyetle iç çekti. "Charlie onu hapishanede ziyaret ediyordu."

Maddy'nin yuvarlak sakız damlası gözleri tekrar Leo'ya dikildi ve Leo pişman olmuş gibi bakma nezaketini gösterdi. Ona bir adım daha yaklaştı. "Biliyor muydun?" Sesi inciticiydi.

Leo uzandı ve bir elini onun kolundan aşağı indirerek elini sıktı. "Üzgünüm Maddy, ama Charlie benden hiçbir şey söylemememi istedi."

Elini geri çekti. "Ama biz birbirimize her şeyi anlatırız." Sesi çatallaştı ve Leo'nun şimdi canının çok yanacağını biliyordum.

"Mads..." diye başladı ama Mads mutfaktan fırladı. Leo hemen onun peşinden gitti.

Daisy, August ve Tilly'ye döndüm. "Leo bir süre sürünecek sanırım."

Daisy homurdandı.

"Jack onu gördüğünde ne dedi?" Tilly sordu.

"Sadece babamdan haberi olmadığını söyledi, ben de ona gitmesini söyledim. Onu kasabada görürseniz diye size söylemek istedim kızlar, çünkü bu artık büyük bir olasılık. Hazırlıklı olmanızı istiyorum ve eğer bir şey olursa bana haber verin."

Kızlar başlarını salladılar ama August her zamanki dalgın haliyle dudağını kemiriyor ve göz teması kurmuyordu. Annemle ve olanlarla ilgili sadece belli belirsiz anılara sahipti ve Tilly de hiçbir şey hatırlamıyordu. Öldüğünde çok küçüklerdi.

Sessiz bir akşamdı, herkes sakinleşmiş ve düşüncelerinde kaybolmuştu. Maddy kendini kanepeden dışarı attığında, içinden öyle güçlü bir hüznü yayılıyordu ki buna zorlukla dayanabildim.

Leo'yu savunduğum için kendime şaşıracak, "O sadece babasının ondan istediğini yaptı," dedim.

Maddy içini çekti ve bana döndü. "Bunu biliyorum. Ama bu benden sakladığı gerçeğini değiştirmiyor, bu kadar büyük bir şeyi."

"Bence seni korumaya çalışıyordu."

Maddy homurdandı. "Ben bir itfaiyeciyim. Beni korumasına gerek yok, ben büyük bir kıyım."

Omuz silktim. "Bence seninle ilgilenmeyi sevmesi hoş bir şey. Herkesin birine ihtiyacı vardır."

"Ben de sana kardeşim. Sana kim bakıyor? En son ne zaman çıktın?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Konu bu değil."

"Çizme diğer ayağın üzerindeyken durum farklı, değil mi? Babamın bizi büyütmesine yardım etmek için eve geldin ve sana minnettarız ama artık bize göz kulak olmak zorunda değilsin," dedi Maddy, sonra bana bir öpücük kondurdu ve üst kata yatmaya gitti.

Ama yanılıyordu. Birinin çiftliği düzenlemesi gerekiyordu ve yarından itibaren bu kişi ben olacağım.

*

Erken uyandım ve gün doğarken sığırları kontrol etmek ve iki çiftlik çalışanını selamlamak için dışarı çıktım. Eve gitmeden önce birkaç saat onlarla birlikte çalıştım. Dört kadın sadece iki banyoya hazırlanmaya çalışırken ev kaos içindeydi. Kavgalar patlak verdi ama ben herkesi yatıştırmayı başardım. Bir patron gibi.

Tilly'ye "Haftanın geri kalanı için uzaklaştırıldığına göre gidip August'a atlar konusunda yardım edebilirsin," dedim. Karşılık vermesini bekledim ama sadece gözlerini devirdi ve August'un peşinden gitti.

Maddy itfaiye istasyonunda gündüz vardiyasındaydı ve Daisy de onunla birlikte kasabayı keşfetmek ve herhangi bir iş teklifi olup olmadığını görmek için gitti. Ve sonra sadece ben kaldım.

Bir kahve alıp kendimi babamın ofisine kapatmadan önce huzurlu sessizliğin tadını çıkararak derin bir iç çektim. Gözlerimi kaçırdığım evrak yığınının dikip baktım, sonra pes edip eldim. Yakında ödenmesi gereken daha çok fatura vardı. Bize en yakın olan Raleigh Spa & Guest Ranch de dahil olmak üzere yerel çiftliklerden gelen daha fazla yazışma.

Duke Raleigh birkaç yıl önce çiftliği babasından devralmıştı. Çiftçilik onların kanında vardı ve tıpkı bizim gibi nesilden nesile aktarılmıştı. Ama sanki çiftliğin sahibiymişler ve herkesten daha iyiymişler gibi davranıyorlardı çünkü kendi çiftliklerini zenginler için üst düzey bir misafirhaneye dönüştürmüşlerdi. Onlara katlanamıyordum. Yine de Duke bana birkaç ipucu verebilirdi.

Mektubu okuduğumda, Duke'un Redemption'ı satın almak için bana ulaştığı ve teklif yaptığı anlaşılıyordu. Burayı satma düşüncesi midemi bulandırdı ama son çare olarak Duke'un hâlâ ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmeye değerdi. Onunla tekrar iletişime geçmek için aklıma bir not aldım. Her ne kadar küstah heriften nefret etsem de duygularımı bir kenara bırakıp geleceğimiz için en iyisini yapmalıydım.

Yığının dibinde avukat Bay Davidson'a gönderilmek üzere yazılmış gibi görünen bir mektup buldum. Kaşlarımı çatarak mektubu açtım. Mektubu açtım ve ilk birkaç satırını okudum. Mülkiyet sınırının altındaki küçük kulübenin mülkiyetini devreden bir tapuya benziyordu. Babam imzalamıştı ve devrettiği kişiyi gördüğümde kan beynime sıçradı.

"Hayır, yapmaz!"

Midem bulandı ve çöp kutusuna uzandım, içindeki tüm kâğıtları çıkarıp kucağıma aldım, kusmaya hazırdım. Alnımdan ter fışkırıyor ve kollarım bacaklarım titriyordu. Bunu bize yapamazdı. Bunu *neden* yapsın ki?

Midem yatıştığında çöp kutusunu yere bıraktım ve hemen telefonuma uzanıp Bay Davidson'ı aradım.

Cevap vermedi ve yarım saat boyunca onu arayıp deli bir kadın gibi volta attıktan sonra kamyonetime bindim, mektup yolcu koltuğundaydı. Kasabanın içinden geçip ana caddeye indim ve binasının önüne park edip sekreterinin yanından hızla geçerek özel ofisine girdim.

Belgeyi masasının üzerine bıraktım. "Bu gerçek mi? Bunu yapabilir mi?"

Peter gözlüklerini burnuna doğru itti ve mektubu eline aldı, sonra taradı, ağzı ince, gergin bir çizgiye çekildi.

"Şey, mülkiyet devri sürecinde. Müstakbel sahibi tarafından imzalanmadı, bu yüzden teknik olarak tamamlanmadı, hala Charlie'nin adına. Artık hepsi sana geçecek."

"Yani hâlâ benim, ona el süremez mi?" "Bu belgeyi imzalamadığı sürece hayır."

Rahat bir nefes aldım, tüm vücudum gevşedi. Titrek bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Tamam, güzel. Bu iyi bir şey."

"Hmm..." Peter gizemli bir şekilde söyledi.

"Hmm?" Bunu söyleme şeklinden hoşlanmadığım için sordum.

"Evet, teknik olarak bu kulübe senin." Tapuyu elinde tuttu. "Ama belli ki bu babanın isteği idi, o yüzden bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış."

Peter'ın söylediklerinin ima edilmesinden hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. "Sanırım kulübe bende kalacak," dedim sertçe.

Peter ellerini kaldırdı. "Saygısızlık etmek istememiştim. Babanı ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve onun isteklerine aykırı bir şey yapmak istemeyeceğini de biliyorum, hepsi bu."

"O *katile evimdeki* kulübeyi vermektense çiftliği satarım daha iyi. mülk!" Hırladım ve mektubu Peter'dan geri aldım.

"İş o noktaya gelebilir. Konuşmamızı hatırlıyor musun? Hızlıca para kazanman lazım. Belki ona satabilirsin? Ya da belki gelip ailene olan borcunu kapatabilir?"

Peter'la alay ettim ama son sözleri beni duraksattı. Tekrar alay etmeden ve başımı sallamadan önce yarım saniye düşündüm.

"Cesedimi çiğnemen gerek."

Peter omuz silkti. Onunla konuşma şeklimden dolayı kendimi biraz suçlu hissederek vedalaştım. Şu anda duygularım karmakarışık ve hepsi Jack yüzünden olmuştu.

Ana caddeden aşağı doğru yürüdüm, ilerlerken beton yolu tekmeliyordum. Yerel bar The Lonely Bison'ın neon tabelasını gördüm ve sert bir içki içmeye karar verdim.

ya da yirmi tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi.

Tahtasına bizon kafatası kazınmış eski tarz salon kapılarını iterek açtım. Güneş içeriye gölgesini düşürüyor ve toz zerrecikleri ışık huzmelerinde dans ediyordu. Ahşap panelli duvarlarda posterler, *tek tük* kovboy şapkaları, bir çift çizme, kement ve *kovboy kızları evcilleştirilemez ve devam et, dans edebilirsin - Tekila'dan sevgiler* yazan tabelalar asılıydı. Barın üzerinde asılı rustik bir tabelada *küfür etmek, tükürmek ve atlara binmek yasaktır* yazıyordu.

Arka planda yumuşak country rock müziği çalıyordu ve havada viski kokusu vardı. Öğleden sonra erken saatlerdi, çok kalabalık değildi ama daha sonra kalabalıklaşacağını biliyordum. The Lonely Bison tam aradığım yerdı: canlı müzik, dans ve mekanik bir boğa, kalabalığı çeken muhteşem sahibinden bahsetmiyorum bile.

"Hey Katarina," diye mırıldandı derin bir ses.

Şeytanın dili... Başımı çevirdiğimde Max Anderson'ın barın etrafında yürüdüğünü gördüm. Hafif dalgalı uzun siyah saçları, baştan çıkarıcı bir şekilde eğilmiş koyu renk gözleri. Çarpıcıydı, buna şüphe yoktu ama o düşünceli kötü çocuk tavrı bana pek bir şey ifade etmiyordu. Birkaç yaş daha genç olduğundan, henüz yirmili yaşlarının ortasında olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve kalp kırmakla ünlüydü.

"Hey Maximillian. Bana bir viski verir misin, yoksa on mu?" Derin bir gümbürtüyle güldü.

"On geliyor."

Bardaki deri tabureye oturdum ve hâlâ elimde tuttuğum senedi barın üstüne bıraktım. Max'in bana iki parmak viski doldurmasını izledim, parmaklarındaki gümüş yüzükler ışıpta parlıyordu, saçları gözüne düşüyordu. Göz kırparak bardağımı bana uzattı ve bir an için ihtiyacım olan şeyin biraz *yetişkin bir arkadaş* olup olmadığını düşündüm. Maddy haklıydı, biriyle çıkmayalı ya da çıktiktan sonra olabilecek bir şey yaşamayalı yıllar olmuştu. Erkekler ya da romantizm için zamanım yoktu. Kovboylar her zaman çiftçilik ve atlar hakkında benden daha iyi bildiklerini düşünürlerdi. Beni eşit ve potansiyel bir ortak olarak görmek yerine rekabete girdiler. Bu saçmalıklarla kaybedecek zamanım yoktu.

"Charlie'yi duyduğuma üzüldüm. Onu ve arkadaşlarının barı içip içip bitirmelerini ve saf genç oğlanları bilardo ve pokerle kandırmalarını özleyeceğim."

Babamın böyle yaptığını hayal ederek viskime homurdandım ve bir hüznün dalgası gözlerimi yaktı. "Teşekkürler, Max." Dikkatimi dağıtmak için etrafıma bakındım. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi, daha iyi olabilirdi." Ensesini ovuşturdu ve orantısız gülümsemesini yüzüme vurdu. "Seninle konuşmam gereken bir şey var. Tilly etrafta dolanıp duruyor."

İçkim dudaklarıma doğru yarı yolda durdu. "Ne? Öyle mi?"

"Evet, onu gönderiyorum, merak etme, ama bilmen gerektiğini düşündüm. Başının belaya girmesini falan istemiyorum. Olanlar yüzünden ona karşı oldukça nazık davrandım ama o bunu anlamıyor." Yüzünü buruşturdu.

Kıkırdadım. "Sana aşık olduğumu mu düşünüyorsun? Sana beyaz atlı prensiymişsin gibi baktığını mı düşünüyorsun?" Alay ettim.

Gözlerini devirdi ve alay etti. "Böyle olacağını biliyordum."

"Sadece şaka yapıyorum. Sana ay gözüyle bakmayı kesmesini söyleyeceğim," diye şaka yaptım. Ama gerçekten endişeliydim. Okulda kavgalar, barlarda takılmalar, o daha çok gençken bu gidişat hiç hoşuma gitmiyordu. Ve daha da kötüsü bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ona iyi bir örnek olmam gerekiyordu ve son kavgamla iyi bir iş yaptığımı düşünmüyordum.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," dedim viskimi yudumlarken ve yanık yüzünden tıslarken.

"Cartwright kardeşler için her şeyi yaparım," dedi göz kırparak. Gözlerimi devirdim ve bir viski daha istedim. Gözlerim senede takıldı ve üzerinde *Jack Drayton* yazdığını görünce bir tane daha sipariş ettim.

Ve bir tane

daha. Bir

tane daha.

Bir tane de şans için, çünkü buna çok ihtiyacım vardı.

ALTINCI BÖLÜM

Jack

Tek arkadaşım ölmüştü.

Redemption Ranch'ten dönüşümü hatırlamıyorum, sadece aniden rehabilitasyon merkezinin dışında olduğumu fark ettim. Yıllardır hiç yaşamadığım bir hüznün, yer değiştirmeyi reddeden kara bir bulut gibi üzerime çökmüştü.

Yıllar içinde Charlie ve ben yakınlaşmıştık, kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Karısını ben öldürmüştüm. Ve tüm ziyaretler harika değildi. Bazılarında affetme konusundaki mücadelesini hissedebiliyordum. Bazen önümde oturup Tanrı'yla ya da Sherry'yle nasıl hissettiğini konuşurdu ve ben sadece dinlerdim.

Şaşırtıcı bir adamdı, Reverence'da var olan en iyi insandı. Ona sürekli hayranlık duyuyordum ve ona duyduğum saygı o kadar derindi ki onun gibi olmayı çok istiyordum. Hayatım yeniden başladığında kendime daha çok Charlie gibi olacağıma söz verdim. Hayatımı onun gurur duyacağı bir şekilde yaşayacaktım.

Charlie bana, serbest bırakıldığımda çiftliğe gelmemi istediğini söyledi. Benim için bir şeyi olduğunu söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum ve bundan başka bir şey söylemedi. Sadece dışarı çıktıktan sonra hayat hakkında endişelenmeme gerek olmadığını söyledi, sanki beni ne kadar strese soktuğunu biliyormuş gibi.

Ve şimdi ne olduğunu asla bilemeyeceğim, benimle gurur duymasını sağlayamayacağım. *Kimsenin* benimle gurur duymasını sağlayamayacağım.

Odama girdim ve yongaları ve lekeleriyle dört duvara baktım. Hiçbir şeyim ve kimsem yoktu. Annemi isteme hissi dışında, ama *annemi* istemiyordum, sadece rahatlık istiyordum ve bunu nasıl elde edeceğimi bilmiyordum.

Lanet olsun, artık otuz yaşındaydım. Yine de nasıl yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyordum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Charlie yanımda olup bana yol gösterirse *yapabileceğimi* biliyordum. Şimdi ise çaresizdim.

Kendimi yatağıma attım, yaylar ağırlığımın altında gıcırdayıyordu. Gözlerimi tavana dikip uykunun gelmesini bekledim. Sonunda uyudum ama Charlie, Sherry ve kazayla ilgili rüyalar beni rahatsız etti.

Ertesi sabah uyandığımda, üzerimdeki mutsuzluk bulutu hâlâ dağılmamıştı. Nasıl devam edeceğimi, ilerleyeceğimi bilmiyordum ve bunu istemiyordum. İstiyordum ki

bu umutsuzluk çukurunda biraz daha kalmak için. Ama sonunda yatmaktan sırtım çok fazla ağrımaya başladı.

Ayağa kalktım, odamda volta attım, tavandaki lekelerin ne olduğunu anlamaya çalıştım ve Charlie'nin üzücü ölümü üzerinde durmamaya çalıştım. Onunla geçirdiğim güzel zamanları hatırlamak istiyordum ama acı çok fazlaydı.

A değildim. Yorgun değildim. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Hapisten çıktıktan sonra nasıl başa çıkacağımı anlatan broşurümü okudum. Burada kalmamla ilgili kural ve yönetmelikleri okudum. Akşam 10'da sokağa çıkma yasağım vardı. Duvardaki saate baktım, o kadar yüksek sesle tik tak yapıyordu ki, sanki her acı verici sıkıcı saniyede bağırıyordu. Sabaha kadar burada sıkışıp kalmadan önce bir saatim vardı.

Dışarı ıkımm gerekiyordu.

Bana çok küçük gelen ama gerçekten benim olan tek şeymiş gibi hissettiren deri ceketimi kaptığım gibi evden çıktım ve caddeye doğru yola koyuldum. Sekize onluk bir hücreye ya da egzersiz bahçesine hapsolmadan, istediğim kadar ve istediğim kadar yürüebilme hissini tekrar severek yürüdüm.

Koştum. Nefesim kesilene kadar yaklaşık otuz saniye sürdü, bayılacağımı sandım. Ciğerlerim yanıyordu ve Charlie'nin duygusal kaybından ziyade fiziksel acıya odaklanmak iyi hissettiriyordu.

Onu en son iki ay önce gördüğüm zamanı düşünüyordum. Eskisi kadar iyi görünmüyordu ama ben bunu keder ve yorgunluğa bağlıyordum. Keşke bilseydim. Bilseydim ona söyleyeceğim onca şey vardı.

Teşekkür ederim.

Çok minnettarım.

Kendimi ailen gibi hissediyorum.

Senin sayende devam ettim.

Seni bir baba gibi

seviyorum.

Keder buz gibi bir eli boğazıma doladı ve beynime hücum eden düşünceler karşısında nefesim kesildi. Avuç içlerimi gözlerime bastırarak arkalarındaki görüntüleri temizlemeye çalıştım.

Bir ses duydum ve başımı kaldırdım. Ne kadar yürüdüğümü fark etmemiştim ve Sherry'nin canını aldığım yere geri dönmüştüm. Ve onun bankı ileriye idi, üzerinde tanıdık biri oturuyordu.

Kat.

Oradan ayrılacaktım, dönecek ve ters yöne doğru koşacaktım. Beni görmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Onu görmek benim için de zordu. Yemin ederim çekip gidecektim.

Ama sonra onun hıçkırıklarını duydum. Daha önce hiç duymadığım bir şekilde içimi parçaladı. Çok acı doluydu. Ne olduğunu anlamadan ona yaklaşıyordum.

Dur! Geri çekil! Ne yapıyorsun lan sen? Beynim çılgık attı ve kendime geldiğimde, o fark etmeden ayrılamayacak kadar yaklaşmıştım.

Ancak ben yaklaştıkça o daha az kendisi gibi görünüyordu. Hafifçe sallanıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"Kat?" Dün sabahki gibi başka bir tartışma ihtimaline karşı mesafemi koruyarak sordum.

Başını bana doğru çevirdi ama gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı. Sokak lambasının ışığında mavi gözlerinin okyanus gibi sulu olduğunu görebiliyordum.

Alay etti. "Lanet olsun. Sanırım bu daha sık olacak, değil mi?" diye geveledi.

Kahretsin, kafayı bulmuş.

Islak, yırtık bir kâğıt parçasını bana doğru salladı. "Bahse girerim bunun için buradasın, ha? Sadece tipik. Ailemi parçaladığın yetmedi, bir de gelip malımızı mülkümüzü almak zorunda kaldın!"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. Sokağa göz gezdirdim, ana yol olmamasına rağmen burada her şeyin olabileceğinin bilincindeydim. Ben de bunun kanıtıydım.

"Seni eve götürelim, sanırım yatağa gitmen gerekiyor Kat."

Gözleri ateş saçıyordu. Hafifçe tökezleyerek ayağa kalktı. "Bana ne yapacağımı söyleme, bana ne yapacağımı söylemeye *cüret* etme!"

Ellerimi kaldırdım, bunu mümkün olduğunca barışçıl tutmak istiyordum. "Tamam, özür dilerim."

"Sen... üzgünsün," diye alay etti, güzel yüzü tiksintiyle buruşmuştu. Muhtemelen yüzünün ne kadar güzel olduğunu fark etmemeliydim. Sadece yüzünün değil, her şeyinin. Kadın bir duman gösterisiydi ve ben sadece insandım ve çok uzun zamandır kadınların etrafında değildim.

Tökezleyerek banka geri döndü. "İyi geceler anne," diye hıçkırdı, iki parmağını dudaklarına götürüp altın levhaya vurdu. Bir insan yerine bir parça altın ve tahtaya iyi geceler demek zorunda kalması midemi bulandırdı.

Benim yüzümden.

Doğruldu ve yola koyuldu. Gidişini izledim ve kendim de gitmeye hazırdım, saat ona yaklaşmış olmalıydı ve sokağa çıkma yasağımı gerçekten kaçırmak istemiyordum. Ama sonra bileğini burktu ve yere düştü.

"Kahretsin." Ona yaklaştım, ayakta durmak için verdiği mücadeleyi izleyemiyordum. Onu bırakamazdım, eve dönmesine imkân yoktu. Burada ayılar ve kurtlar vardı, tökezleyerek karşıdan gelen bir arabanın yoluna girebileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Buraya gel," dedim, kolumu beline doladım ve onu dengesiz ayaklarının üzerine çektim. Kafasını yavaşça bana çevirdi, kafası karışmıştı.

"Jack?" diye mırıldandı.

Tökezlerken beni sıkıca kavradı ve ben de onu kendime doğru bastırarak daha sıkı tuttum. Ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalmamam hoşuma gitmişti, bir kadına göre oldukça uzundu. Bronzlaşmış, tonlanmış bacakları sonsuz görünüyordu. Ellerimde yumuşak ve narindi, gözlerim dudaklarına kaydı ve kısa bir an için dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ettim.

Tam kimin kızını tuttuğumu hatırladığım anda, kim olduğumu fark etti ve benden uzaklaştı. "Dokunma bana!"

"Özür dilerim, sadece kalkmana yardım ediyordum."

"Özür dilerim, özür dilerim. Bizonlar eve gelene kadar bunu söyleyebilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Seni burada bırakamam, Katarina. Beni burada istemediğini biliyorum ama gelip seni alması için arayabileceğim biri var mı?"

Muhtemelen cep telefonunu bulmak için çantasını karıştırmaya başlamadan önce bana ters ters baktı. Cihazı havaya kaldırdı ve ekrana dokunmaya devam etti. "Ah, hadi ama, aptal yüz tanıma."

Recognition da neyin nesi? Denemeye devam edip hüsrana uğramasını izledim ve tekrar araya girdim. Aslında yardım etmek için değil, sadece sokağa çıkma yasağımdan önce rehabilitasyon merkezine geri dönmem gerekiyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Benim... benim yüzümü tanımıyor." Cihazı bana uzattı. Aldım, bunların nasıl çalıştığını anlamamıştım, telefonlar on iki yıl öncekinden farklıydı. Tıpkı onun yaptığını gördüğüm gibi ekrana dokundum ve ekran aydınlandı.

"Şifre?" Ona sordum.

"Oh-four-oh-six-twenty-twelve," diye mırıldandı, tekrar tökezledi ve onu tutmak için uzandım, şifrenin annesinin ölüm tarihi olduğunu fark ettiğimde göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim.

"Gel otur bari," diyerek onu bankın arkasına götürdüm. Kâğıt parçasını göğsüme doğru itmeden önce beni itti. Kâğıdı ondan aldım, arka cebime tıktırırken onu oturttum ve dikkatimi telefonuna verdim.

"Gelip seni alması için erkek arkadaşını aramamı ister misin?" Şifresini girerek sordum. Telefonun kilidi açıldı ve ana ekranda anne ve babasının düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğrafı belirdi. Burada, annesini öldürdüğüm yerde durmanın mümkün olmadığını düşündüm ama suçluluk duygum daha da arttı.

Bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Erkek arkadaşın mı?"

"Daha önceki adam mı?"

"Evet, Leo diyebilirsin," diye cevap verdi.

Nedense onun erkek arkadaşı olması beni rahatsız etmişti. Çok genç ve çok... her neyse, önemli değildi.

İletişim numarasını buldum ve onu aradım, cevap verdiğinde olanları anlattım ve neyse ki birkaç dakika içinde geleceğini söyledi.

Telefonunu uzattım ve bana şüpheyile bakarak telefonu kaptı. Sonra sendeledi ve cildi önce solgunlaştı, sonra da hafifçe yeşile döndü.

"Olamaz," diye inledi. Ayağa fırladı, çalılara doğru döndü ve uzun soluk saçları yüzüne düşerek kustu.

"Tanrım," diye nefes verdim ve yanına gittim, saçlarını iki avuçla tutup geri çektim. Bunun iyi bir hareket olduğuna ne zaman karar verdim bilmiyorum, sadece onun için kötü hissettim. Vücudu şiddetle kasıldı ve öksürdü, daha fazla sıvı fişkırdı, sonra hava emmeye çalıştı ve ellerini çırpı.

Saçlarını bir elime aldım ve sırtını sıvazladım. "Hepsini çıkar," diye iç geçirdim. Bu işe yaramış gibi görünüyordu ve içtiği tüm alkolü kusmaya devam ederken biraz sakinleşti. Okşamalarım ben fark etmeden yumuşak bir okşama hareketine dönüşmüştü. Saçlarını üzerimden çekip elinin tersiyle ağzını silene kadar işinin bittiğini fark etmemiştim.

"Bana iyi davranma," diye homurdandı. Saçlarının dökülmesine izin verdim, teller ipek gibi parmaklarımdan arasından geçiyordu.

"Sana karşı her zaman nazik olacağım Kat. Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım, sonsuza dek," dedim, sözlerim beni şaşırttı ama Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Bu kadına, Redemption'daki tüm kadınlara, sahip olduğum her şeyi borçluydum.

Bana kaşlarını çatı, mavi bakışları beni delip geçti ama ben ondan kaçmadım. Daha uzun durdum, samimiyetimi görmesini sağladım. Kaşları daha da çatıldı ve dudağını kemirdi. Ağzını açtı ama sonra yaklaşan bir aracın ışıkları altında kaldık.

Kamyon yanımızda durdu ve sabahki adam, Leo, erkek arkadaşı, aceleyle dışarı çıktı. Bir kolunu ona doladı ve onu

Yolcu tarafına doğru. Emniyet kemerini sıkıca takıp içeri girdiğinde bana döndü.

"Beni aradığın için teşekkürler dostum." "Elbette, en azından bunu yapabilirim."

"Saat kaç?" diye sorduğumda başını salladı ve kamyonetin diğer tarafına geçti.

Saatine baktı. "Dokuz buçuk."

"Kahretsin! Teşekkürler," diye bağırdım ve dönüp koşmaya başladım. Serbest bırakıldıktan bu kadar kısa bir süre sonra sokağa çıkma yasağımı kaçırıamazdım. Geleceğimi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordum. Ev görüldüğünde ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım ağrıyordu.

Evi işleten adam dışarıda durmuş saatine bakıyor ve beni bekliyordu.

Sigarasından bir nefes daha çekmeden önce, "Bir saniyen bile kalmadı Sindirella," diye hırıldadı.

Odama gittim ve nefesimi geri kazanmak için yatağa çöktüm. Pantolonumun cebindeki kırıışıklığın Kat'ın elinde tuttuğu kâğıt parçası olduğunu hatırlayana kadar kaşlarımı çatmışım. İnleyerek kâğıdı çıkardım ve açtım.

Buruşmuştu ve üzerinde şüpheli bir şekilde viski gibi kokan bir leke vardı. Ama okudukça, onu bulduğumda neden bahsettiğini anladım. Ve Charlie'nin dışarı çıktığında bana vereceği bir şey olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anladım.

Arazilerinin dibindeki kulübeyi bana verecekti. Yaşayacak bir yer. Boğazımdaki yumru on kat arttı ve onun ne kadar harika bir adam olduğunu düşünerek gözlerim yaşardı. Cezam bittiğinde bana gidebileceğim bir yer verecekti. Ama ben imzalamamışım, benim değildi.

Bir yanım kalemi kapıp imzamı atmak istiyordu, sadece belirsiz bir hayatta kendime biraz güvenlik sağlamak için. Ama bunu Cartwright kardeşlere asla yapamazdım. Güzel bir jestti ama bunu yapan kişi artık ortalıkta yoktu ve onun verdiği şeyi vicdanım elvermediği için alamazdım.

Bu önemli bir belgeydi ve Kat'ın buna sahip olmayınca ne hissedeceğini biliyordum. Bir iç çekiş ve iniltiyle, yarın ona bırakmak zorunda kalacağımı fark ettim.

Umalım da bu sefer beni gördüğünde gözlerimi oymasın.

YEDİNCİ BÖLÜM

Katarina

"Sence yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum, öyle kokmuyor..."

Konuşmaları çınlayan kulaklarımdan içeri süzülüyordu. Başım çarpıyordu ve ağzım o kadar kuruydu ki, damağımdan sıyrılan dilimin çıkardığı sesleri duyabiliyordum. *Bu koku da ne? Bu tat da ne?*

Soğuk bir parmak gözümü dürttü.

"Ah!" Bağırdım, parmağıma çılgınca vurdum ve ani hareket midemin dramatik bir şekilde sallanmasına neden oldu. "Olamaz," diye inledim ve bir an sonra odamdaki küçük çöp tenekesi elime tutuşturuldu.

Kendimi toparlayana kadar birkaç dakika boyunca öğürdüm. Saçlarımla nemli telleri arasından başımı kaldırdığımda Tilly ve August'un beni ilgiyle izlediğini gördüm.

"Neden bana en yeni hayvanat bahçesi sergisiymişim gibi bakıyorsunuz?" Çarpan başımı tutarak homurdandım.

"Öyle olduğun için mi?" Tilly bana iki aspirin uzattı ve August da bir bardak su uzattı. İlaçları aldım ve sadece küçük bir yudum su içerek yuttum çünkü midem ikinci tur için hazırlanıyordu.

"Sen *hiç* sarhoş olmuyorsun. Çok komikti," diye kıkırdadı August ve ben de ona alaycı bir bakış attım.

"Şarkı söyledin... iyi değildi," diye homurdandı Tilly.

Bir elimi alınma bastırdım. "Tamam, çok teşekkür ederim Hemşire Tilly ve Hemşire August ama artık başımın çaresine bakabilirim."

Tilly omuz silkti. "Sen bilirsin."

"Bir duş önerebilir miyim?" August masum bir ifadeyle söze girdi.

"Olabilir," diye homurdandım ve isteksizce kendimi yataktan dışarı attım. Dün gece neler olduğunu merak ederek bitişikteki banyoya doğru yalpaladım. Neyse ki dumanı tüten sıcak duş kısa sürede kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağladı.

Yırtık pırtık tulumumu ve The Lonely Bison tişörtümü giydim ve ıslak saçlarımla yüksek bir at kuyruğu yaptım. Aşağıya indiğimde evin son derece sessiz olduğunu gördüm, kendime bir fincan kahve doldurdum ve dışarı çıktım.

Verandaya. Dumanları tüten kupayı verandanın parmaklıklarına dayayıp araziye baktım.

Sığırların otladığı muhteşem yeşil otlaklar, mavi gökyüzünde yükselen puslu güneş. Lodgepole çamları ve bur meşe ağaçları, araziye yoldan korurken esintide sallanıyordu. Kupamı aldım ve merdivenlerden inerek arazinin arka tarafına doğru yürüdüm; burada beni uzaklardaki Teton dağlarının manzarası karşıladı. Burası çok güzel bir yerdi ve burada olmamayı hayal bile edemiyordum.

Babamın çiftliğe bakmak ve dört genç kızı yetiştirmek için yaşadığı kederle mücadele ettiği ortaya çıktığında Christchurch Koleji'nden geri dönmüştüm. Derslerim pek iyi gitmiyordu. Geride kalmıştım ve diğer öğrencilerin kolayca yaptığı gibi her şeyi kafamda toparlamam daha uzun sürüyordu. Herkese ayak uydurmaya çalışırken kendimi tam bir başarısız gibi hissediyordum, ama zorlamaya kararlıyım.

Ancak babamın yardıma ihtiyacı olduğunu anladığımda her şeyi bıraktım: hayatımı, hayallerimi, aileme yardım etmek için hepsinden bir çırpıda vazgeçtim. Ve yine yaparım. Çiftlikte olmak, bu manzaraya bakmak ve dünyada bunu yenebilecek başka bir şey olmadığını bilmek, korktuğum bir şeyi yapmak için ihtiyacım olan desteği verdi.

Bir telefon görüşmesi yapmak için içeri dönmeye başladım ama kulübeye gözüm takılınca durdum. Küçük bir kaçamak için yapılmış eski bir kulübeydi. Tek yataklı, tek banyolu ve çok haraptı. Pencereilerin değiştirilmesi gerekiyordu; minyatür verandanın iki basamağı kırık ve oluk sarkıyordu. İçinde hiç bulunmadığım için içinin neye benzediğini bilmiyordum. Burası babama aitti.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldım, dün geceye dair bir anım canlandı gözümde. Jack, bank, kusmuk, *eylem*!

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Kahveyi etrafa saçarak eve doğru koşmaya başladım. Fincanı kapının eşiğine bıraktım ve merdivenleri hızla çıkarak yatak odama gittim. Yerde atılmış kıyafetlerimi buldum ve şortumun ceplerini karıştırdım.

"Hayır, hayır, hayır!" Feryat ettim, elim boş döndüm. Tapu Jack'teydi.

Yüzüne karşı salladım, bir boğaya kırmızı bayrak çektim ve şimdi elimde değildi. İmzalayabilir ve hakkı olanı alabilirdi. Yere yığıldım ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Kızlara ne olduğunu nasıl anlatacaktım?

ne oldu? Ortaya çıkıp orada yaşamaya başladığında ve her gün onunla yüzleşmek zorunda kaldıklarında? Bizden aldıklarının bir hatırlatıcısı.

Yatak odamın kapısı açıldı. "Hey Carrie Underwood, bir sonraki konserin ne zaman?" Maddy içeri girerken kendi kendine kıkırdadı. Beni görünce yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Neyin var?"

İçimi çektim, pencerenin yanındaki koltuğa çöktüm. "Sanırım o gelmeden önce sana anlatsam iyi olacak. Babamın Jack'i hapishanede nasıl ziyaret ettiğini biliyor musun?"

"Evet, *şimdi* biliyorum, anlaşılan *bazı* insanlar bunun benimle, en iyi arkadaşlarıyla paylaşılması gereken önemli bir şey olmadığını düşünmüş," dedi Maddy dişlerini sıkarak.

"Yani en çok kızdığın kısım, babamın Jack'i ziyaret etmesindense Heartthrob Leo'nun bunu senden saklaması mı?" Leo için onun ergenlik lakabını kullandığımda Maddy'nin yanakları kızardı.

"Ona öyle deme!" Omuz silkti. "Yani sanırım bu beni rahatsız ediyor ama babamın onunla neden görüştüğünü de anlıyorum. Keder ve öfkeye tutunmak bir insandan çok şey götürür. Hayatına devam etmesi ve affetmesi gerekiyordu." Durakladı. "Hepimizin yaptığı gibi."

Şaşırdım. "Nedenini anlıyorsun mu?" "Evet, anlıyorsun, değil mi?"

Hayır. "Bunu duyunca pek de hoşuna gitmeyebilir. Babam hapisten çıktığında kulübeyi Jack'e hediye etmek için bir senet hazırlattı." Arkama yaslandım ve Maddy'nin öfkesinin geçmesini bekledim ama geçmedi.

"Sanırım bu mantıklı. Gidecek hiçbir yeri olmayacak. Ceza duruşmasındaki ailesini hatırlıyorsun, değil mi? Onu terk ettiler. Kimsesi yok."

Gerekçeyi bu kadar kolay görmesi ve bunda bir sorun bulmaması beni öfkeliyordu. "Çünkü o birini öldürdü, Maddy! Bunun bir nedeni var!"

Başını bana doğru salladı. "O bir hata yaptı, bir kazaydı. Kaç kere felaketle sonuçlanabilecek aptalca bir şey yaptın ama neyse ki öyle olmadı?"

Ona bakakaldım. "Aynı şey değil Mads."

Ama o devam ediyordu. "Dün gece mesela. Kafan iyiydi, ya yola çıksaydın ve bir araba senden kaçmak için direksiyonu kırıp kaza yapsaydı ve sürücü ölseydi?"

"Konudan uzaklaştığımızı hissediyorum."

"Biri sana duymak istemediğın bir şey söylediğinde bunun olması ne kadar komik," diye şarkı söyledi Maddy.

Ona ters ters baktım. "Neyse ki tapuyu buldum ve Jack tarafından imzalanmamıştı."

"Yani ona imzalatacak mısın?"

Maddy'nin soğukkanlılığına anlam veremeyerek ondan uzaklaştım. "Ciddi misin sen? Neden imzalatayım ki?"

"Çünkü babanın istediğı şey bu Kat," dedi yumuşak bir sesle.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bir ergen gibi, Tilly gibi surat astım. "Onu burada istemiyorum."

"Biliyorum. Ama burada ahlaki açıdan gri bir alana giriyoruz. Ve sen ahlaki açıdan gri yapmazsın ve benim de yapmadığımı biliyorsun. Ahlaki açıdan gri Daisy'nin işidir," diye şaka yaptı, zayıf bir sesle.

Homurdandım. Haksız değildi. Mantıklı konuştuğunu biliyordum ama bunu duymak istemiyordum.

Maddy tırnak etlerini incelerken, "Dün gece eve sağ salım vardığından emin olmak için Leo'yu araması çok hoştu," dedi.

Beynim kasmaya başladığım ana geri dönerken içim sıkıştı ve Leo saçımı tutup kocaman avucunu sırtımda gezdirdi. Başımı salladım. "Bu suçluluk duygusu, Mads. Bize borçlu, bunu unutma."

"Belki de bu yukarıdan bir işarettir, yaşamamız, yaşatmamız ve yolumuza devam etmemiz için. Hepimiz çok şey kaybettik. Dünyaya iyi hisler yayalım." Maddy kolumu sıktı ve odadan çıktı.

Pencereden dışarı, araziye baktım. "Bir işaret..." Babamdan bir tane istemiştım ve ertesi sabah Jack ön verandamda belirmişti. Ve sonra tapuyu buldum.

Gökyüzüne baktım, karnımda bir batma hissi vardı. "Komik değil, baba."

*

O akşam hepimiz yine yemek masasının etrafında oturuyorduk. Tilly tabağındaki yemeğı itip kakıyor, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Uzaklaştırma aldığından beri içine kapanmıştı, muhtemelen okulu ve arkadaşlarını özlüyordu. Belki bir erkek arkadaşı vardı ve onu gizli tutuyordu. Bu bana şunu hatırlattı.

Onu dürttüm. "Dün The Lonely Bison'daydım." Yeşil gözleri parlayarak bana baktı.

"Max'i gördüm."

Yanaklarında ikiz pembe lekeler belirdi. "Öyle mi? Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Evet, orada takılmayı bırakman gerektiğini söyledi, reşit değilsen başını belaya sokacaksın." Burnunu cimcikledim. "Ki öylesin."

Başını öne eğdi ve tabağındaki fasulyeleri itip kakmaya başladı. "Onun başını belaya sokmak istemiyorum. Ama..." diye devam etti.

Onun sinir bozucu ablası olmaya geri dönmeden önce sadece birkaç dakikam vardı, ben de zorladım. "Buuuuut?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum, sanırım havalı biri. Bana ailem ölmüş gibi davranmıyor."

Boğazıma bir yumru oturdu. Annem öldüğünde okulu yeni bitirmiştım, bu yüzden travmamla diğer insanların yanında uğraşmak zorunda kalmamıştım. Bunun ne kadar zor olacağını hayal bile edemezdim ve bunu düşünmemiştim, şu anda Tilly için işlerin ne kadar zor olduğunu hesaba katmamıştım. Ve onun koruyucusu olmam gerekirken ne kadar eksik olduğumu da.

Artık içki içmemeli, kavga etmemeliydim. Yanında olmalı ve ona iyi bir örnek olmalıydım.

"Belki birkaç yıl sonra tekrar orada takılmaya başlayabilirsiniz. Tabii Max izin verirse."

Bu onu biraz yatıştırmışa benziyordu. O cevap veremeden ön kapı çalındı ve kız kardeşlerim kaşlarını çatarak bana baktılar.

Ayağa kalktım ve elimle tulumumu düzelttim. "Birini davet ettim ve hepinizden nazik olmanızı istiyorum. En sevdiğimiz kişi olmadığını biliyorum ama yardımına ihtiyacımız var, o yüzden küstah yorumlarınızı kendinize saklayın."

Kızları fısıldaşırken bırakıp ön kapıya gittim, camdan bana bakan kendini beğenmiş gülümsemeyi görünce midem bulandı.

"Merhaba Duke, geldiğin için teşekkürler," diyerek kapıyı açtım ve yüzüme sakarin bir gülümseme yapıştırdım. Pahalı giysileri ve şık ayakkabılarıyla içeri girdi, kibri kolonyası kadar sarhoş ediciydi. Bir elini siyah saçlarında gezdirdi, gri gözleri evin üzerinde geziniyor, dudaklarında hafif bir sırıtişla tüm detayları inceliyordu.

"Merakım galip geldi, ne diyebilirim ki?" Pürüzsüz sesinde kendini beğenmiş bir küçümseme katmanı vardı ve bu beni hemen ayağa kaldırdı. Omuzlarımı silkerek geçiştirdim, bu adamın yardımına ihtiyacım vardı.

Elimle mutfağı işaret ettim ve içeri girdi, tüm kız kardeşlerimi süzerken daha geniş gülümsedi.

"Kızlar, Duke Raleigh'i tanıyor musunuz?" Her birine baktım. Başlarını salladılar, kimse bir şey söylemedi.

"Peki burada kimler varmış, bakalım hatırlayabilecek miyim? Tilly en küçükleri, hâlâ okulda, değil mi? Şu anda değil, kaynaklarımın söylediğine göre kavgalara karışıyormuş." Kendi kendine kıkırdadı ve ben de onu oracıkta öldürmemeye çalıştım. "İtfaiyeci Maddy, çok seksi. August, değil mi, artık fiçı yarışçısı olamayacağına göre kütüphanede çalışıyorsun?" diye devam etti ve gözleri, bakışlarıyla buluşmayı reddeden Daisy'ye takıldı. "Bir de Buttercup var, değil mi?"

"Daisy," diye homurdandı. "Göt herif," diye devam etti ama Daisy bunu da mırıldandı.

"Doğru, özür dilerim. Geçen gün çiftliğime gelip iş için yalvardığında o kadar şaşırmıştım ki adını hatırlayamadım, en içten özürlerimle, Buttercup."

Aralarındaki gerilim o kadar artmıştı ki, elektrikli testerenin bile bunu kesemeyeceğini düşündüm. Daisy'nin burun delikleri alevlendi ve hâlâ onun bakışlarına karşılık vermeyi reddediyordu. Ona bakarken sümüksü dudaklarındaki gülümsemeye bakılırsa, Duke her saniyesinden zevk alıyordu.

Daisy sakinleştiğinde onu görmeye gittiği gerçeğini sormak için aklıma bir not aldım. Bir iş bulmaya çalıştığını biliyordum ve buralarda iş bulmak çok zordu.

Tekrar Duke'a döndüm. "Daisy senin için çalışırsa çok şanslı olursun, pazarlama ve etkinlik yönetimi bölümünden yeni mezun oldu. Ne yaptığını biliyor," dedim Daisy'yi savunmaktan gurur duyarak.

"Hatırladığım kadarıyla bunu öğrenmesi biraz zaman aldı, sen yirmi beş yaşında değil misin?" dedi onu görmezden gelen Daisy'ye.

Onun tepeden bakan tavrı karşısında kan beynime sıçradı. "Daisy'ye burada ihtiyacımız olduğu zamanlar oldu. Ebeveynlerimizden sadece biri hasta olduğu için yardıma ihtiyacımız vardı. Hepimiz senin gibi iki sağlıklı ebeveyn şansına sahip değiliz Duke, bunu sana hatırlatmak isterim."

Pişman olmuş gibiydi, kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu ve kaşları içeri doğru eğildi. "Elbette, beni bağışlayın. Tebrikler Daisy, bu büyük bir başarı."

Daisy masadan kalktı ve porselenleri gürültüyle birbirine çarparak tabakları toplamaya başladı, hâlâ Duke'a bakmayı reddediyordu. Bakışları bir an bile Daisy'den ayrılmadı.

"Gidip babamın ofisinde konuşalım mı?" Ben önerdim.

"Tabii, senden sonra," dedi dikkatini Daisy'den ayırmadan. Onu evin içinden geçirdim ve babamın ofisine yerleştirdim; ofisi bu durum için düzenlemiştim, hatta buraya biraz viski ve iki bardak koymuştum.

"Viski?" Ben teklif ettim.

Başını salladı, odaya baktı. İçkiyi doldurmak için döndüğümde "Ne kadar şirin bir ofis" diye mırıldandığını duydum. Ona terbiyesini hatırlatmak için geri döndüm ama ifadesi netti ve samimi görünüyordu. Bardağını ona uzattım ve bir yudum almadan önce bana doğru kaldırdı. Getirdiğim diğer sandalyeyi işaret ettim.

"İşe koyulacağım. Size babama yaptığınız teklifi sormak istiyordum," dedim oturup bileğini karşı dizine dayadığında. Şaşkınlıkla başını bana doğru eğdi.

"Babam öldüğünden beri mülk bana kaldı ve yazışmalarınızı buldum."

"Ah." Viskisini dizinin üzerinde dengeledi, kaşları eğildi ve hazır olmadığım bir yumuşaklık belirdi. "Baban için üzgünüm. Bu işte Charlie Cartwright kadar... nazik olan çok fazla insan yok."

Başımı öne eğdim. "O iyi bir adamdı."

Viskisini yuttu, bardağa baktı, ifadesi hâlâ yumuşaktı ve bu beni şaşırtmıştı. "Evet. İşe ilk başladığımda bana iyi davrandı ve satın alma teklifimi reddetme nezaketini gösterdi."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Dürüst olmam gerekirse, bir çiftlik işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bana yardım edebileceğinizi umuyordum. Bize yardım edebilir misiniz?"

Yanlış bir şey söylediğimi hemen anladım. Yüz ifadesi tekrar sertleşti, tanıdığım soğuk Duke'e geri döndü. "Rakiplerime, hatta *Ramshackle* Çiftliği'ne bile hayatta kalma tüyoları vermeye inanmıyorum."

Ani değişimi beni şaşırttı ve kabalığı karşısında irkildim. "Ama -"

Viskisini yudumladı ve öne doğru oturdu. "Şimdi beni dinle, Katarina. Bu konuda sana akıl hocalığı yapmayacağım. Biz rakibiz, arkadaş ya da ortak değil. Çiftliği satın almayı kendi bencil nedenlerim için teklif ettim."

Bir an için zayıflığımı gösterdim ve bundan nefret ettim. "Ama bunu nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum, kızların başını sokacak bir çatıyı nasıl tutacağımı bilmiyorum."

Gözlerinde sert bir parıltı vardı ve yanağının içini ısırdı. "Satmak istemediğin sürece sana yardım edemem, *etmeyeceğim*."

Yutkundum, bu durumda kendimi bir kez daha yalnız hissettim. "O zaman sanırım burada işimiz bitti."

Kol düğmelerini çekiştirerek aniden ayağa kalktı. "İçki için teşekkürler, gerçi tadı ucuz viski gibiydi."

Başka ne yapacağımı bilemeden başımı salladım. Bana baktı, sonra homurdandı ve ayakkabılarının ahşap zemindeki gıcirtısı küçük ofiste yankılandı. Kapıyı çekiştirerek açtı, çıkmadan önce durakladı, kendini sallamadan önce özlem gibi görünen bir şeyle odaya bir kez daha baktı.

Burnunun kenarını sıkarak iç çekti. "Masrafları kısman gerek Kat. Kovboylarından bazılarını kurtul. Bir süre için zor olacak. Hoş değil ama iş hayatında hoş a yer yok. Ve bu, kızları sokağa atmaktan çok daha iyi," diye bitirdi sözlerini ve topuklarının üzerinde dönerek ön kapıya doğru yürüdü.

Ön kapı arkasından çarparak kapanmadan ve Daisy'nin küftettiğini duymadan önce, "Yakında tekrar görüşürüz, Buttercup," diye mırıldandığını duydum. Derin bir nefes aldım, koltuğumda arkama yaslandım ve tavana baktım.

Daisy kapı aralığından, "O bir pislik," dedi.

Başımı öne eğdim ve onun parlayan yeşil gözleriyle karşılaştım. "Neden onu görmeye gittiğini söylemedin?"

Omuz silkti, gömleğinin alt kısmını çekiştirdi. "Çünkü utandım. Pek iyi biri sayılmazdı. Görünüşü onun tek kurtarıcı özelliği," diye homurdandı, sonra bir elini ağızına kapattı, gözleri kocaman olmuştu.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Daisy, ondan uzak dur. Sürüngenin teki."

Yine de ofiste etrafa bakışında ve yüzündeki özlemde bir şeyler vardı. Soğuk ve kibirli maskesi bir an için düştü. Özellikle de yardım etmeyi reddettikten sonra bazı ayrılık tavsiyeleri verdiği gerçeğiyle. Belki de görüldüğü kadar büyük bir pislik değildi.

Daisy başını iki yana salladı. "Sadece şaka yapıyordum," diye mırıldandı odadan çıkmadan önce.

Duke'un sözlerini düşünerek viskimin kalanını içtim. Birkaç çiftlik çalışanından kurtulmam gerekiyordu ama bunu yaparsam kim yardım edecekti? Ücretsiz çalışacak birine ihtiyacım vardı çünkü her şeyi tek başıma yapamazdım. Maddy'nin bir işi vardı ve elinden geldiğince yardım ediyordu, Daisy pazarlama ve etkinliklerde çalışmaya çalışıyordu, August zaten atları idare ediyordu ve Tilly çok gençti.

Hiç şansım yoktu.

Yapacak hiçbir şeyi ve başka seçeneği olmayan birine ihtiyacım vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

"Seni işe almak istiyor gibi mi görünüyorum?"

"Evet demek ister gibiyim?" Kasabanın yerel çikolata dükkânı ve kafesi olan Wake Me Up Before You Cocoa'nın sahibini etkilemeye çalışarak alay ettim. Yüzündeki sert ifade değişmedi ve midem bulandı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler hanımefendi," diye iç geçirdim ve kafedeki müşterilerin fısıltılarına ve bakışlarına aldırmadan isteksizce oradan ayrıldım. Dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım ve zihnimde bir iş yerini daha listemden sildim.

Şartlı tahliye memurumla yaptığım görüşme iyi geçmişti. Yüzümdeki kesikleri sordu, ben de on iki yıldır ilk kez bir kedi gördüğüm için çok heyecanlandığımı söyledim. Buna inanmadı ama beni zorlamadı, böylece birkaç hafta sonraki ziyaretime kadar rahatlayabilirdim.

Yine de bir işe ihtiyacım vardı. Leş gibi kokan ve iç karartıcı olan o lanet olası rehabilitasyon merkezinden taşınabilmem için bir gelire ihtiyacım vardı.

Yaşamak istiyordum. Komşuların ya da lekeli tavanın olmadığı manzaralar istiyordum. Aktif ve önemli bir şeyler yapmak istiyordum. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden şehirde dolaşıp birilerine beni işe almaları için yalvarıyordum ki bu da pek işe yaramıyordu.

Bu küçük kasaba işletme sahiplerinin bir suçluya şans vermek istememeleri şaşırtıcıydı. Kendi alaycılığım homurdandım. Onları suçlayamazdım, çoğu benim kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu, bunu açıklamama gerek kalmadan. Gittiğim her yerde konuşuluyor ve yan gözle bakılıyordu. Kendime kızırıyordum ama bunların hepsi benim başıma gelmişti, bu yüzden sızlanmanın bir faydası yoktu. Sadece devam etmem gerekiyordu.

Büyük çocuk pantolonumu giydim ve caddede ilerlemeye devam ettim. Kütüphaneye yöneldim, kütüphanede ne yapacağımı bile bilmiyordum ama hızlı öğrenen biriydim. Hapishanede çok fazla zaman geçirdiğim için bol bol kitap okudum. Okulda öğrenebileceğimden çok daha fazlasını öğrendim. Sıhhi tesisat, elektrik, hatta özellikle keşfetmeye hevesli olduğum ahşap işleri hakkında bilgi edindim. Çıplak ellerinizle bir şeyler oymak, emeği verenin siz olduğunu bilmek ve çabalarınızın sonuçlarını görmek beni gerçekten cezbediyordu ve bunu denemek için yanıp tutuşuyordum.

Ama aletlere ihtiyacınız vardı. Bu da paraya mal oluyordu. Dolayısıyla kütüphane.

Kolonyal tarzdaki kırmızı tuğlalı büyük binaya adımımı attım. Gençken okul ödevleri için araştırma yaparken buraya gelmişim ve burası hiç değişmemişti. Hâlâ o küf kokusu ve burada birkaç romantik karşılaşmaya yol açan alçak aydınlatma vardı. Kütüphane ve azgın çocuklar hakkında ne olduğunu bilmiyordum ama sevişme sırası olarak adlandırılan bir bölüm vardı. Oraya pek gittiğimden değil, sadece iki kız arkadaşım vardı ve çok ateşli ve ağır olmadık. Biriyle üçüncü aşamaya geçtim ama o kadar.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, kollarında uzun bir kitap yığını taşıyan minyon kadını fark etmedim ve doğrudan ona çarptım.

"Oh!" diye bağırdı kitaplar etrafına yuvarlanırken.

"Çok özür dilerim, dikkat etmemiştim," dedim eğilip kitapları toplarken. Bir sürü regency romantizm kapağı, yanaklarımı öpüşme sırasına giren azgın gençlerden biri gibi ısıtan çeşitli soyunma aşamalarındaki karakterlerle bana baktı.

"Ah," diye boğazımı temizledim, ne diyeceğimi bilemeden kitapları ona geri uzattım. Bakışlarıyla karşılaştım: kalın çerçeveli gözlüklerin ardındaki çarpıcı kehribar gözler. Çilek sarısı saçları gevşekti ve sırtına doğru dalgalanıyordu. Gözlerini kocaman açmış bakışı ve açık ağzı beni duraksattı. Aslında yüzünde bir şeyler vardı, biraz tanıdık geliyordu ama değildi.

"İyi misiniz bayan?"

"Eee..." diye bir ses çıktı ve sonra kayboldu.

Bir adım geri attım. "Siz Cartwright kardeşlerden birisiniz, değil mi?"

Ağzı kapandı ve başını salladı. "Ben August, en küçük ikincisiyim."

Birden her yerimin sıcakladığını ve rahatsız olduğumu hissettim. "Sanırım benim kim olduğumu biliyorsun?"

Hızlıca başını salladı ve gözlüklerini çillerle kaplı burnuna geri itti.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememişim. Ben gidiyorum." Başımı sallayarak döndüm. Bu böyle devam edecekti, onlara çarpacaktım ve yaptığım şeyle tekrar yüzleşecektim.

"Bekle!" diye seslendi ve ben de durdum, yavaşça ona doğru döndüm. "Benden kaçmana gerek yok," dedi usulca, kelimeleri neredeyse gıcırdatarak. Çekingen küçük bir şeydi. "Kim olduğunu biliyorum ama babamın seni ziyarete geldiğini de biliyorum."

Ciddiyetle başımı salladım. "Öyleydi. Gittiği için üzgünüm. Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Başımı sallayarak konuyu kapattım çünkü o ne yapabiliirdi ki?

ya da bir başkasının benden ne isteyeceğini biliyor musun?

"Teşekkür ederim." Yumuşakça gülümsedi ve ben buna inanamadım. Kat'ın yaptığı gibi bana bağırıp çağırmıyordu. Beni kovalamıyor, tuhaf tuhaf bakmıyor ya da hakkımda fısıldaşmıyordu. Bana normal bir insanmışım gibi bakıyordu.

"Ne zamandır dışarıdasın?" diye sordu, sonra pişman olmuş gibi dudağını ısırıldı.

"Sadece birkaç gündür."

"Hayatı nasıl buluyorsun?"

Düşündüm ve başımı salladım. "Şimdilik iyi. Ama teknoloji beni korkutuyor, her şey ne zaman dokunmatik ekran oldu? Ve neden otomatik kasalar var?"

August kıkırdadı. "Biliyorum, çileden çıkarıyorlar."

Kıkırdadık, sonra garip bir sessizliğe gömüldük ve ben de fırsat varken gitmeye karar verdim.

"Ben kitaplarımın başına dönsem iyi olacak." Elindeki yığını kaldırdı ve daha sıkı tutmadan önce sallanmaya başladılar.

"Evet, gitmeliyim."

"Hoşça kal Jack," dedi yine yumuşak bir gülümsemeyle.

"Güle güle." Yürümeye başladım ve sonra durakladım. "Ve teşekkürler." "Ne için?"

"Çok nazik olduğun için sanırım. Bunu hak etmediğimi biliyorum." Başını eğdi. "Kibarlığın bir bedeli yok."

Homurdandım. "Kabalık da öyle."

Tekrar kıkırdadı ve ben de kütüphaneden çıkmadan önce ona garip bir el salladım. Zihinsel olarak iş olasılıkları listemden sildim ama benden en çok nefret etmesi gereken ama bir şekilde etmeyen beş kişiden biriyle basit bir sosyal etkileşimden dolayı uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissettim.

Cartwright kardeşleri düşünmek bana yapmam gereken ayak işlerini hatırlattı. Uzun boylu, uzun bacaklı, fazlasıyla çekici bir sarışının gazabına uğramak anlamına geldiği için kaçınıyordum. August'la olan etkileşimin verdiği saflıkla Redemption Ranch'e doğru gitmeye karar verdim.

Kasabanın dışına doğru yola çıktım, ayaklarım yaptığım onca yürüyüşten dolayı şimdiden ağrıyordu ama devam ettim. Başka seçeneğim yoktu, artık araba kullanmama izin verilmiyordu. Belki de bir bisiklet almalıydım. Kendi kendime homurdandım, büyük, hantal vücudumu küçük bir bisikletin üzerinde hayal ettim.

Kasabadan çıkıp kırlara vardığımda ağaçların kokusu ciğerlerime kadar işledi. Çayır kuşlarının şarkıları yol boyunca bana eşlik etti, hoş ve tanıdık. Birdenbire içimde *bir şeyler* yapma dürtüsü belirdi. Yaratmak için. Ellerimle çalışmak ama tam olarak ne yapacağımı bilemiyordum. Ne yaratacağımı bilmiyordum, yaratmak için herhangi bir aracım yoktu, bu yüzden bu his sonunda buharlaştı ve beni şaşkın bıraktı.

Onu bir kenara ittim ve çiftliğe ulaştım. Verandaya çıkarken cesaretimi toplayarak kapıyı çaldım. Geri adım attım ve tekrar saldırma ihtimaline karşı savunma pozisyonu aldım.

Katarina kapıda belirdi, dizleriyle flört eden küçük pembe kareli elbisesi boğazımı kuruttu. Soluk sarı saçları düz bir perde halinde aşağıya doğru sarkıyordu ama saç tellerinin ellerime dolandığını hayal ettiğim tüm şehvetli düşüncelerim yüzündeki ifadeyi gördüğümde kayboldu.

Charlie'nin kızını arzulamayı bırak, seni sapık.

"Ne istiyorsun?" Kelimeler ağzından fırladı ama yumruklarını ve tırnaklarını kendine sakladı. O bana donanma bakışlarıyla bakarken ağzım sözcükleri oluşturmak için fazla mesai yapıyordu.

"Uh..."

"Uh?" diye alay etti. "Tek söylemek istediğin buysa gidebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, yani sana bunu geri getirmeye geldim. Dün gelmek istemiştım ama dikkatim dağıldı." Elimi arka cebime attım ve kulübenin tapusu olan buruşuk kâğıt parçasını çıkardım. Açtım ve ona uzattım.

Kağıdı elimden kaptı, gözleri kocaman açılmıştı ve etrafına bakındı. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diye cevap verdim. Söyleyecek başka bir şeyim ve burada olmak için bir nedenim olmadığından, topuklarımın üzerinde döndüm, manzaraya hayran kaldım ve her gün burada uyanmanın ne kadar harika olacağını düşündüm. Sürekli doğayla iç içe olsaydım yeniden yaratmak için ilham alır mıydım? Hayalime çok yaklaştım ama onu Kat'e imzasız olarak geri vermişim.

Arkamdan seslenmeden önce verandadan çıkmıştım. "İmzalamamışsın."

Yürümeye devam ettim, durmadım. "Hayır," diye seslendim omzumun üzerinden, *P* harfini patlatarak.

"Jack, bekle."

Dudaklarındaki ismim mideme başka zaman düşüneceğim garip şeyler yaptı. Arkamı döndüğümde verandadan bana doğru geliyordu, uzun, biçimli bacakları güneş ışığında parlıyordu.

"Siktir," diye homurdandım, ellerimi kalçalarımaya koydum ve zihnimin istediği yerlere sürüklenmemesini diledim. Tanrım, benim sorunum neydi? Son on iki yılımı hapishanede geçirmiştim ama içeri girmeden önce aktif bir seks hayatım yoktu. Hiç yaşamadığın bir şeyi özleyemezsin.

Önümde durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, göğüslerini birbirine bastırdı ve umutsuzca bakmamaya çalıştığım göğüs dekoltesini bana gösterdi.

"Neden imzalamadın?"

Omuz silktim.

Gözlerini kısmıştı. "Ama imzalayabilirdin? İmzalayabilir ve senin olanı alabilirdin."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve omuzlarımı kaldırdım. "Yapılacak doğru şey değildi."

Birbirimize sessizce baktık, değerlendirdik. Sert bir kızdı, bu yönünü seviyordum. Gözlerinde sert bir parıltı vardı; çok çabuk büyümüş, çok fazla sorumluluk ve yük üstlenmişti. Bunu Charlie'den biliyordum, sık sık ondan bahsederdi ve sesi tam bir tabancaya benziyordu. Onu gülümsetmek, rahatlatmak, *inletmek* için ne gerektiğini merak ettim.

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeyince gitmek için döndüm.

"Bekle, ben... argh!" diye homurdandı ve o soğuk gözlerini tekrar bana çevirmeden önce çimleri tekmeledi. "Senin için bir anlaşmam var."

Ellerimi kaldırdım. "Senden ya da kız kardeşlerinden hiçbir şey almak istemiyorum. *Alamam*." Gözlerimdeki yalvarışı gördüğünü umuyordum ama gördüyse bile ifadesi değişmedi.

"Bu tamamen tek taraflı değil." Nefes verdi. "Benimle gel." Takip edip etmediğimi görmek için beklemedi, sadece döndü ve evin yanından dolanarak uzaklaştı. Bir süre sonra ne istediğini merak ederek peşinden gittim. Ayrıca, evin arkasında beni bir idam mangasının karşılamasını bekliyordum, bu yüzden eski, yıkık dökük bir kulübe görmek hoş bir sürpriz oldu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kulübe buydu. Charlie hâlâ hayatta olsaydı benim olacak olan kulübeydi.

Kat kulübenin önünde durdu. "İşte burası. Çok fazla tamirata ihtiyacı var, ki buna ayıracak vaktim yok." Gözlerini üzerimde gezdirdi ve her saniyesini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. "Ama koca bir çocuğa benziyorsun, eminim tamir edebilirsin." *Koca* oğlan dediğinde dudaklarının nasıl kıpırdadığını görmezden gelerek şaşkınlıkla göz kırptım.

Kulübeyi işaret ettim. "Bekle, tamir etmemi mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "İstersen ya da olduğu gibi içinde yaşarsın. Sadece ayıların kışın size sarılıp yatmak için gelmesine hazırlıklı olun." Yaptığı şakayla dudağı seğırdi ve *Hallelujah Korosu*'nu duyduğuma yemin edebilirim.

"Kafam karıştı, burada yaşamamı mı istiyorsun? Burayı bana mı veriyorsun?"

Tekrar iç çekti ve yere bakarak başını salladı. "Babamın istediğı buydu, belli ki." Belgeyi bana doğru salladı. "Seni burada *istemiyorum*. Ama sana ihtiyacım olabilir, işte bu yüzden tamamen tek taraflı bir şey değil. Kulübeyi sana vereceğim, eğer tamir edersen bu belgeyi imzalamana izin vereceğim ve ayrıca," diye devam etti, gözlerini kaçırdı ve dudağını dişledi. "Ayrıca çiftlikte de yardım edersin."

Ağzım açık kaldı. Bana bir iş ve bir ev mi teklif ediyordu?

"Hem de bedavaya," diye hızla ekledi.

Kulübeye baktım, bu teklife ve sahip olduğum şansa inanamıyordum. Gökyüzüne doğru baktım, gözyaşlarımın oluşmasını engellemek için gözlerimi kırptırdım. Bunu hiç beklemiyordum, bunu hiç *hak etmemiştim* ve bana bu yeri ve işi vermeye istekli olduğuna inanamıyordum. O gevezelik ediyordu ama ben "Kabul ediyorum" demekten başka bir şeye odaklanamıyordum. Ne istersen."

Ağzı kapandı. "Bedavaya mı çalışacaksın?"

"Evet, umurumda değil. Ne istersen, neye ihtiyacın olursa yaparım." Bu şekilde onun, Charlie'nin ve tüm kızların gönlünü alabilirdim. Bu benim kefaretimdi. Ve bir an için Charlie böyle harika kadınlar yetiştirdiğı için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

Etrafımdan dolanıp eve doğru ilerlemeden önce tek söylediğı "Tamam," oldu. Bir süre daha kulübeye baktım, onu takip edip etmeyeceğimi bilmiyordum. Araziye, arazinin arkasını kaplayan ağaçlara, yeni evime ve göğsümde oluşan coşku yumağına baktım.

Bir dakika sonra Kat yine karşımda duruyordu ve elinde bir kalem vardı.

"İmzala," diye homurdandı, kâğıdı göğsüme doğru itti ve elini geri çekti.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım ve kâğıdı aldım. "Emin misin?"

Tekrar alt dudağını ısırdı ve bakışlarım ağzının üzerinde gezinip kaybolan dilini takip etti. Başını salladı. "Sadece, gelecek haftaya kadar bekleyebilir miyiz? Kızlara haberi vermem için bana bir hafta sonu verir misin? Nasıl hissedeceklerini bilmiyorum ama... yapılacak en doğru şey bu. Babam bunu almanı istedi ve ben de onun isteklerini yerine getirmek istiyorum. Burada yardıma ihtiyacımız var ama bunu karşılayamayız." Sanki bunu benimle paylaşmak istememiş gibi ağzını kapattı.

"Elbette. Eğer yardımı olacaksa, August'u kütüphanede gördüm ve iyi birine benziyor."

"Öyle. Hepsi öyle," dedi ve sözlerindeki uyarıyı yakaladım. *Onlardan uzak dur*. Mesaj açık ve net bir şekilde alındı. Kağıda baktım ve imzalamadan önce bir an tereddüt ettim ve Kat'e geri uzattım.

Boğazını temizledi. "Tamam, pazartesi görüşürüz o zaman." Sonra da gitti.

Bir süre kaldım, kulübenin dışını inceledim, yapılması gerekenleri değerlendirmeye çalıştım ve kafamda bir liste oluşturdum. Daha önce hiç yaşamadığım bir heyecan damarlarımda dolaşıyordu.

Kasabaya ve kütüphaneye geri döndüm.

Nasıl çiftçilik yapılacağını öğrenmem gerekiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Katarina

"Bu akşam bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim," diye başladım kız kardeşlerimin tatlı yüzlerine bakarak.

"Şu anda olanlardan zaten hoşlanmıyorum," diye söze girdi Maddy. "Bunun için burada olmalı mıyım?" Leo masanın diğer tarafına bakarak sordu.

Oturduk

Her iki tarafta da üçer tane.

Maddy çatal bıçak takımını masaya vurdu. "Neden? Bir yerlerde daha fazla sır saklaman mı gerekiyor?"

Leo içini çekti. "Mads, bu bir sırdı."

"İki. Bana Booby Barbara'yla çıktığını söylememiştin," diye çıkıştı.

"Insta'dan öğrenmek zorunda kaldım!"

Kahretsin, En İyi Arkadaş Cenneti'nde sorun var. Leo sırtıttı. "Tam olarak *çıkıyoruz*."

Maddy'nin ağzı kapandı ve ofladı.

"Öhöm," diye öksürdüm, başımı Tilly'ye doğru salladım ve Leo'ya ters ters baktım. O da başını eğdi. "Özür dilerim."

"Dediğim gibi, bu arada yeni bir aile geleneği olmasını önerdiğim Pazar yemeğine geldiğiniz için teşekkür ederim," diye tekrar başladım ama ağzım kurudu. Kulübeyi Jack'in alacağını söylemek konusunda bütün hafta sonu oyalanmıştım. Maddy'nin rahatsız olmadığını biliyordum ama diğerlerinin nasıl hissettiğini bilmiyordum. Bunu kabul etmeden önce onlara danışmalıydım ama çaresizdim. Her şeyle ilgilenen iki çiftlik çalışanını daha yeni işten çıkarmıştım ve şimdi resmen boku yemiştik. Jack bir anda kurtarıcımız haline gelmişti ve inanın bana, kimse bundan benim kadar nefret edemezdi.

Herkesi bir aile ortamında bir araya getirmenin en iyisi olacağına karar verdim, bu şekilde birileri beni maruz kaldığım herhangi bir gazaptan koruyacaktı, umarım.

"Hepinize bir şey söylemem gerekiyor-"

"Hamilesin!" Daisy neşeyle araya girdi. "Hamile kalmak için seks yapması gerekiyor, aptal!"

"Teşekkürler Tilly," diye gözlerimi devirdim, yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Hamile kalmayacağını biliyordum," diye fısıldadı Maddy ve kızlar Leo elini masaya vurup dikkatlerini geri çekene kadar kıkırdadılar.

"Bunu söylemek benim için zor ama babamın ofisini karıştırırken bazı evraklar buldum. Babamın Jack Drayton'ı ziyaret ettiğini biliyor musunuz? Görünüşe göre bir dostluk kurmuşlar ve babam Jack'e göz kulak oluyormuş. Hapisten çıktıktan sonra kulübenin tapusunu Jack'in üzerine geçirmiş." Durakladım, bunun kafama yerleşmesi için zaman tanıdım.

Maddy'yle göz göze geldik ve bana hafifçe gülümsedi, son konuştuğumuzda o kâğıdın imzalanmadığını ve bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

"Peki, ne diyorsun?" Daisy sordu, ses tonunda ihtiyat vardı.

Yutkundum. "Yarıdan itibaren Jack'in evin arkasındaki kulübede yaşayacağını söylüyorum."

Etrafıma bakındım, Leo hiç telaşlanmamıştı, Maddy de öyle, Tilly çoktan telefonuna sarılmıştı ve August sadece başını salladı.

Ancak Daisy'nin durumu başkaydı. "Cehennem gibi!" diye tükürdü.

Ellerim titremeye başladı, onlarla bu konuyu daha önce konuşmam gerektiğini biliyordum. Ama kafamı kuma gömmüştüm. Şu anda tüm yanlış kararları verdiğimi düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Daisy, bu yasal bir şey, yapamayız-"

"Yapabiliriz ve yapacağız! Onu burada istemiyorum!" Kırmızı atkuyruğu meydan okurcasına sallandı.

"Üzgünüm tatlım, ama başka seçeneğin yok." Sözlerim sertti. Geri dönüşü yoktu. Kıçım terliyor muydu? Terliyor gibi hissediyordum. Popo terleyebilir miydi?

"Önce şu lanet Duke Raleigh, şimdi de bu mu?"

"Jack çiftlikte ücretsiz çalışacak, yani bize yardım ediyor." "Umarım atları seviyordur," dedi August usulca.

"Umarım Marshmallow'a çok yaklaşır ve taşaklarına tekmeyi basar," diye homurdandı Daisy, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Marshmallow asla yapmaz!" August sevgili atını savundu. Leo, ben kafasının arkasına bir tokat atana kadar kıs kıs güldü.

"Umarım bedavadır, bize borcu var. Onu benden uzak tut," Daisy'nin konuyla ilgili son sözleri bunlar oldu.

"Seninle konuşması için bir neden göremiyorum, ama ona uzak durmasını söyleyeceğim," diye kabul ettim, şimdi onunla tekrar konuşmak için yolumdan çekilmem gerekeceğinden anında korkuyordum.

"Hepsi bu kadar mı?" Maddy sordu. Başımı salladım ve "O zaman sizi yalnız bırakayım," diye ekledi ve odadan çıkarken Leo'ya sümüklü bir gülümseme attı. Leo başını sallayarak nefesinin altından *kadınlar* hakkında bir şeyler mırıldandı.

Tabaklar temizlendikten sonra kızlar film izlemek ya da TikTok'ta gezinmek üzere dağıldılar ve Leo da evine gitti. Bir şarap aldım, son zamanlarda çok içiyordum ve verandaya çıktım, Adirondack sandalyeye oturdum ve bacaklarımı altına katladım.

Şarabı yavaşça yudumladım, dilimden dökülen tatların tadını çıkardım. Gece durgun ve huzurluydu. Bulutlar seyrek ve yıldızlar parlaktı. Baykuşlar uzaktan ötüyordu. Babamla burada oturmayı çok istediğim bir geceydi. Sessizce otururduk, tek kelime etmemize gerek kalmazdı, sadece o anın huzuruyla bağ kurardık. Sonra gelip beni başımdan öper ve iyi geceler dilerdi.

O anı tekrar hissetmek için yanıp tutuşuyordum ve bunun asla gerçekleşmeyeceği fikri nefesimi kesiyordu. Sadece iki ay olmuştu ama bana bir ömür gibi gelmişti. Artık evde daha az gözyaşı vardı ve bazen kendime yas tutma izni vermeyi unutuyordum, tüm kız kardeşlerimin iyi olduğundan emin olmak için çok endişeliydim, bu yüzden böyle anlar beni şaşırttı. Sanki unutmuşum gibi.

Bacaklarım sıkışmaktan ağrımaya başladığında, şarabım bittiğinde ve baykuşlar sustuğunda yatma zamanının geldiğini anladım. İçeri girdim, tüm ışıkları kapattım ve üst kata çıkmadan önce evin sessizliğinin tadını çıkardım.

Gecenin büyük bir bölümünde yine orada yattım ve yapmam gereken her şeyi düşündüm. Kızların yanında daha fazla olamadığım için kendimi suçlu hissettim. Daha fazlasını yapmadığım ve orada olmadığım için. Tilly yarın okula dönüyordu, bu yüzden onu kendim götürmeyi ve yolda ona moral verici bir konuşma yapmayı aklıma not ettim. Belki babamın yapacağı gibi sevgi ve cesaretlendirici sözler bulabilirdim. Ya da Leo'nun yapacağı gibi saçma bir şaka.

Sonra çiftlikle ne yapacağıma karar verecektim. Belki de finansal olarak daha iyi bir yere gelene kadar bazı hayvanları satmamız gerekiyordu. Ya da biraz arazi satmak. Bu düşünce hemen aklıma takıldı. Arazilerimizden herhangi birini satma düşüncesine dayanamıyordum.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, uykuya daldım ama iki saat sonra güneş doğduğunda ve çiftlikte çalışmak için dışarı çıkma vakti geldiğinde uyandım. Meradan geldiğimde Tilly'yi okula götürmeme sadece on dakika kalmıştı.

"Kahretsin," diye tıslayarak duşa koştum. Ilık suyun altında fazla oyalandım ve bir havluyla aynadaki buğuyu silerken Tilly'nin aşağıdan "Sonra görüşürüz!" diye seslendiğini duydum.

Banyo kapısını açıp peşinden aşağı koştum ve dışarıdaki verandada durdum. Serin bahar havası hâlâ nemli olan çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu.

"Tills, bekle! Seni bırakayım mı?" Arkasından seslendim.

Döndü, sarı saçları başından geriye doğru kaymıştı ve kalın, koyu göz makyajı vardı. Harika ve belalı görünüyordu ve benim olmayı dilediğim her şeye sahipti ama normal görünümünden o kadar farklıydı ki buna neyin sebep olduğunu merak ettim.

"Güzel havlu, kardeşim," diye homurdandı.

Üzerinde sarı ördekler olan çok kısa pembe havluya baktım ve utanmayı reddettim. Ta ki Jack Drayton'ın uzaktan görüldüğünü görene kadar. Çakıl yolda yürüyordu, son zamanlarda onu yürürken gördüğüm haliyle karşılaştırdığımda adımlarında küçük bir canlılık vardı.

"Ah kahretsin," diye tısladım. Tilly bakışlarımı takip etti ve etrafındaki ağaçlara bakmakla meşgul olduğu için bizi henüz fark etmemiş olan Jack'i görünce sırttı.

"Eğer üzerine bir şeyler giyebilirsen sanırım beni alabilirsin!" Tilly yüksek sesle bağırarak Jack'in dikkatini çekti. Bizi, beni havluyla gördüğü anda adımları duraksadı ve yüzündeki sırtıtmayı silmeye çalıştı ama ben gördüm.

"Seni bunun için yakalayacağım," diye hırladım Tilly'ye.

"Günaydın," dedi Jack yaklaşırken, gözleri bacaklarımı tembelce inceliyordu. *Onları tıraş etmiş miydim? Fark eder miydi?*

"Birazdan dönerim, Tilly'yi okula götürmem gerekiyor." Döndüm ve kışımı gizlemek için havluyu arkadan aşağı çekmeye çalışarak eve doğru paytak paytak yürüdüm. Üzerime bir şeyler giydim ve birkaç dakika sonra geri döndüm.

"Atla," diye homurdandım hâlâ sırtıtan Tilly'ye ve Chevy kamyonetimi işaret ettim. Arabayı sürerken bir sessizlik oldu, bunu bozmak istemiyordum, Jack beni çok az kıyafetle yakaladığı için hâlâ aşağılanmış ve utanmış hissediyordum ama Tilly'nin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

"Ee, okula dönmek konusunda ne hissediyorsun?" Ses tonumu biraz coşkuya zorlayarak sordum.

Telefonundan başını kaldırmadı. "İyiyim."

Tamam o zaman. "Saçını böyle seviyorum." Homurdandı.

"Bu stili saat şeyinden mi buldun?"

Bana *aptal mısın* bakışıyla vurdu. "TikTok'tan mı bahsediyorsun?" "Evet."

"Evet, harika öğreticileri var."

"Harika! Bu gece bana biraz gösterebilirsin o zaman, saçımı değiştirmem lazım."

Bana sinsi bir bakış attı. "Neden? Jack için mi?"

"Kesinlikle olmaz!" Ağzımdan kaçırdım. "Annemizin katiliyle çıkmanın pek uygun olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerimi yoldan ayırmasam da Tilly'nin geri çekildiğini hissedebiliyordum. *Ah, evet, onunla bağ kurmaya çalışırken ölmüş annemizden bahsediyorsun.*

"G z makyajı özellikle birini etkilemek için mi?" Tekrar denedim. "Okuldaki bir  ocuk gibi, belki?"

Tilly homurdandı. "Erkekler eziktir."

Doğru. Ama yeni görünüşünün Max'i The Lonely Bison'da flört ederken gördüğüm kadınlara biraz benzediğini fark etmeden edemedim.

"Senden on bir yaş büyük bir barmeni etkilemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Aman Tanrım, yapamazsın!" Tilly inledi.

"Sadece diyorum ki, o senin için çok yaşlı. Erkekleri on sekiz yaşına geldiğinde düşünebilirsin ve önce Leo'yla benim onları kontrol etmemize izin vermelisin. Belki de seks hakkında konuşmamız gerekiyordur?"

"Sanırım bunu bilen birinden tavsiye alacağım, teşekk rl r."

"Bende var!" Kendimi savundum ama neden bilmiyorum, doğru değildi. Gençler çok acımasız.

Tilly yine homurdandı ve daha fazla bir şey söyleyemeden arabayı okulun önüne çektim. Ben daha durmadan o kapıyı açıyordu.

"İyi günler tatlım!" Arkasından seslendim ve bana dönüp bakmadan el salladı. Fısıldaşıp kıkırdamaya başlayan k  k bir kız grubunun yanından geçişini izledim. K  k kız kardeşimin zorbalığa uğradığı fikri kalbimi daralttı. Tilly'nin onlara sakarca bir gülümseme verdiğini ve iki eliyle kuşu çevirdiğini gördüğümde müdürle bu konuda konuşmak için aklıma bir not aldım.

İçimde müdürün yakında benimle konuşmak isteyeceğine dair bir his vardı.

*

Eve döndüğümde, Jack'in sanki buranın sahibiymiş gibi verandamıza t nediğini gördüm.

"Size rastlamak ne güzel Bay Drayton," diye dişlerimi göstererek gülümsedim.

"Kıyafetleri giydirdiğin için teşekkürler," diye mırıldandığını duyduğuma emin olduğumda yanaklarım ısındı, "umursadığımdan değil."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu ve çok küçük tişörtü göğsünü sıkıca sardı. Üzerine oturan kıyafetleri yok muydu? Bakışlarımın altında bir pec sıçradı ve gözlerim başka tarafa kaydı.

"Çiftlikte mi çalışıyorsun? Önce ne yapmamı istediğini görmeye mi geldim?" Soluk mavi gözleri güneşte parılıyordu, hafif ve nazikti, beni silahsızlandırıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kendimi daha kontrollü hissetmeme yardımcı olması için Google'da güç duruşlarını araştırmıştım ve bu oldukça iyiydi. Şimdi kendimi belalı bir sürtük gibi hissediyordum. "Önce yerleşmek için biraz zaman istersin diye düşündüm." Gerçekten de onun burada olduğu fikrine alışmak için zamana ihtiyacım vardı. "O zaman başlayabiliriz ve sen de Gus'ın gölgesi olabilirsin, o sana ipleri gösterebilir."

Yavaşça başını salladı. "Çünkü burası bir sığır çiftliği, değil mi? Geniş arazilerde hayvan sürüleri yetiştirme uygulaması?"

Burnumu kırıştırdım. "Ders kitabı yutmuş gibi konuşuyorsun."

"Yuttum sayılır. Hafta sonunu kütüphanede geçirdim." Yüzünde mahcup bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. Boynuna her vuruşunda pazusu esniyordu ve ben birdenbire *herkesin* işaret edip durduğu şeyin farkına vardım: Bir süredir seks yapmamıştım.

Başımı salladım. "Gerçekten mi? On iki yıllık bekârlıktan sonra partilere gitmiyor ya da sevişmiyor musun?" Yorumum sinsiceydi ve yüzündeki şaşkın ifadeyi ya da yanaklarının kızarmasını değil, zekice bir karşılık bekliyordum.

"Pek sayılmaz. Oyunda bir adım öne geçmek istedim, hepsi bu. Bu konuda pek tecrübem yok." Çiftliği işaret etti.

Bu ikimiz için de geçerli.

Kendinden o kadar emin görünüyordu ki, onun bu belirsiz yanını görmek... ilginçti.

"Kulübeyi yaşanabilir hale getirmek ve yerleşmek için bir hafta ayırmak istersen memnun olurum. Sana anahtarları getireyim. Eşyaların nerede?" Etrafıma bakındım, yanında hiçbir şey yoktu.

Yüzündeki o mahcup ifade geri gelmişti. "Sen beklerken kulübeyi kontrol ettim, kapıyı açmak oldukça kolaydı ama bunu düzelteceğim."

"Ama geldiğinde sadece bir omuz çantan mı vardı?"

"Hapishaneyle ilgili komik bir şey, çok fazla eşya biriktirme eğiliminde değilsiniz," diye şaka yaptı ve sonra garip bir şekilde etrafına bakındı.

Ne beklediğimi bilmiyordum, sadece *bir şeylere* sahip olmasını bekliyordum. "Ailen ergenlik döneminden kalma eşyalarını saklamıyor muydu?"

"Bilmiyorum, hüküm giydiğimden beri onlarla konuşmadım."

Bir an için ona sempati duydum ve bu beni şok etti. Hiç kimsesi yoktu. Çok yalnız olmalıydı, özellikle de babam öldükten sonra. Babamı hatırlamak beni annemi benden alan kişiye karşı duyduğum empatik düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Peki ya anahtarlar?" diye sordu, sanki o gün için maksimum nezakete ulaştığımızı biliyormuş gibi.

İçeri girdim ve anahtarları bulmak için mutfaktaki çekmeceyi karıştırdım. Dışarı çıktığımda yine etrafımızdaki araziye bakıyordu.

"Al bakalım," diyerek anahtarları uzattım. Aniden döndü ve bizi birbirimize hazır olduğumdan daha fazla yaklaştırdı. Burnundaki çilleri ve alnını buruşturan küçük bir yara izini fark ettim ve bunun hapishaneden mi yoksa çocukluğunda yaşadığı bir olaydan mı kaynaklandığını merak ettim. Açık mavi gözleri parlıyordu ve bakışlarım beni esir alan derin kobalt mavisi bir halkaya kilitlendi. Anahtarları aldığı anda ve parmaklarımız birbirine değdiğinde, aramızda sıçrayan elektrik kıvılcımını hayal edip etmediğimden emin değildim.

Boğazımı temizleyerek uzaklaştım ve başımı eğdim. "Gelecek pazartesi sabahı görüşürüz o zaman?"

"Evet," diye yanıtladı anahtarları şingirdatarak. "Ve cidden Kat, teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum. Bunu yapmamak için dünyanın en iyi nedenlerine sahiptin ama bu gerçek bir can simidi ve bunu asla unutmayacağım."

Sözleri o kadar içtendi ki gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissettim ve bir gün için ona bu kadar yakın olmanın yeterli olduğuna karar verdim. Eve geri döndüm.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, babamın ofisinde oturup daha fazla hesap özeti ve vadesi geçmiş mektupları incelemek yerine oyalanırken pencereden dışarı baktım. Normalde karanlıkta pek bir şey göremezdim ama bu gece, sanki mumlar yanıyormuş gibi titreyen sıcak bir ışıkla aydınlanan kulübeyi görebiliyordum.

Ve bir an sonra etrafta dolaşan gömleksiz bir Jack gördüm.

Bronzlaşmış ve sıkılaşmıştı, vücudu yapılıydı ve güçlüydü. Gözlerimi zorladım, görebildiğim göğüs kılları mıydı? Tanrım, neden ona bakıyorum? Neden bu kadar çekici?

Tam o anda başını kaldırıp pencereden baktı ve gözlerimiz birleşti. Gıcırdadım ve elimdeki kâğıtları havaya fırlatıp yere eğildim.

"Oh kahretsin!" Beni ona bakarken yakaladığına inanamıyordum. Yerin yarılmasını ve beni yutmasını istedim.

Şimdi zor durumdaydım. Hâlâ oradaysa diye ayağa kalkamazdım. Yerde sürünerek ofisin kapısına doğru ilerledim ve pencereden güvenli bir şekilde uzaklaştığımda ışığı kapatıp üst kattaki odama koştum.

Nabzımın üst kata çıktığım için mi, sapıklık yaparken yakalandığım için mi yoksa kime sapıklık yaptığım için mi attığını anlayamıyordum. Bu konuyu çok fazla düşünmemem muhtemelen hepimiz için en iyisiydi.

ONUNCU BÖLÜM

Jack

"Onu düşünmeyi bırak, o sana göre değil," diye homurdandım kulübenin zemininde volta atarken.

Onun bakışlarını, beni inceleyen gözlerini hissetmiştim. Dışarıdaki karanlıkta pek bir şey göremiyordum ama penceredeki ışığı ve sonra da onu gördüm. Soluk sarı saçları ve dalgın ifadesi. Sonra gitmişti.

Neden beynim ve bedenim Reverence'daki başka bir kadına odaklanamıyordu? Neden *bu* kadın olmak zorundaydı, oraya asla birlikte gidemeyeceğim tek kadın. Sadece bana izin vermediği için değil, bunu Charlie ya da Sherry'ye asla yapamayacağım için. Yeterince yaptım.

Ama onun şımarıklığı, gücü ve cesareti damarlarımda kıvılcım gibiydi. Nedenini bilmiyordum, belki de beni sözlü olarak çiğneyip tükürebilen şımarık sarışınlarla karşı bir zaafım vardı. Zaten onun işine yaramazdım. Tecrübe yok, oyun yok, gelecek yok, onu güzel bir yere götürecek para yok.

"Para yok," diye mırıldandım kendi kendime. Sözlerim rustik, boş kulübede yüksek sesle söyleniyordu. Burada fazla bir şey yoktu, sadece bir yatak odası, bir banyo, ama yeterliydi. Gerçek bir yatak vardı, elbette bazı çıtaların değiştirilmesi gerekiyordu, bu yüzden sadece bir tarafta uyuyabiliyordum ama onu tamir etmek için heyecanlıydım. Ocaklı iki üniteli bir tezgah vardı, böylece inanılmaz derecede basit yiyecekler pişirebiliyordum, ki bu da mutfak becerilerimin son on iki yıldır tam olarak test edilmemiş olması kadar iyi bir şeydi.

Yaşam alanı açıktı ve kullanılamayacak kadar tozlu görünen kırmızı tuğlalı bir şöminesi vardı ama neyse ki baharın sonlarıydı. Odanın ortasında yırtık pırtık ama rahat görünen koyu kırmızı bir kanep, duvarda ise içinde birkaç klasik romanın bulunduğu yıpranmış bir kitaplık vardı. Elektrikler çok iyi değildi, bu yüzden etrafta bulunan ve odaya sıcak ve rahat bir ışıltı veren mumları kullanıyordum.

Köşede yırtık pırtık bir kumaş yığını vardı ve üzerinde hayvan tüyleri varmış gibi görünüyordu, bu yüzden bir rakun ailesinin burada yatak yapmış olmasından endişeleniyordum. Sanırım yakında öğrenecektim. Charlie'nin kokusu odayı dolduruyordu ve sanki burada benimle birlikteymiş gibi bir his veriyordu.

Bu kadarı yeterliydi.

Mükemmeldi ve Charlie'nin cenneti olduğunu bilmek onu benim için daha da özel kılıyordu.

Ama yemek yemek, giyinmek ve buranın ihtiyacı olan bakımı yapmak için bazı aletler almak ve belki de ahşap işçiliğinde elimi denemek istiyorsam, biraz para kazanmalıydım. Hapishaneden çıkarken bana verilen birkaç yüz dolar bana uzun süre yetmeyecekti. Kat'e gün içinde zamanımı bedavaya vermekten mutluydum. Ama akşamlarım ve hafta sonlarım başka işler için kullanılabilirdi. Sabah kasabaya geri dönecek ve bazı restoran ve barları dolaşarak masalara servis yapacak ya da bulaşık yıkayacak birini alıp almayacaklarını öğrenecektim.

Volta atmayı bıraktım ve iyi bir uyku çekmek için yatağa yöneldim. Pantolonumu çıkardım ve biraz küf kokan battaniyenin altına girdim ama bu noktada telaşlanmadım. Aklıma ne zaman Kat'le ilgili düşünceler gelse dikilen sikimi görmezden gelmeye devam ettim.

Gece alçak bir gümbürtü beni uyandırdı, ardından yumuşak bir vınlama geldi. Kulübeye bir ayı ya da kurdun girip girmediğini merak ederek bir an paniğe kapıldım. Sessizce çarşafların arasından sıyrıldım, kenarda bıraktığım mumu aldım ve yaktım. Oturma odasına göz attım ama hiçbir şey göremedim.

"Tek başına uyumaya alışık değilsin," diye mırıldandım. Normalde etrafımda uyumaya çalışan kırk adam daha olurdu. Dönüp yatak odasına gittim ama ahşap karyolanın altında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Neyle karşılaşacağımı bilemediğim için kalbim küt küt atıyordu. Yavaşça eğilip mumu çerçevenin altına tuttum ve gördüklerime inanamadım.

"Merhaba dostum. Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandım. Kirli, keçeleşmiş tüy yumağı nazik bir *havlama* sesi çıkarma nezaketini gösterdi. Köpek bana geniş ve kararsız gözlerle baktı. Parmaklarımı kıpırdattım ve boynunu büktü, ulaşamayacağı bir yere eğilmeden önce onları kokladı.

Belki de kızlardan birine aitti? Ama burada ne işi olabilirdi ki? Köpek çok kirliydi ve kızların onun bu şekilde yaşamasına izin vereceklerini sanmıyordum. Bunu Kat'e sormam gerekecekti ve onunla konuşma düşüncesi kalbimin göğsümde biraz daha hızlı çarpmasına neden olmadıysa lanet olsun.

Köpeği dışarı çıkarmaya çalıştım ama gelmek istemiyordu ve benim de biraz uykuya ihtiyacım vardı.

"İstedğin kadar orada kal dostum, ama ben yatmaya gidiyorum."

Mumu yere koydum ve söndürmeden önce yorganın altına geri döndüm. Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandım ve sıcak bir şey hissettim

sırtıma sokuldu. Kıpırdamadım, konuşmadım, sadece köpeğin soğuk davranmayı bırakacak kadar üşüdüğünü düşünerek kendi kendime kıkırdadım.

Sabah, arkamı döndüğümde battaniyenin üzerindeki birkaç açık kahverengi tüyden başka bir şey yoktu. Kulübenin kapısının alt kısmında, dün tamir etmeden önce gevşek duran bir tahta parçası vardı. Şimdi yine gevşemişti ve o itin dün gece içeri nasıl girdiğini bildiğimi sanıyordum. Köşedeki paçavralar onun yatağı olmalıydı.

Kulübeden çıktım, o güzel kır havasını içime çektim ve yeşil çimenler ile mavi gökyüzünün manzaramı doldurmasına izin verdim. Evin önünden geçerken, Kat'ın orada olup olmadığını görmek için bakışlarımın verandaya kaymasına engel olamadım. Alanın boş olduğunu gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığını görmezden geldim.

Kendi kendime ısıklık çalarak kasabaya doğru yürüdüm, bir simit ve biraz yan göz için Dough Re Mi fırınına uğradım. Kasabadaki herkes benim kim olduğumu biliyor gibiydi ama ben hiçbirini tanıımıyordum. Sinir bozucuydu ama sanırım artık hepsi anlaşmanın bir parçasıydı.

Simidimi parçaladıktan sonra, çiftliğe geri dönmeden önce sabah erkenden yemek pişirebileceğimi düşünerek yardıma, hatta bir mutfak yardımcısına ihtiyaçları olup olmadığını sormak için geri döndüm. Beni neredeyse gülerek kapı dışarı ettiler.

Birkaç yerel işletmeyi daha denedikten sonra yerel bir mini markete uğradım ve devam etmemi sağlayacak birkaç temel şey aldım. Evcil hayvan maması reyonunun önünden geçtim ve saçma bir nedenle bir kutu köpek bisküvisi aldım, belki o it geri gelir de acıkır diye.

Tehdit edildim ve yerel Smokehouse bar ve ızgaradan zorla çıkarıldım ve Tony'nin Pizzacısı bile bana iş vermeyi reddetti ve Tony, Reverence'daki *herkese* ilk işlerini vermişti. Elimde ne kadar az para kaldığını görünce çaresiz hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden The Lonely Bison'ın tabelasını gördüğümde, en azından bir denemem gerektiğini düşündüm ve sonra her yere sorduğumu söyleyebilirdim. Derin bir iç çekişle kapıyı iterek açtım.

Viski kokusu beni hemen çarptı ama rahatsız edici değildi. Eski bir müzik kutusu hafifçe çalışıyordu, birkaç adam bılardo masasındaydı ve köşede yaşlı bir adamın şu anda bindiği mekanik bir boğa vardı.

"Yardımcı olabilir miyim, dostum?"

Sese doğru döndüm ve uzun siyah saçlı, koyu renk gözlü ve kirli sakallı, oldukça genç görümlü bir adam gördüm. Birkaç şişeyi istiflemenin ortasında durdu.

Boğazımı temizledim, son bir kez daha *defolup gitmemi* söylemeye hazırdım. "Duruma göre değişir, yardıma ihtiyacın var mı?"

Şişeleri istiflemeyi bıraktı ve bana baktı. "Yardım mı? Senden mi?"

Bu adam bile benim kim olduğumu biliyordu ama onu tanımam için çok genç görünüyordu. Omuz silktim, bugün başıma gelenlerden bıkmıştım. Evet, bunu hak etmişim ama lanet olsun, burada çabalıyordum.

"Evet, müşterilerinizin yüzüme bakmasına gerek yok. Beni arka tarafta bulaşık yıkarken falan kullanın."

Adam bana şöyle bir baktı ve dişlerini emdi. "Oldukça yakışıklısın," dedi.

On yılı aşkın bir süredir iltifat almamıştım ve yalan söylemeyeceğim, hoşuma gitmişti. "Teşekkürler, ama takılmak için aramıyorum."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Bu bir gözlemdi, gelmek için değil."

Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Soruma cevap vermemişti ve sırf onun kıkırdaması için kendimi tekrar etmek istemiyordum.

"Barın arkasında çalışabilirsin, kadınlar seni sevecek ve bu tartışma benim müşteri sayımı artıracak," dedi, alçak sesinde bir miktar istifa vardı.

Sözlerinin kafasında yer etmesi bir an aldı. "Bekle, bana iş mi vereceksin?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Neler olacağını görmek ilginç olacak. Sadece işte içmek yok."

Kazadan beri bir damla alkole dokunmamaya yemin etmişim, hapisanedeyken bu çok önemli bir şey değildi ama öyle kalmasını istiyordum. Bir daha içki içmeye hiç niyetim yoktu.

"Sorun değil," diye cevap verdim.

Adam başını salladı. "Harika, Cuma günü başlasın mı? Saat yedide burada ol."

İş bulduğuma o kadar şaşırmıştım ki sanırım bir dakika boyunca ona bakakaldım.

"Fotoğraf ister misin?" diye şaka yaptı, paslı bir kahkaha attı.

Gözlerimi kırıştıtarak görüşümü netleştirdim. "Üzgünüm, hayır. Evet demeni gerçekten beklemiyordum."

Tekrar omuz silkti, omuzlarını tembelce kaldırdı. "Eh, bencilce davranıyorum, bana biraz para kazandıracağını düşünüyorum."

"Kazanacağımdan emin değilim ama şansımı zorlamayacağım. Bunu gerçekten takdir ediyorum, adın ne?"

"Max," dedi.

"Memnun oldum Max. Ben Jack." Elimi uzattım.

"Ya söyleme." Elimi sıktı ve öyle muzip bir gülümsemesi vardı ki şu ana kadar Max'i sevdiğime karar verdim.

Bardan ayrıldım ve göğsümdeki ezici ağırlığın kalktığını hissederek çiftliğe doğru yürüdüm. Kalacak bir yerim vardı. Cartwright ailesine karşı duyduğum suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolunu bulmuştum ve şimdi bana biraz para kazandıracak bir işim de vardı.

Hayat iyiye gidiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Katarina

"Çiftliğe gelip onun kıcını tekmelememi ister misin?" diye hırladı en iyi arkadaşım Gertie.

Onu ve ateşini özlediğim için homurdandım. Çocukluğumuzdan beri arkadaştık, hatta üniversiteye bile birlikte gitmiştik, geniş yaşıyor ve hayatı seviyorduk. Dünyaya kafa tutacak zekâya ve tavra sahip iki ateş parçasıydık.

Ama babamın burada kızlarla mücadele ettiği ve çiftliği tek başına idare ettiği belli olduğunda, Gertie'yi geride bırakarak işi bırakıp eve döndüm. Eğer kalsaydım, dünyayı geziyor ve kraliçeler gibi yaşıyor olacağımızı düşünmek hoşuma gidiyordu. Her zaman seyahat etmek ve uzaklaşmak istemiştım ama şimdi bu düşünce beni kıvrandırıyor. Buradan bu kadar uzun süre uzak kalma fikri acı vericiydi.

"Orada mısın?" Gertie bağırdı ve telefonumu kulağımdan çekti. "Lanet olsun, kızım. Evet, buradayım. Bağırmaya gerek yok. Ve hayır, teklifin, ne kadar zarıf olsa da, gerekli değil. Kendi halinde biri gibi görünüyor." Gökyüzünde parıldayan yıldızları seyrederek verandada volta attım ve onun iç çektiğini duyduğumu sandım. "Ama bir bahaneye ihtiyacın olursa, uğramaktan çekinme." Umudumu sesimden uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım.

Gertie'yi özlemiştim. Onu bir yıldır görmemişim. Evliydi ve ben üniversiteden ayrıldıktan sonra tanıştığı büyük bir iş adamıyla Montana'da yaşıyordu. Ondan şahsen hoşlanmıyordum ama onu mutlu ediyor gibi görünüyordu. Bununla birlikte, ziyaret taleplerimi geri çeviriyordu ve bunun Gary ile anlaşılamadığımızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordum. Çok otoriterdi ve ona emirler yağdırıyordu. Gertie onun yanında kendinde değildi.

Konuşmadan önce telefonda bir sessizlik oldu. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim; burada işler çok yoğun ve ben..."

"Sorun değil. Sana baskı yapmak istememişim," diye ekledim aceleyle, sesindeki stres ve endişeyi duyunca.

"Yakında, söz veriyorum."

"Yakında," diye tekrarladım ve sessizliğe gömüldük. Korkuluklara yaslanıp aya baktım ve derin bir iç geçirdim.

"Ne düşünüyorsun?" Gertie fısıldadı. "Aklında daha çok şey olduğunu söyleyebilirim."

İçimi *çektim*. "Her zamanki şeyler: çiftlik, kızlar, kulübedeki mahkûm."

Gertie homurdandı. "Her şey hakkında ne hissediyorsun? Charlie gittiğine göre omuzlarında çok yük var kızım."

Ayaklarımı ahşap verandada sürüyerek yürüdüm. "Evet, öyle. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım şu anda pamuk ipliğine bağlıyım." Hıçkırıklarımı bastırdım. Gertie'den başka kimsenin bende yaratamayacağı nadir bir kırılmanlık anıydı bu.

Homurdandı. "Eminim öyledir.

Başka ne var?" "Duke Raleigh'den tavsiye istedim."

"Sık kafalı Duke mü? Hayır, Kitty Kat," diye iç geçirdi Gertie.

Onun eski lakabına kıs kıs güldüm. "Evet, aslında o kadar da kötü değildi. Hâlâ hıyarın teki ama bir anlık zayıflık gösterdi. Jack'in bana yardım etmeye başlamasının nedeni de o sayılır."

"Ne!"

Gertie'nin çılgılığı karşısında irkilerek telefonu tekrar kulağımdan *çektim*. "Burada bir yardıma ihtiyacım var. Her şeyi tek başıma yapamam ve başka seçeneği olmayan birine ihtiyacım var ve o da..."

"...o ne, Kitty Kat mi?" dediğinde Gertie'nin ses tonundaki şüpheyi duyabiliyordum.

"Oldukça güçlü ve burada buna ihtiyacım var."

"Ha, güçlü ha? Kaslı gibi mi?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Evet kaslı, erkeklerin kasları vardır Gertie!" Tam bunu bağırırken verandanın kenarındaki hareket gözüme *çarptı* ve Jack'in yanımdan geçtiğini gördüm. Kısa bir süre bakışlarımla karşılaştı ve bana sırtıttığında yerin beni yutmasını istedim. Belli ki bunu duymuştu. Başını hafifçe eğerek varlığını kabul etti ve yürümeye devam etti.

"Bir şey ima etmiyordum, savunmaya geçmene gerek yok!"

"Beni duydu, Gertie!" Jack duyamayacak kadar uzaklaşınca tısladım. "Seni nasıl duydu?"

İnleyerek elimi yüzüme kapattım. "Yanımdan geçip gidiyordu!"

"Hı hı," dedi Gertie, ses tonunda her türlü anlam vardı. "Peki gecenin bu saatinde nereye gidiyor?"

Durakladım. Haklıydı, saat akşamın altı buçuğuydu. Akşam yemeği için biriyle buluşmayı mı planlıyordu?

"Belki de ateşli bir randevusu vardır?" Gertie alay etti. "O ve tüm o kaslar. Eminim harcayacak çok fazla bastırılmış cinsel enerjisi vardır."

"Gerts, dur lütfen. Onun yaptıklarından sonra böyle şakalar yapamazsın."

Gertie aniden gülmeyi kesti. "Haklısın, zr dilerim Kat, duyarsız davrandım."

"Sorun değil. Sadece kiminle uğraştığımı hatırlamam gerekiyor. İnsanın içine işleyen bir cazibesi var, kayıp bir köpek yavrusu gibi davranıyor ve yaptıklarını bir anlığına unutturuyor ve bu da iyi bir hatırlatma."

"Sence bunu telafi edebileceği bir dünya var mı?"

Verandanın basamaklarına oturdum. Daha uzakta, otlakta inekler alçalıyordu. "Hiç sanmıyorum, Gerts."

"Ve bunda yanlış bir şey yok. Sadece bu kadar çok öfkeye kapılmanı istemiyorum. Bu seni yaşlandırır tatlım ve bu hızla kırıksıklık geliştirmeye devam edemeyecek kadar bekarsın."

Homurdandım. "Bu ne cüret! Yaşıma göre harika görünüyorum."

"Buna itiraz etmiyorum, sadece-" Arka planda bir çarpışma sesi ve ardından boğuk bir bağırış duyunca sözünü kesti. "Ah şekerim, gitmem gerek Kitty Kat, pckler!" Ve sonra gitmişti.

"Görüşürüz," diye mırıldandım, aramayı çoktan sonlandırdığı boş telefon ekranıma bakarak. Bu gece Gertie'yle konuşmak beni biraz daha iyi hissettirmişti ama onu deli gibi özlediğimi de inkâr edemezdim. İstese de istemese de onu yakında ziyaret edeceğime dair kendime söz verdim.

Dışarıda biraz daha kaldım, evin içinde olup biten çılğınlıkları duyuyordum. Belli ki bir tür oyun oynanıyordu, yüksek sesli bağırışlara bakılırsa muhtemelen Pictionary oynanıyordu. İçeri girip onlarla birlikte olmam ve eğlenmem gerektiğini biliyordum ama enerjim yoktu. Kendimi yaşımdan büyük, kemik yorgunu hissediyordum ve ne zaman biteceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Gizlice eve girdim ve kızıyı yukarı sürükleyerek rahat pijamalarımı giydim ve Kindle'ımla yatağa girdim. Cuma gecesi idi ve akşam 7'de yataktaydım. Nasıl parti yapılacağını biliyordum. Çok sıkıcıydım. Çok yorgun, stresli ve yaşlı bir kadın gibi davranıyordum. Artık hiç eğlenceli değildim. Bazen Gertie olmadan eğlence yokmuş gibi hissediyordum.

İkimizin şehrin altını üstüne getirdiğimiz ve bir sürü yaramazlık yaptiğımız anılar aklıma geliyordu. Eve geç saatlerde, sarhoş geldiğimiz geceler, babamın reşit olmadan içki içtiğimiz için bizi azarlaması, sonra da sabahları otlaklarda inek boku kokusundan kusana kadar çiftlikte sıkı bir şekilde çalıştırması. Başımı salladım, güldüm, Tanrım ne günlerdi.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp boy aynasında kendime baktım. Ben kimdim ki? Artık dışarı çıkmıyordum, kızlarla bile. Ben de çıkmadım. Son zamanlarda özel hayatımla ilgili yeterince iğneleme yapılmıştı ve

Ağır pijamalarım, makyajsız yüzüm ve yavaş at kuyruğumla kendime baktıkça içimde bir ateş kıpırdandı.

Ayağa kalktım ve yatak odasının kapısını açıp koridora çıktım. "Leo!" Tırabzanın üzerinden bağırdım.

"Kat!" diye karşılık verdi, hiç vakit kaybetmeden. "İçecek bir şey aldın mı?"

"Bir damla bile içmedim, Katarina."

"Güzel, beni kasabaya götürebilir misin?"

Yüzü merdivenin dibinde belirdi, şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Çünkü hiç dışarı çıkmak istemiyordum. "Şehre mi?" Başımı salladım. "The Lonely Bison'a mı?"

"İçmeye gitmek ister misin?" "Evet."

"Kahretsin, buna hayır demem!" diye yanıtladı neşeyle.

"Ben de!" Daisy bağırarak karşılık verdi.

"Ya da ben!" Maddy ekledi.

August olduğunu tahmin ettiğim daha yumuşak bir cevap duydum.

"Hepimiz gidemeyiz!" Parti zamanımı böldükleri için aileme sinirlenerek ağzımdan kaçırdım. "Birinin Tilly'ye göz kulak olması gerek."

"O bir arkadaşının evinde."

Dört yüz de bana bakınca kaşlarımı çattım. "Oh."

"Hadi partiye!" Daisy bağırdı ve ardından kızlar merdivenlerden yukarı fırladı. Hazırlanmak için odalarına koşacaklarını sanıyordum ama onun yerine beni kendi odalarına götürdüler ve yatağa iterek düzleştiriciler, makyaj malzemeleri ve giysilerle üzerime saldırdılar. Yardımlarına ihtiyacım yoktu ama yine de minnettardım.

Bir saat sonra Leo barın önüne park etti. Çeşitli parfümlerimizin kokusu havada asılı duruyordu ve Daisy'nin kemikli kıcı heyecandan kıpırdandıkça kalçalarım batıyordu. Kamyonda hepimiz için yeterli koltuk yoktu, bu yüzden ikiye katlandık. Öne doğru uzandı, yumuşak kalçama daha fazla kemik bastırdı ve ikimizin de emniyet kemerini açtı.

"Geldik, hadi burayı yerle bir edelim!" Daisy baldırlarını saran askılı siyah topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek dışarı çıktı, altın sarısı pırıltılı elbisesi ay ışığını yakalıyordu. Büyüleyici görünüyordu, özellikle de kızıl saçları vahşi alevler gibi uçuşurken. Straplez beyaz üstüme, kot kısa şortuma ve pembe kovboy çizmelerime baktım. Kıyaslandığımda rahat görünüyordum ama süslenmek istemiyordum, sadece rahat bir şeyler istiyordum.

Alkol, parfüm ve ter kokan tika basa dolu bara girdik. Yüksek sesli müzik bangır bangır çalıyor ve mekanik boğanın bulunduğu köşeye doluşmuş kadınlardan kıkırdamalar yükseliyordu. Leo'yu gördükleri anda çığlıkları yükseldi.

"Gidip oradaki tokalı tavşanlarınızın yanına gitseniz iyi olur," dedi Maddy, bir eliyle beyaz tulumunu düzelterek.

"Şu anda etraflarında olmak senden daha eğlenceli," diye alay etti Leo ama Maddy dudaklarını büzmekle yetindi. Onun şaka yapmadığını anladığında gülümsemesi hafifçe azaldı. "Sanırım sonra görüşürüz timsah," dedi. Maddy bara doğru döndü, onların teke tek oyununu oynamayı ve *timsahla* cevap vermeyi reddetti.

Bana döndü ve ben sadece omuz silktim. "Onun nesi var bilmiyorum."

"Onu sarhoş etmeye çalış ve ö ğ r e n ." Kaşları içeri doğru eğildi. "O Şu anda beni donduruyor. Her neyse, bu gece içmeyeceğim, eve gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

Yanağından öptüm. "Teşekkür ederim Leo. Sana minnettarım."

Gülümsedi. "Kızlarım için her şeyi yaparım. Bu gece iyi eğlenceler, duydu mu?"

Başımı salladım ve arkamı döndüm ama bana nazikçe gülümseyen, uzun kollu yeşil elbisesiyle ağırbaşlı görünen August dışında herkes ortadan kaybolmuştu. Daisy ve Maddy'nin kalabalığın arasından zorla bara doğru ilerlediklerini gördüm ve ben de arkalarından gittim.

Maddy hâlâ kaşlarını çatmış, Daisy ise barın öbür ucuna ters ters bakıyordu. Onun bakışlarını takip ettim ve Duke Raleigh'in diğer tarafta bazı havalı arkadaşlarıyla içtiğini gördüm.

"İçki?" Ortamı yumuşatacağını umarak bağırdım. Ne de olsa eğlenmek için buradaydık.

Max'i işaret ettim ve dört shot Fireball istedim. Siparişimi duyabilecek kadar yakın olan müşteriler beni yuhaladı, ki bu normalde olan bir şeydi. Wyoming viskisi sipariş etmezseniz yuhalanırdınız.

Max başını sallamadan önce omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. Ondan her zamanki büyüleyici gülümsemesini alamadım ve içkilerimizi hazırlayıp barın üzerine dizerken omzunun üzerinden bakmaya devam etti.

"Bu gece meşgul müsün?" Etrafıma bakınarak sordum. Başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Her zamankinden daha mı çok?" Tekrar denedim. Max sevimliydi, flört becerilerimi onun üzerinde denemekten zarar gelmezdi. Görünüşe göre bu becerilerim paslanmıştı.

tekrar başını salladı.

"Ne kadar?" Onları bize doğru ittiğinde sordum ve kızlara dağıttım.

"Müesseseden," diye bağırdı.

Başımı eğdim. "Nasıl olur?"

Bana küçük bir gülümseme verdi ve boynunun arkasını ovuşturdu, utangaç görünüyordu. "Göreceksin."

Kafam karışmıştı ama bunu sorgulamadım. Bedava alkol şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Dışarıda para harcamamalıydım, ne düşünüyordum ki?

Tanrım, rahatla biraz!

Omuzlarımı yuvarladım ve kadehimi kaldırdım, kızlar da aynısını yaptı. "Eğlenceye!" diye bağırdım ve içkimi geri fırlattım. Kızlar alkışladı ve beni taklit etti. Yanık aynı anda boğazımıza vurunca hepimizin nefesi kesildi ve boğulduk.

"Woo!" Maddy tezahürat yaptı.

"Tekrar!" Daisy talep etti ve ben farkına bile varmadan, diğer içkilere geçmeden önce Fireball'dan üç tur içmiştik.

Maddy son kadehini de bardağa çarptı. "ÇOK EĞLENİYORUZ!" diye bağırdı, Leo'nun etrafındaki tavşan topluluğuna anlamlı anlamlı bakarak.

"Gerçekten mi? Çok mu umutsuzsun?" August homurdandı ve hepimiz şaşkınlıkla ona döndük. Birkaç kadeh içki içtiğinde bambaşka biri olduğunu unutmuştum, normal utangaç haline kıyasla kendinden çok emin ve konuşkandı.

"Hadi dans edelim!" Müziğin üzerine bağırarak onları tavşanların ve Duke'un görüntüsünden uzaklaştırdım. Pistol Annies yaklaştığını hissettikleri bir günah hakkında şarkı söylüyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan kalçalarım sallanmaya başlamıştı. Etrafıma bakındım, alkolün vızıltısı beni ısıtıyor ve yumuşatıyordu, tam da ihtiyacım olduğu gibi ve bir gülümseme çiçek açtı.

Dans ederken üzerimizde bir sürü göz olduğunu fark ettim, bizimle bar arasında gidip geliyorlardı ve atmosfer soğumuş gibiydi.

"Herkesin sorunu ne?" August yüksek sesle söyledi ve Daisy en sessiz kardeşimizin kabalığına kıs kıs güldü.

"Bilmiyorum ama durmaları gerekiyor," diye cevap verdim. Sonra bunun tam olarak nedenini gördüm.

Tam o anda, daha önce Gertie'yle konuştuğum kaslarını saran düz siyah bir tişörtle göründü. Kahverengi saçları alnında öne doğru dökülmüştü ve kirli sakalı içimi burkmuştu.

Onu hepimiz aynı anda gördük ama bu kez kendimi ona doğru atan ben değildim.

"Orospu çocuğu-" diye bağırdı Daisy kendini barın diğer tarafına fırlatmadan hemen önce.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jack

Bu işe yarayabilir.

Daisy Cartwright bana çarpmadan hemen önce böyle düşünmüştüm, hafif ağırlığı beni geriye doğru savurdu. Kollarım meşe barın üstüne düştü, şişeler birbirine çarptı. Öfke dolu minik yumrukları göğsümü döverken kendimi dik tutmaya çalışıyordum.

"Sakin ol, Alıngan Pantolon," dedi bir adam, onu üzerimden çekiştirerek.

"İndir beni Duke, seni uyarıyorum!" diye hırladı, adamın elinden sıyrıldı ve onu iterek saçlarını yüzünden çekti.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum Buttercup," dedi adam ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak.

"Artık *yardımına* ihtiyacımız yok," diye tükürdü Daisy ve adam sinirlenmek yerine sırtarak ona baktı ve takım elbisesinin kol düğmelerini çekiştirdi. The Lonely Bison için çok şık giyinmişti, sırf daha iyi uyum sağlasın diye üzerine bira dökseim geldi. Bu kıyafetle rahat edemezdi. Duke denen adam uzaklaştı ve Daisy'nin bakışları onu takip etti, tekrar bana dikilmeden önce sırtına saplandı.

"Bela istemiyorum," dedim ellerimi havaya kaldırarak ve bakışlarım kız kardeşinin yanında beliren Kat'e kaydı. Şımarık göğüslerini saran bir üst ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bacaklarını vurgulayan bir şort giymiş olabilirdi, tam da beni sardığını hayal *etmediğim* güzel pembe kovboy çizmeleriyle bitmeden önce, ama bu gece odadaki en çarpıcı kadın oydu.

"İstesen de istemesen de iki inek patisi vermiyorum, seni buldu Drayton!" Kızıl saçlı kadın çok alıngandı ve Kat elini omzuna koymadan önce bana doğru bir adım attı.

"Daisy, hayır," diye sakinleştirici bir sesle onu yatıştırdı. Bar sessizdi, herkes olanları izliyordu. Bu muhtemelen uzun zamandır yaşanan en heyecan verici şeydi, sanki gözlerinin önünde bir pembe dizi yaşanıyordu. Daisy etrafına bakınırken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kat'e omuz silkti ve Kızıldeniz gibi ikiye ayrılan kalabalığın arasından hışımla geçti.

"Özür dilerim," dedi Kat dudağını dişleyerek ve ben gözlerimi ondan ayırdım.

"Benden özür dilemene gerek yok, asla," dedim.

"Merhaba Jack," August Kat'ın etrafından dolanarak çılgınca el salladı ve kocaman gülümsedi. "Merhaba August," diye sııttım, bu özgüvenin nereden geldiğini merak ediyordum.

Bu geçen hafta tanıştığım sessiz kütüphaneci değildi.

"Burada çalıştığını fark etmemiştim. Sanırım bu akşamki bedava içkilerimiz artık bir anlam ifade ediyor," dedi Kat ve omzumun üstünden üzgün bir gülümseme sunan Max'e bir bakış fırlattı.

Ben inledim. "Özür dilerim, seni uyarmalıyım, son konuşmamızdan bu yana yeni bir gelişme oldu."

"Bu beni ilgilendirmez. Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi ve arkasını dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

Ama yanıliyordu, ona her şeyimi borçluydum.

Seyirciler sonunda sohbetlerine ve danslarına geri döndüler, gözlerinin ucuyla sinsice beni izliyorlardı. Max haklıydı; bu gece kalabalığı üzerime çekmişim ve bu beni tedirgin ediyordu. Bir şeyler başlatmak mı istiyorlardı yoksa hayvanat bahçesindeki yeni bir sergiymişim gibi kıcıma mı bakıyorlardı bilmiyordum. Başımı öne eğdim ve işime devam ettim.

Barın arkasında servis yapmıyordum, sadece temizlik yapıyor ve bardakları topluyordum. Max hafta sonu yoğunluğu bittikten sonra Pazartesi günü bana içkileri nasıl karıştıracağımı göstereceğini söyledi. Aldırmadım, beni meşgul ediyordu, zihnimi meşgul ediyordu ve masaya yemek koyuyordu.

Nedense ne zaman kalabalığın içinde olsam, bardakları toplasam ve zeminin kuru olduğundan emin olsam, kendimi o sevimli pembe kovboy çizmelerini ararken buluyordum. Bir noktada onları buldum ve kendimden nefret edip başka tarafa bakmadan önce içine sokulmuş bacaklara hayran kaldım. Tekrar Kat'ın yanına yaklaştım ama Daisy'nin beni gördüğünde burun deliklerinden çıkan buhar beni uzaklaştırdı.

Onu suçlayamazdım. Ama August ve Maddy'nin etrafta dolaşmamı umursamıyor gibi görünmeleri güzeldi. Ya da en küçükleri olan Tilly'yi, Max'e göz süzdükten sonra onu kovaladığımdan beri görmemişim. Kızlardan birkaçının kızgınlık beslemesine şaşırmadım ama bunu nasıl düzeltebileceğimi ya da düzeltip düzeltemeyeceğimi bilmiyordum.

Sonunda Cartwright'lar eve doğru yola çıktılar. Leo onları topladı ama ilginç bir şekilde bütün gece Kat'le değil başka kadınlarla konuşmuştu. Eğer

O benim kızım olsaydı, başka bir kadına bakmak şöyle dursun, onu gözümün önünden bile ayırmazdım. Dostum ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Sonunda kapanma vakti geldi, Max kapıların üst ve altındaki sürgülere hafifçe vurdu ve kısık bir ıslık çaldı. "Dostum, ne geceydi ama."

Barı silmekten başımı kaldırıp baktım. "Normalde bu kadar kalabalık olur mu?" Max sırtıttı. "Hayır, hepsi senin yüzünden bebeğim."

Kıkırdadım. "İş için iyi olduğuma sevindim."

"Yakında azalır," diye omuzlarını silkti Max. "Herkes sana bakmaya doyduğunda." Bar taburelerini ters çevirip barın üzerine koymaya başladı. "Şuradaki süpürgeyi alır mısınız?"

Arka tarafa yöneldim ve onu buldum, geri getirdim ve süpürmeye başladım ama onu benden aldı. "Sorun değil, ben yaparım."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

"Evet, sadece süpürüyorum," dedi ama bakışlarımı kaçırdı.

"Tamam o zaman. Başka ne yapmamı istersin?"

"İstersen konuşabilirsin. Çıktığından beri hayat nasıl gidiyor?"

Kendim hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Ama Max kimse işe almazken beni işe alarak bana bir iyilik yapmıştı, sanırım ona borçluydum.

Ona bakmak zorunda kalmamak için bira paspaslarını toplamaya başladım. "Uh, iyiyim sanırım."

"İyi mi? Bu kadar mı? Hadi ama dostum. Senden bilgi almaya çalışmıyorum. Sen bir çalışansın ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Çok tatlısın," diye takıldım. Beni tersledi ve ben de güldüm. "Tabii ki zor bir durum. Kulübem olmasaydı, çiftlikte çalışmaya başlamasaydım ve bu iş de olmasaydı şu anda nerede olurdu bilmiyorum."

"Çiftlikte çalışmak ha? Zor olacak," diye iç geçirdi Max, süpürgeyi barın kenarına vurarak üzerinde kalan tozları temizlemeye çalıştı.

"Evet ama bence iyi bir zorluk olacak. Ayrıca, Cartwright'lara olan büyük borcumu biraz olsun ödeyebileceğim. Kendimi affettirmeye çalışıyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Charlie poker oyunlarında senden bahsederdi."

Bira altlıklarını barın köşesine bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona yaslandım. "Poker oyunları mı?"

"Her Pazar mesai sonrası bir poker oyunu var, gerçekten sert bir şey. Eskiden her hafta Charlie'nin olurdu, herkesi dolandırıp paralarını alırdı. Adamlar dost oldular ve sonunda düşman oldular. Ama onlar

onlar oynarken ateş ederdi. Lanet olsun, seninle gurur duyuyordu," dedi Max, başını kaldırıp bana bakarak.

Sözleri karşısında göğsümde bir sıkışma oldu ve başımı eğdim. "O iyi bir adamdı."

"Sanırım bu yüzden herkes bu gece seni görmeye geldi. Bazıları Charlie'nin her şeyden sonra seni neden bu kadar önemseydiğini merak ediyordu."

Max konuyu değiştirdiğinde, bebek gibi hıçkırmadan Charlie hakkında konuşma limitime ulaşmak üzereydim. "Şu anda işlerin senin için gerçekten zor olduğunu biliyorum ve ben de artık patronun olan tanımadığın sıradan bir adamım. Ama iyi bir dinleyiciyimdir ve insanlara bebek gibi davranmam, bu yüzden konuşmak ya da sadece bir bira içmek istersen benim için sorun değil."

Bir arkadaş mı ediniyordum? Bunu çocukluğumdan beri yapmamıştım, bir yetişkin olarak nasıl yapacağımı bilmiyordum. Max şakalaşabileceğim oldukça havalı birine benziyordu, bu yüzden denedim ve altıma sıçacaktım gibi hissettim.

"Eğer arkadaş olmak istiyorsan Max, sadece arkadaş olmak istediğini söyle."

Max güldü, sesi paslıydı. "Hadi arkadaş olalım, bir kişilik yerin olduğunu biliyorum."

"Bana yirmi altı yaşında nasıl bar sahibi olduğunu anlatır mısın?" Yeni arkadaşımı merak ederek sordum.

"Büyükbabamın barıydı; yakın zamanda bir eve taşındı ve bana bıraktı. Annem ve babam alkolik, o yüzden bu konuda karışık hislerim vardı ama böyle bir şey kucağınıza düştüğünde onu çarçur etmezsiniz." Max süpürgeyi yerine koydu ve sonra birlikte bulaşık makinesini boşaltıp yeniden yerleştirdik.

"Babanla ilgili duyduklarına üzüldüm. Alkolik ebeveynler, ha? Sanırım benimkiler de öyleydi. Seninkilerle hâlâ görüşüyor musun?"

Max başını salladı. "Hayır, kaçınmaya çalışıyorum. Bazen gelip biraz para istiyorlar ve ben de aptalca onlara veriyorum. Hayır diyemiyorum, anlıyor musun?"

Ben bir şey söylemedim. Kendi ailemi on iki yıldır görmemişken, kimseye ebeveynleriyle başa çıkma konusunda tavsiye verecek durumda değildim. Reverence'dan taşındıklarını biliyordum ama nereye gittiklerini bilmiyordum.

İyi ki taşınmışlar diyorum.

"Şimdi üst katta yaşıyorum ve hayatımı burada tek başıma geçiriyorum." "Hanımefendi yok mu?"

Bardakları bitirdik ve sonra Max kasayı boşaltıyordu.

"Hayır, gerçekten bunun için zamanım yok. Erkek arkadaşı olacak biri değilim, o yüzden sadece ihtiyacım olduğunda takılıyorum. Peki ya sen? Hapishanedeki erkeklere aşık olanlar gibi hiç kadın mektup arkadaşı edinmedin mi?"

Güldüm. "Hayır, şanssızım."

"Artık dışarıdasın ve şehirdeki kadınları yeni seçiyorsun. Gözüne kestirdiğin biri var mı?"

Aklımdan bir çift pembe kovboy çizimleri geçerken tereddüt ettim. "Yok."

Max homurdandı. "Bu bir yalan."

"Düşünmem *gereken* biri olmadığı kesin." "Kat o zaman?"

Gerçekten de kızardım. "Ne? Nereden biliyorsun?" Hiç de düzgün olmayan bir sesle sışradım.

"Bu gece ona o kadar çok bakmandan belliydi. Geçmişinizi göz önüne alırsak, o kızla aranızın pek iyi olmayacağını söyleyebilirim."

Başımı sertçe salladım. "Asla bir hamle yapmam. Tanrım, düşünebiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Bir süredir bekâr, yeterince çaresiz olabilir," diye güldü Max.

Durakladım. "Leo denen adamla birlikte olduğunu sanıyordum?"

Max küçük bir deste halinde birkaç dolar saydı. "Leo mu? Bay Rodeo mu?" Elini umursamazca salladı. "O kızların kardeşi gibidir. Onlar bir şey değil."

İlginç...bekle, hayır bu *ilginç* değildi. Max'e söylediklerimde ciddiydim, bunu Kat'e asla yapmam. Onu böyle bir duruma sokmak haddimi aşmak olurdu.

"Bu senin," diye küçük banknot yığınına işaret etti Max.

"Benim mi?"

"Evet, bu gecenin bahşışleri ve bir sonraki maaş çekinin vadesi gelene kadar seni idare etmesi için biraz daha fazla."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Max, bunu yapmak zorunda değilsin."

"O bahşışleri hak ettin ve herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur. Sadece al ve işleri zorlaştırma."

Bir an tereddüt ettim, sonra parayı aldım. "Bunu unutmayacağım, teşekkür ederim."

"Peki Kat' le çalışırken ondan nasıl kaçmayı düşünüyorsun?" diye sordu ve kasayı kapatıp arka tarafa geçerek

Parayı kasada sakla.

Ensemi ovuşturdum ve içimi çektim. "Hiçbir fikrim yok."

Max tekrar görüldü ve barın ışıklarını söndürerek kapıya doğru yöneldi. "Sanırım iş günü bittiğinde içini dökebileceğin yeni bir arkadaşının olması iyi bir şey."

"Sanırım öyle," diye sırttıktan sonra kapıların sürgülerini açtım. Kapıyı kilitledik ve vedalaştık. Max'in barın yanından geçip yukarıdaki daireye çıkması gereken merdivene doğru gözden kayboluşunu izledim. Gökyüzüne baktım, ay ve yıldızlar parlaktı, yol boyunca üzerimde parlıyorlardı.

Çiftliğe çıktığımda, ön tarafa bakan pencerelere baktım ve içlerinden birinde Kat'in dış hatlarını gördüğüme yemin edebilirdim. Başımı salladım ve kulübeye, eve doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve rahat bir nefes aldım. İlk vardiya bitmişti. Yarın ikinci vardiya ve ardından Pazartesi günü çiftlik işine başlamadan önce Pazar günü boş bir gün. Yorgun ve yaşlı kıcımlı yatak odasına doğru sürdüm, yatakta yatan iti gördüğümde durdum, benden zerre kadar korkmamıştı. Birbirimizi tarttık, köpek beni izlerken başını bir o yana bir bu yana eğdi. Başımı tekrar dışarı eğdim ve verdiğim yemeği yediğini gördüm. söndürdüm. Arkama baktım ve kuyruğu biraz sallandı, çok değil ama gördüm.

İçimi çektim. Yeni köpeğime "O zaman kenara kay, ikimiz için de yer var," diye homurdandım ve iyi bir gece uykusu için yerleştik.

*

Pazartesi sabahı güneş tam olarak doğmadan kalkmış, kot pantolonumu, ikinci el mağazasından aldığım yeni siyah tişörtümü ve botlarımı giymiştim. Cuma gecesi kazandığım parayla hafta sonu gitmiş ve beni idare edecek birkaç temel giyim eşyası almıştım. Gerçek bir mağazadan yeni bir boxer almıştım ve ne kadar pahalı olduğuna inanamamıştım.

Aslında Kat'le konuşup ne zaman başlamamı istediğini öğrenmemiştim ama erken olacağını tahmin ediyordum. Saat altı olana kadar ana evin verandasında oyalandım ve sonra ön kapıyı çaldım. Bir süre sessizlik olmasını bekledim, sonra kapı açıldı ve August kafasını dışarı çıkardı.

"Oh, merhaba Jack," diye usulca gülümsedi. "Günaydın August," dedim ben de gülümseyerek.

"Sanırım Kat duştan yeni çıktı, bir işe yaramadan önce kahveye ihtiyacı olacak."

Kıkırdadım. "Bildiğim iyi oldu."

August fısıldamadan önce arkasından baktı, "Bir fincan kahve ister misin?"

Düşündüm ve reddetmek üzereydim ama muhtemelen Kat kadar benim de buna ihtiyacım olacağını fark ettim.

"Elbette, çok nazıksınız," diye cevap verdim.

"Ben sana getiririm, Daisy mutfakta," diye tısladı. Daisy'nin görüş alanından uzak durmamın en iyisi olacağını kabul ederek başımı salladım. Verandaya geri oturdum ve bir dakika sonra ön kapı tekrar hafifçe açıldı ve bir fincan kahve boşluktan içeri itildi. Ayık August ile çakırkeyif August arasındaki farka kendi kendime güldüm.

Verandanın basamağına oturdum ve kahveyi içime çektim, güçlü kokusu beni başka hiçbir şeyin uyandıramadığı kadar uyandırdı. İçerken neredeyse inliyordum. Yaklaşık on dakika sonra Kat, beyaz atleti, dizleri ve kalçaları yırtık kot pantolonu ve bronzlaşmış, pürüzsüz teniyle benimle alay edercesine taze ve çarpıcı bir görünümle karşıma çıktı.

Gözlerimin içine bakmadan, "Özür dilerim Jack, bir saatten bahsetmeliydim," dedi.

Ayağa kalktım. "Özür dilemene gerek yok, sen hazır olduğunda ben de hazırım." "Her gün altı iyi."

"Harika," diye cevap verdim. Nemli saçlarını başının tepesinde düğümlemekle meşguldü ve hâlâ bana bakmamıştı. "Ne yapmalıyım..." Elimdeki fincanı evin içine girmek istemediğimden ama aynı zamanda onu verandada bırakmak da istemediğimden sallayıp durdum.

Kat sonunda bana doğru baktı, lacivert bakışları kupayı görünce çatıldı.

"Ağustos," dedim açıklama olarak. Kat'in dudaklarında ince bir hoşnutsuzluk çizgisi belirdi ve bardağı benden alıp evin içine geri koydu. Döndüğünde verandanın merdivenlerinden koşarak yanımdan geçti.

"Bu taraftan," diye omzunun üzerinden seslendi.

Ahırda Gus'la karşılaştım ve Kat emekli olana kadar birkaç hafta daha buralarda olacağını söyledi. Onunla kısa bir süre sohbet ettikten sonra otuz yıldır çiftliklerde çalıştığını öğrendim. Oldukça yaşlıydı, birkaç dişi eksikti ve yüzünde kafasındakinden daha fazla saç vardı ama iyi bir adama benziyordu.

Gus, "Bugün herkesi temizlememiz gerekiyor, o yüzden el arabasını kap ve küremeye başla," diye homurdandı.

Ahır bloğu, altı ayrı ahır ve bir at bağlama odasından oluşan büyük bir bloktu. Ahırlardan beşi, üzerlerinde isimlerinin yazılı olduğu plaketer bulunan atlarla doluydu. Marshmallow yaramaz ve şakacı bir şekilde bana kafa atan beyaz safkan bir aygırdı. Fitzwilliam tamamen siyahtı ve kulaklarında beyaz lekeler vardı ve oldukça soğuk görünüyordu. Pickles beyazdı ve tüylerinin üzerinde gri benekler vardı ve yan ahırdaki Sunshine adlı güzel karamel renkli kısağa kişneyip duruyordu. Son olarak Chester vardı, en büyük ahıra sahip olan kestane rengi bir aygırdı ve ne zaman biri yanından geçse oflayıp pufluyordu.

"Sakın arkalarına geçme," diye seslendi Gus bana. "Kendini tekmeletmenin en iyi yolu bu ve bunu istemeyiz."

Kat bana öyle yaparsam umursamayacağını belirten bir bakış attı. İşe koyuldum, Kat başlangıçta bana yardım etti. Verimli ve detaylara önem veren biriydi ve atlarla ilgileniyor, arada bir onlarla konuşuyordu. Kullandığı bebek sesinden hoşlanmak yanılttı ama beni dava edin. İki tanesine yardım ettikten sonra beni bıraktı.

Dördüncüsü tamamlandığında terden sıırıslam olmuştum ve tüm vücudum ağrıyordu. Canım yanıyordu ama bu iyi bir şeydi. Çok çalıştığımı ve vücudumu daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kullandığımı biliyordum.

August bir noktada ortaya çıktı ve görünüşe göre onun atı ve çok iyi bir çocuk olan Marshmallow'a mırıldandı. "Harika bir iş çıkarıyorsun," diye fısıldadı August, at pisliği dolu bir başka el arabasıyla yanından geçerken.

Gülümsedim. "Teşekkürler August." Beni destekleyen birinin olması güzeldi. Yanından geçerken Kat bana ters ters baktı ve ben de yüzümdeki gülümsemeyi sildim.

Boynunun nemli sütununu, tenine yapışmış soluk sarı saç tellerini gördüğümde boğazım kurudu.

"Burada işin bittiğinde, merada yardıma ihtiyacımız var."

Akşam olduğunda ayaklarım sürükleniyordu ama yorgunluğumu belli etmemeye çalışıyordum. Kat hala harika görünüyordu, hiç yorgun değildi, parlıyordu.

"Bugünlük işimiz bitti Jack," dedi.

Tanrım, adımı söyleyişini sevmem çok mu boktan bir şeydi?

"Elbette," diye cevap verdim, sesimi rahat çıkarmaya çalışarak ve çökmekten saniyeler uzakta durarak. Bir an önce daha fit ve güçlü olmam gerekiyordu. Döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı. Arkasından gittim, onunla birlikte yürümeye çalışmıyordum.

O benim için çok hızlıydı. Onun yerine attığı her öfkeli adımla birlikte yuvarlak kışının zıplamasını izledim.

İçimden homurdandım ve bakışlarımı uzaklaştırdım.

Verandaya çıktığında "İyi akşamlar," diye seslendim. Döndü ve onaylarcasına başını salladı ama cevap vermedi.

Evin etrafını dolaştım ve kulübeyi görünce rahatlayarak iç çektim. Keşke bir küvet olsaydı ama yarı ılık bir duş da yeterdi. Kapıdan girer girmez soyundum ve duşun altında durup ılık suyun çamur, bok ve samanı yıkamasına izin verdim. Kaslarım ağrıyordu ve bir elimi omzumdaki sert düğüme sokarken inledim.

Belime bir havlu sardım, daha fazla kıyafet giyme zahmetine girmedim. Sadece hızlıca bir şeyler yiyip gece için yatağıma uzanacaktım. Şimdi erkek olduğunu öğrendiğim köpeği okşadım. Kuyruğu kanepedeki yerinden çılgınca sallanıyordu ve kendini ne kadar evinde hissettiğini görünce gülümsedim. Eve birinin yanına gelmek güzeldi.

Ocakta biraz et ve patates çorbası ısıtıyor, gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum ki ensemeye bir şey battığını hissettim. Odanın etrafına bakındım ama bir şey göremedim. Sonra bakışlarımı pencereden dışarı fırlattım ve bir kez daha beni deli eden o donanma bakışına kilitlendim.

Kat ana evden beni izliyordu.

Hareket etmedi, sanırım onu göremediğimi düşündü. Dik durdum, cesareti ilgimi çekmişti.

"Ne oyunu oynuyorsun, tatlım?" Pencereye yaklaşırken mırıldandım. Kıpırdamadı, sanki transa geçmiş gibiydi. Aletim havlunun altında kıpırdanıyor, bire bir zaman geçirmek için yalvarıyordu ama onu görmezden geldim.

Kat bakmaya devam etti ve ben de elimi kaldırıp el salladım. Her ne büyüünün etkisi altındaysa, bir anda sarsıldı, sonra hızla perdeleri kapattı ve ışık söndü. O an geçmişti. Orada durup pencereden dışarı bakmaya devam ettim ve çorbanın kaynadığını duyana kadar başlamadım.

"Kahretsin," diye homurdandım. Çorbayı ocaktan çektim ve ocağı kapattım. Dökülenleri sildim ve bir kâseyle uğraşmadım, sadece tahta kaşığı aldım ve kanepeye oturup yemeye başladım. Başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar iyi geldi. Daha fazla dayanamayınca yatağa yığıldım ve bir ışık gibi söndüm.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Katarina

**Biriyle yatmam gerekiyordu.
Hemen.**

Geçen hafta sonu bara gittiğimizde başarısız olmuştum ama tekrar ve hızlıca denemeliydim.

Birçok kez Jack'in saman taşırken omuzlarından çektiği güç dikkatimi dağıtmıştı. Küreği sıkıca kavırken ön kolu boyunca uzanan gergin kaslar. Terden gömleğinin ona o kadar müstehcen bir şekilde yapışması beni nefes nefese bırakmıştı.

Artık resmileşmişti. Korkunç bir insandım. Annemi öldüren adamı arzuluyordum. İşte bu yüzden biriyle yatmaya ihtiyacım vardı.

Bu konuda kimseyle konuşamazdım. Kendime bile doğru düzgün itiraf edemiyordum. Ve adamın beni kaç kez ona bakarken yakaladığını söylememe gerek yok. Utanç verici olmaya başlamıştı.

Yanaklarım utançtan kızardı. "Annem katili hakkında böyle fanteziler kurman hakkında ne düşünürdü? Ya da babam?" Saçlarımı atkuyruğundan ayırıp tararken kendimi azarladım.

Dün, yarım yamalak yaptığım flört uygulamasını açmışım. Bunu tam anlamıyla yapmalıyım. Birkaç kişiyle eşleşmişim ve içlerinden iyi birine benzeyen Jeremy ile konuşuyordum.

Bu gece dışarı çıkacaktık. Çok yakındı, konuşalı bir gün bile olmamıştı ama hızlı hareket etmem gerekiyordu. Bu yüzden onu geç saatte barda bir içki içmeye davet etmişim. En azından bu şekilde eğer bir fiyasko çıkarsa bütün akşamı öldürmek zorunda kalmayacaktık.

Ortadan aşağıya kadar düğmeleri olan kot elbisemi giydim ve saçlarımın uçlarını kıvırdım. Makyajımı doğal bir şekilde yaptım ve üzerimdeki çamur ve pislikleri temizledikten sonra kovboy çizmelerimin yeterli olacağına karar verdim.

Arabayla bara gidiyor olmam her şeyi anlatıyordu. Bir taneden fazla içmeyi planlamıyordum ve görünüşüm için biraz çaba sarf etmiş olsam da, her şeyi göze almamışım ve karnımda heyecanlı keleklerin tek bir çırpıntısı bile yoktu.

Barın önüne park ettikten sonra dikiz aynasından dişlerimi kontrol ettim ve iç çektim. "İyi anlaşıyorsun ve o kelekler gelecek," demeye çalıştım.

İçeri girmeden önce saçlarımı bir kez daha kabarttım.

Bar yine yoğun bir Cuma gecesi, yerli halkla doluydu ve Leo yine köşede toka tavşanlarını eğlendiriyordu. İçeri girdiğimde ona el salladım ve gözleri umut dolu bir şekilde *beni kurtarmaya* baktı. Gülümseyerek başımı salladım. O büyük bir çocuktı ve ne yaptığını biliyordu.

Bara oturdum, Jeremy'yi bulmak için etrafa bakındım ama henüz burada değildi. Bara doğru eğildim, Max'i arıyordum, geçen haftaki saçmalıklardan sonra bir bedava içki daha içmek için sabırsızlanıyordum. Barın altında karanlık bir kafanın sallandığını görebiliyordum.

"Hey, ezik," dedim sallanan kafanın saçlarını karıştırarak. "Buralarda hizmet almak için ne gerekiyor?" *Kahretsin, hangi saç kremi kullanıyor, çok yumuşak.*

Kafa tam bir vücuda dönüştüğünde nefesim boğazımda düğümlendi. Bütün hafta boyunca ağzımın suyunu akıtmaktan kendimi alamadığım vücut. Jack'in yumuşacık saçlarını okşadığımı fark ettiğimde yanaklarım alev alev yandı.

"Oh uh..." Ne diyeceğimi bilemeden sözümü kestim. "Sen Max değilsin."

Bana sırtıttı. "Değilim, yine de iyi hissettirdi, tekrar yapmaktan çekinme." Kalbim küt küt atmaya başladı ve o da gözle görülür bir şekilde irkildi. "Özür dilerim, haddimi aştım."

Birbirimize baktık, hiçbir şey söylemedik ve garip gerilim her an daha da arttı. Boynunun arkasını ovaladı, kolunu pazısına kadar sıyırdı ve gözlerim orada esneyen kaslara takıldı.

"Katrina?"

Sersemliğimi üzerimden atarak sese doğru döndüm ve belli belirsiz tanıdık gelen bir adamın orada durduğunu gördüm. Onunla tanışmak için burada olduğumu hatırlamadan önce bir süre ona baktım.

"Ben Katarina. Merhaba Jeremy," dedim ve yanağından öpmek için yaklaştığında tokalaşmak için elimi uzattım. "Oh uh..." *Bu gece söyleyebileceğin tek şey bu mu?*

"Tanıştığımıza memnun oldum, Katarina," dedi, sesi yumuşaktı.

"Bana Kat de," dedim, onu değerlendirerek. Kandırıldığımı söyleyemezdim ama Jeremy beş on yaşında değildi. Ben beş on yaşındayım ve o omzuma bile gelmiyordu. Sarı saçları kısa kesilmişti ve şık bir iş kıyafeti giymişti. Bana resimlerindeki kadar çok daha ürkütücü bir gülümseme verdi.

"Ne içmek istersin Kat?" dedi. "Ben ısmarlıyorum."

Ben kendi yolumu ödemeye hazırım, erkeklerin hiçbir şey için ödeme yapmasını beklemiyorum. Ama "ben ısmarlıyorum" demesi çok kibirliydi. "Teşekkürler Jer, bir cin tonik alabilir miyim?"

"Ben Jeremy," diye cevap verdi o iğrenç gülümsemesiyle. "Kusura bakma Jeremy."

"Sorun değil, sen bize bir masa bul, ben de içkileri getireyim."

Jack'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve bar taburesinden zıplayıp biraz daha sessiz ve yoldan uzak bir masa ararken onlarla buluşmayı reddettim. Bir tane bulmayı başardım ve Jeremy'nin güzel takım elbisesinin masadaki her ne haltsa ıslanmasını istemediğim için masayı sildim.

Jeremy yanıma geldiğinde karşıdaki sandalyeye oturmak yerine tam yanıma oturdu ki bu biraz garip hissettirdi. İçkimden bir yudum alarak koltuğumda döndüm ve neredeyse burun buruna geldik. Hemen birasından höpürdeterek içti ve elini dizime koydu.

"Senin gibi güzel bir şey hâlâ bekârken ne yapıyor Kitty?" Çekici olmaya çalışıyordu ama vajinam kendini kapatmaya başlamıştı.

"Adım Kat. Dört kız kardeşimle birlikte çiftliğe bakıyorum, o yüzden birileriyle çıkmaya pek vaktim olmadı sanırım. Peki ya sen?" Konuşmayı tekrar ona çevirmeye çalışarak ve elini dizimden iterek sordum.

"Karım beni terk ettiğinden beri biriyle tanışmaya çalışmak zor oldu."

Profiline daha önce evli olduğunu kesinlikle yazmamıştı. Jeremy gözümde gittikçe daha da aşağılara düşüyordu. "Demek evliydin?"

"Hâlâ evliyim. Muhtemelen boşanırken her şeyi almaya çalışacak, bu yüzden bu adımı atmaya degecek biriyle tanışana kadar bekliyorum." Başını salladı ve muhtemelen beni çıplak hayal ettiğini düşündürecek şekilde gözlerini üzerimde gezdirdi.

Sandalyemi geri çekerek aramızda biraz daha mesafe bıraktım ve cinimden büyük bir yudum aldım, kendime bu kadar yargılayıcı olmayı bırakmamı söylemeye çalıştım.

"Çocuk var mı?" Beni bekleyen başka bir sürpriz olmadığını umarak sordum.

"Tanrım, hayır," diye homurdandı. "Senin?"

"Henüz değil," dedim, buna karşı çıkmayacağım izlenimini vermeye çalışarak. "Peki ne iş yapıyorsun?" Cinimden büyük bir yudum daha aldım, neredeyse hepsini içmiştim ve yavaşlamam gerekiyordu.

"Avukatım." Elindeki bira şişesini masaya vurdu, köpükler uçuştı ama gözünü bile kırpmadı.

"Ne tür bir hukuk?" Cinimin geri kalanını yudumlarken, Jeremy'nin ne kadar boktan bir konuşmacı olduğunu unutturacak bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim. En başta karısını boşamamak için nasıl ikna etmişti ki?

"Çoğunlukla suç. İşler yoğunlaşmaya başladı, bu içkiyi araya sıkıştırabildiğim için şanslısın." Şaka yapıyormuş gibi sırttı ama şaka yapmadığını biliyordum. *Oh Jer...*

"Ne zamandır avukatlık yapıyorsunuz?" *Cidden, bana bir şey söyle.*

Omuz silkti. "On yıldır. Bize birkaç içki daha getireyim, bunu gerçekten başardın."

Elimdeki boş cin bardağına baktım ve görüşüm biraz dalgalandı. Kahretsin, o kadar hızlı içmiştim ki biraz başım dönmüştü.

"Hayır, sorun değil."

"Saçmalama, bir tane daha içmekten zarar gelmez, değil mi?" Tekrar gülümsedi ve sonra gitti. Arkasından sadece bir limonata istediğimi haykırdım ama beni duyduğunu sanmıyorum. Kulaklarım çınlamaya başladı ve görüşümü netleştirmek için sürekli gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Dans pistinde bulanıklaşmaya başlayan insanları izledim ve müziğin tonu derinleşiyor gibiydi.

Yüksek bir ses ve çarpışma dikkatimi tekrar bara doğru çekti. Vakit ilerlediği için artık daha az insan vardı ve Jack ile Jeremy'nin karşı karşıya geldiğini görebiliyordum. *Oh, kahretsin.*

Ayağa kalktım ama oda dönmeye başladı ve gözlerimi kapattım, başım ağrımaya başlayınca alnımı sıktım. Nasıl bu kadar sarhoş olmuştum? Sadece bir tane vardı. Araba kullanmayı planlıyordum ama şimdi bunu yapmamın imkânı yoktu.

"Kat nerede?" Jack'in sorusunu duydum. "Ve Max hangi cehennemde!"

Bara doğru tökezledim ama ne görüşüm açılıyordu ne de kör edici baş ağrım. Önümde bir gölge belirdi ve sonra bir kol sırtıma dolandı.

"Kat? İyi misin?"

Jack'in endişeli mavi bakışlarına baktım. "Jack?" Ağzımda geveledim.

"Hadi, seni buradan çıkaracağım," dedi, sesi öfkeliydi ve beni kapıya doğru yönlendirmeye başladı.

"Hayır, Leo nerede?" diye sordum.

"O çoktan gitti. Herkes ya evine gitti ya da sarhoş oldu. Sadece ben varım." Homurdandım. "Bir kez olsun ayık olan sensin."

Sözlerim üzerine kolunu bana doladı. Vücudunun sıcaklığı içime aktı ve bulanık kafamı çözdü.

"Yapmadığım için özür dilerim-" "Sorun değil," diye homurdandı.

Neyim olduğunu bilmiyordum ama birden kendimi hiç de iyi hissetmemeye başladım. "Eve gitmek istiyorum," diye inledim. Serin akşam havası beni öptü.

Beni dışarı çıkarırken tenimi okşadı.

"Biliyorum, tatlım. Seni oraya daha çabuk götüremediğim için üzgünüm." "Ne demek istiyorsun?"

"Seni götüremem. Araba kullanmaya iznim yok."

Bulanık beynimin toplayabildiği tek şey "Oh," oldu. Sokağın parlak ışıkları birbirine karıştı ve ben inledim. "Eve gitmek istiyorum Jack. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Neyim var benim?" Etrafımdaki kolu sıkılaştı ve birlikte caddede tökezlerken beni göğsünün duvarına doğru çekti.

"Olmadığını biliyorum. Lanet olası sevgilin tam bir pislik!" diye homurdandı. "Onu içkine bir şey koyarken yakaladım. Tek üzüntüm ilk seferinde bunu yaptığını görmemiş olmam."

"Aman Tanrım," diye bağırdım, Jack'in koluna sıkıca yapışarak. "Onu dövmek istedim ama bunu riske atamam."

Ona baktım, ağzı sımsıkı sıkılmıştı, ifadesi okunamıyordu. "Hapse geri döneceksin diye mi?" Fısıldadım.

Sertçe başını salladı. Ondan sonra başka bir şey söylemedi ve ben de sormadım. Ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyordum ama yorgundum, kesinlikle bitkin düşmüştüm ve tökezlemeye başladım. Bacaklarım çalışmıyordu ve görüşüm bulanıktı. Dördüncü kez tökezlediğimde kendi kendine küfretti ve sonra beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Mırıldandım, göğsünü itiyordum ama ellerim sadece bir granit bloğuna bastırıyordu, nafileydi.

"Yürüyemezsin Kat. Neredeyse eve geldik, sonra yatağa girebilirsin. Kustuktan sonra çünkü muhtemelen öyle olacak."

Inledim, başımı omzuna yaslamadan önce bir elimi yüzümde gezdirdim, kollarım boynunu çevreledi. Saçlarının hafifçe kıvrılmış uçları parmaklarımı gıdıklıyordu ve yumruğumu yumuşak tellere dolamayı arzuluyordum. Kokusu burun deliklerimi kışkırtıcı bir şekilde istila etti ve inledim.

"Kusacak mısın?" diye sordu adımlarını durdurarak.

"Şimdi değil. Tanrım, neden beni hep kusarken buluyorsun?" Homurdandım ve derin bir kahkaha göğsünü sarsarak başımı zıplattı.

Sanırım bir ara uyuyakalmışım ve çiftlik görüldüğünde uyandım. "Lütfen kız kardeşlerime söyleme," diye fısıldadım.

Homurdandı. "Üzgünüm tatlım, sana bakabilmeleri için birine söylemem gerek."

"Hayır, lütfen, benim için endişelenmelerini istemiyorum. Sadece beni odama götür ve sonra git."

Beni kollarının arasında kaydırdı. Küçük bir kadın değilim, hafif de sayılmam ama beni rahatlıkla taşıyordu. "Yapamam. Ya gece kusmuğunla boğulursan? Sabaha kadar birinin sana göz kulak olması lazım."

Suçu değişmiş halime atacağım, yaptığım şeyi önermemin tek nedeni bu olabilir. "Beni kulübeye koy o zaman, sen benimle kalabilirsin. Lütfen, kızları endişelendirmek istemiyorum, son zamanlarda endişelenecek çok şeyleri oldu. Ben bir şey daha olmayacağım."

Eve yaklaştık, verandadaki ışıklardan yer aydınlandı ve onun fazlasıyla yakışıklı yüz hatlarında kararsızlık ifadesinin parladığını gördüm.

"Lütfen Jack? Sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama lütfen bana yardım eder misin?"

Yine küfretti, bunu çok sık yapıyordu. "Sana ne istersen yapacağımı söylemiştim," diye mırıldandı, bana baktı ve gözlerinin arkasından karanlık bir şey geçti. İkimiz de bir şey söylemedik, o beni evin önünden geçirip kulübeye doğru götürürken birbirimize baktık.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jack

Tanrım, kirpiklerinin altından bana bakışı, tüm çıplaklığıyla savunmasızlığı.

Yanağımın içini ısırdım. *Tanrım, şu anda gerçekten savunmasız, dur.*

İkimizi de kulübeye ve yatak odasına götürmeyi başardım. Köpek yataktaki yerinden bana baktı ve ben de parmaklarımı şıklattım. "Aşağı, oğlum."

Homurdandı, gözleri çabalamaktan kafasının içinde hafifçe yuvarlanıyordu. "Bu köpek nereden geldi?"

"Bilmiyorum, bir sabah uyandım ve yatakta sadece ben yoktum," diye cevap verdim ve onu yumuşak bir şekilde pütürlü yatağa yatırdım.

"Bahse girerim yatakta başka biriyle uyandığın tek sabah bu değildir," diye mırıldandı yan dönerek.

"Aslında öyle," diye cevap verdim ve ona biraz su getirmek için mutfığa gittim. Ellerim hâlâ o pisliğin ona yaptıklarına duyduğum öfkeden titriyordu.

Onu içkisine bir şey atarken yakalamıştım ve yüzüne bakıp onu sorguladığım anda neredeyse ağlamaya başladı ve sadece seks yapmak için onu gevşetmek istediğini söyledi. Onu yakalamamış olsaydım neler olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor, ilk içkisine bunu yaptığını fark etmediğim için kendime kızıyordum.

Suratını dağıtmayarak gösterdiğim itidal, bir tür Onur Listesi'ne girmeliydi. Max elini omzuma koyar koymaz adam çekip gitti. Adam çoktan gitmişti, Max'e Kat'in eve sağ salim döndüğünden emin olmak için çıkıp çıkamayacağımı sordum.

Bardağı doldurdum ve ona geri getirdim. Kendini yatakta oturur pozisyona getirmeyi başarmıştı. Gözlerim elbisesinin yukarı doğru kalktığı kalçalarına kaydı. Görür görmez düğmelerini açmayı hayal ettiğim elbise. Ben alttan başlarken onun bana baktığını hayal edebiliyordum ve-

"Al bakalım, iç şunu," dedim bardağı ona doğru iterek. Gözleri hâlâ şaşkıındı ve hareketleri yavaştı. Umarım önümüzdeki birkaç saat içinde

Saatler sonra ilacın etkisi geçecek ve kendini akşamdan kalma gibi hissedecekti.

Ayak bileklerinden birini tuttum ve bakışları ısınarak bana kaydı. Yutkundum, nabzım arzuyla çarpıyordu. Önümüzdeki birkaç saat cehennem gibi geçecekti. Botlarını çıkarıp yatağın kenarına koydum ve yorgani üzerine örterek bacaklarını bakışlarımdan korudum, onu daha fazla rahatsız etmek istemiyordum.

Sessizlik bizi sarmış, her an daha da ağırlaşıyordu.

Suyunu yudumladı. "Köpeğin adı ne?" diye sordu sessizce.

Köşede, giysilerimden oluşan bir yığının üzerinde yatmış bizi izleyen köpeğe baktım.

Omuz silktim. "Şu anda mı? Köpek."

"Ona isim vermedin mi?" diye nefes nefese kaldı.

Öfkesi karşısında yüzümde bir gülümseme belirdi. "Hayır, henüz değil. Bir köpeğe bakmaya uygun olup olmadığımı bilmiyordum ama o beni zorladı."

"Köpekler seni seçer, sen onları değil." Bana bilgece başını salladı, çok tatlıydı.

"Akıllıca sözler," diye sııttım ona. Bir bukle yüzüne düştü, uzun kirpiklerine dolandı ve onu geri fırçaladım, kilit beni bırakmak istemiyormuş gibi parmağımın etrafında dolanıyordu.

"Adını söyle," diye sordu.

"Sen söyle," diye karşılık verdim.

Yüzü düşünceli bir şekilde buruştu, burnu sevimli bir şekilde kırıştı.

"Sebastian." Yüzümü buruşturdum. "Hayır."

"Carlisle mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Twilight'taki gibi mi?"

Geriye çekildi. "Pardon? Twilight'ı biliyor musun?" Omuz

silktim. "Hapishanede izledim. Ve okudum."

Nefes nefese kaldı ve ben de onun dehşetine güldüm.

Düşünerek çenesine vurdu. "Hmm, peki Teddy'ye ne dersin?"

Köpeğe bakarak düşünüyormuş gibi yaptım. Bana bakarken başını bir tarafa eğmişti. Ayıya benziyordu. "Tamam o zaman, Teddy olsun."

"Yaşasın, bir kez olsun doğru bir şey yaptım." Sesinde bir parça yenilgi vardı.

Dikkatle su bardağına odaklandığında kaşlarımı çattım. "Hey, ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti ve bir nefes verdi, saçları dalgalanıyordu. "Oh sadece, her şey boka sarıyor. Basit bir randevuya bile çıkamıyorum, en iyi arkadaşımı özlüyorum, çiftliği kaybedeceğiz, kız kardeşlerim kışlarının üstünde olacak ve hepsi benim suçum."

Vay be. "Ne? Çiftliğe ne oluyor?"

Bana baktı, lacivert bakışlarının derinliklerinde istifa vardı ve dudağını kemirdi. "Borcumuz var, hiç para kazanamıyoruz ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Peki, kız kardeşlerin ne diyor?"

"Onlara söylemedim, onları endişelendirmek istemiyorum."

"Burası onların da evi, endişelenmeye hakları var. Yardım edebilirler mi?" Bu yükü o narin omuzlarında tek başına taşıdığına inanamıyordum. Her zaman bu kadar gergin görünmesine şaşmamalı. Gerçi yaşadığı onca şeyden sonra onu kim suçlayabilirdi ki? Ve şimdi de bu mu?

"Başlarında yeterince şey var, buna ihtiyaçları yok."

Bu işe karışmanın bana düşmeyeceğini biliyordum. Bu aileden uzak durmam gerekiyordu, yeterince zarar vermiştim ama kendime engel olamıyordum. Kat'ın üzerindeki yükü olabildiğince hafifletmek istedim. "Ama onlar-"

"Hayır, Jack!" diye bağırdı, sonra hemen inledi ve bir elini alnına götürdü, gözlerini sıkarak kapattı. Eğildim ve elimi alnına koydum, teni sıcaktı ve dokununca nemli bir hal alıyordu. Başparmağımla kaşlarının arasındaki noktayı yumuşattım ve yavaşça birbirlerinden uzaklaştılar, ifadesi netleşti. Vücudu yatağa doğru gevşedi ve kısa bir süre inledi, sesi dışarı fırladı ve beni karnımdan vurdu, midem sıkıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ve az önce ona dokunduğumu fark ettim, sanki bunu yapmak tamamen hakkımmış gibi. Sanki rahatsızlığını hafifletmek nefes almak kadar doğalmış gibi.

Elimi bıraktım. "Bunun için üzgünüm." O garip sessizlik bizi tekrar vurdu ve Teddy'nin göbek tüylerini araştırırken çıkardığı ses bile işleri daha az garip hale getirmedi. "Peki, o adamla nerede tanıştın?"

Alay etti. "Arkadaşlık uygulaması. Onu rapor etmem gerekecek." Etrafta telefonunu aramaya başladı.

"Merak etme, bunu yarın yapabiliriz ve polise de haber veririz. Kontrolden geçmek istersen seni hastaneye götürebilirim?"

Sadece başını salladı ve sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Çok aptalım," diye hıçkırdı.

O mavi gözlerin yaşardığını görünce kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Yüzünü ovuşturduğu ellerini tuttum. "Hey, hayır değilsin, o lanet olası bir pislikti. Bu gece için özür dilerim. Benimle vakit geçirmenin yapmak isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum."

"Senden kaçmaya çalışıyordum," diye homurdandı.

Kelimeler canımı yaktı. Böyle anlar yaşadığımızda ilişkimizin doğasını unutup duruyordum. Unutmayı ve bir şeylerin olabileceği bir geleceği umut etmeyi çok istedim ama olmadı.

"Onu tanımak için daha uzun zaman ayırmalıyım, ama seni düşünmekten vazgeçmek için o kadar çaresizdim ki..." Sözlerini yarıda kesti, gözleri başka yere kaydı.

Eminim doğru duymamıştım? *Beni* unutmaya çalışmıyordu herhalde... değil mi?

Hayır, bu çok saçma olurdu. Benden nefret ediyordu, bunun için her türlü sebebi vardı. Beni ne kadar öldürürse öldürsün onu bu konuda zorlamayacaktım, çünkü bunu ona yapmayacaktım.

"Olamaz," diye feryat etti, karnını tutarak.

Ayağa fırladım. "Sence banyoya kadar gidebilir misin?"

Üzerindeki battaniyeleri çıkarmak için çabaladı. "Hayır!"

Metal çöp tenekesini kaptım, tüm kalıntıları dışarı çıkarmak için devirdim ve tam zamanında eline tutuşturdum. Kusmaya başladı, saçları öne düştü. Kustukça boğuluyordu, kustuğunun gücü vücudunu acıyla kasiyordu. Yatağın üzerinde yanına oturdum ve birkaç hafta önce yol kenarındayken yaptığım gibi sırtını ovdum.

Öğürmeye devam etti ve çöp kutusunu boşaltmak için üzerinden almayı başardım. Bir sonraki tur başlamadan önce ona biraz daha su içirdim.

"Hadi tatlım, hepsini çıkar," dedim, solgunluğu ve titremesi karşısında içten içe panikliyordum.

"Sanırım işim bitti," diye titredi.

"Sanırım birini aramalıyım," dedim telefonumu çıkararak.

"Hayır, lütfen. Sadece burada uzanıp uyumak istiyorum." Bir başka ürperti onu sarstı ve onu daha yakına çektim, kutuyu yakınında tuttum ve su bardağını tekrar kuru dudaklarına doğru eğdim. Yavaşça yudumladı ve ben de sırtını ve kollarını ovdum, sıcak tutmak için battaniyeyi etrafına çektim. Bana doğru sokuldu, kolumun kıvrımına sığıdı, çenem başının üzerinde duruyordu.

"Bana hapishaneyi anlatır mısın?" diye sordu sessizce.

Kalın bir şekilde yutkundum. Belli nedenlerden dolayı bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordum ama onun dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı ve ben de onu hiçbir şeyden mahrum bırakmazdım. Karanlık kısımlardan uzak durdum ve iyi kısımlara odaklandım.

"İlk yılım zordu, tıpkı beklediğiniz gibi. Çok yalnızdım. Arkadaş edinmek istemiyordum ve suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Charlie ilk yıl beni her ay ziyaret etti ve ben onu görmeyi reddettim. Gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyordum ve sadece beni taciz etmek istediğini düşündüm. Onun sevgisini ve çocuklarının annesini elinden almıştım," diye başladım. Yanımda titriyordu ve bunu duymanın onun için zor olabileceğini düşünmüştüm ama uykuyu unutmuş bir halde dikkatle bana bakıyordu.

"Sonunda pes ettim ve onu ilk gördüğümde bana '*Hey oğlum*' dedi ve ben koca bir bebek gibi gözyaşlarına boğuldum. O iki kelimede kendi ailemden daha fazla şefkat hissetmem nasıl mümkün olabilirdi?"

"Ailen seni hiç ziyaret etti mi?" diye sordu. "Hayır, mahkûm olduğumdan beri onları görmedim."

"Üzgünüm," dedi üzüntüyle ve *benim* için üzüldüğünü tam göğsümden anladım. Ailemden birini götürdüğümde onları görmediğim için.

"Üzülme. Her neyse, Charlie'nin geri gelmeye devam etmek istediği açıktı ve ilk başta ziyaretler zordu. Sanırım neredeyse her seferinde ağladım ve bazı ziyaretler onun için de zordu. İyi bir adamdı ve affetmek istiyordu ama bazen bu onun için zor oluyordu."

"Bunu nasıl başardı bilmiyorum..."

Sözleri karnıma bir yumruk daha indirdi. Bana beni asla affetmeyeceğini hatırlattı. Ama affetmek zorunda değildi, bana hiçbir şey borçlu değildi.

"Sonra bir ilişki kurduk, vekil bir baba figürü oldu. Dış dünya hakkında konuştuk, beni güncel olaylardan haberdar etti ve siz kızlar hakkında konuştu. Casper hakkında her şeyi biliyorum," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım.

İnledi ve yüzünü kapattı. "Tanrım, sana çocukluğumdaki hayali erkek arkadaşımın bahsetti?"

Güldüm ve o da beni kaburgamdan çimdikledi. "Hey, Casper filmini izleyip hemen bir erkek arkadaş uydurman benim suçum değil."

"Mecburdum, diğer erkeklerin hiçbiri benimle çıkmak istemiyordu. *Çok uzun boyluydum*," diye taklit etti ve ofladı.

"Öyle bir şey yok," diye cevap verdim. Bir esnemeyi bastırdı. "Hadi tatlım, bu kadar yeter. Biraz uyu, berbat bir gece geçirdin."

"Ama babamla ilgili hikâyeleri dinlemek hoşuma gidiyor, seninle hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir hayatı varmış," diye yakındı.

"Ne zaman istersen anlatırım. Ama vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var," diye onu yatıştırdım. Onu uyumaya teşvik etmek konusunda isteksizdim çünkü geçirdiğimiz zamandan çok keyif alıyordum. Yarın, ilaçların hepsi vücudundan atıldığında, böyle konuşmayacağımızı biliyordum. Bu anın tadını çıkarmak istiyordum ama onun da iyi olmasını istiyordum.

Yanımda kıpırdandı ve sanki yeterince derine inemiyormuş gibi daha da sokuldu. Bir süre sonra nefes alış veriş yavaşladı ve uykuya dalmadan hemen önce beni öldüren bir şey söyledi:

"Bana tatlım demen hoşuma gidiyor."

*

Sabah uyandığımda Kat gitmişti. Battaniyeler üzerime örtülmüştü, Teddy yataktaki yerini almıştı ve çöp kutusu yanımda temiz ve kuruydu.

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım, sahip olduğum paranın çoğuna mal olan beşinci el bir iPhone'du. Sabahın geç olduğunu görünce tembelce gerindim ve yatağa uzandım. Bu gece barda başka bir vardiyam olana kadar hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Teddy sırtıma tekme atınca homurdanmaya başladım ve yataktan kalkmaya karar verdim.

Duş alıp giyindikten sonra dışarı çıkıp dağ havasını derin derin içime çektim. Çok uzun zamandır havasız bir hapis haneye tıkılmışım ve temiz havayı içime çekmek, ciğerlerime vurduğunu hissetmek çok iyi gelmişti.

Orada durup derin nefes aldıkça ve güneş parladıkça kendimi daha da gençleşmiş hissediyordum. Bütün geceyi, sonunda uykuya dalana kadar izleyerek geçirdiğim uzun bacaklı sarışınla hiçbir ilgisi yoktu. Biri tarafından ihtiyaç duyulmakla ve ilk kez bir kadına fiziksel yakınlık hissetmekle hiçbir ilgisi yoktu. Kesinlikle bir başkası tarafından dokunulmakla ilgisi yoktu. Hayır, bugünkü mutlu ruh halimin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Dün gece Kat'i bardan çıkarmakla o kadar meşgul olduğumu hatırladım ki, bugün bazı temel aletler ve odun almak için ihtiyacım olan bahşişlerimi toplamamıştım. Tekrar içeri girdim ve yataktan kalkmayan Teddy'ye veda edip kasabaya doğru yürümeye başladım.

Bara uğrayıp Max ile ayaküstü sohbet ettikten sonra bahşışlerimi aldım ve beklediğimden daha fazla olduğunu görünce şaşırdım. Sonra yerel nalbur dükkanını buldum ve mevcut en temel alet takımını almayı başardım: bir çekiç, iki tornavida ve bir matkaptan oluşuyordu. Çok değil ama şu anda yapabileceğim en iyi şey buydu. Bir testere, bir kutu muhtelif vida ve çivi aldıktan sonra ellerindeki tüm seksi kerestelere göz attım. Ahşabın kokusu beni o doğal olukların hissinden daha çok baştan çıkardı.

Birdenbire inşa etmeyi denemek istediğim bir sürü şey oldu. Elime kocaman bir tahta parçası alıp onunla neler yapabileceğimi görmek istedim. Bunun yerine birkaç kontrplak levhayla yetindim.

Kasadayken, tezgâhtarın sert bakışlarına maruz kalıyordum ki, indirim reyonunda bir el planyası gördüm. Onu aldım, zihnimde bunun ne kadara mal olacağını hesaplıyordum.

Tezgâhtar isteksizce, "Bunu aracınıza taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Beynim dönmeye başladı. "Uh..." Bütün bunları eve nasıl götürecektim? Taşıyamazdım. Elbette güçlüydüm ama bunları tutmak zordu ve kısa bir yolculuk değildi. Sonra bir ampul anı yaşadım. "Bunları on dakika kadar tutabilir misiniz?"

Tezgâhtar bana omuz silkti ve ödemeyi yaptıktan sonra bara geri döndüm. "Fıçıları taşımak için şu arabalardan var mı?" Max'i gördüğümde sordum.

Bana kaşlarını çattı. "Dolap mı?"

"Evet, şu el arabası gibi şeyler. El arabası mı?" Dolly kelimesini o kadar çok kullandım ki artık bir anlam ifade etmiyordu ve Max bana deliymişim gibi bakmaya devam etti. "Ağır şeyleri taşımak için mi? Tekerlekli mi?"

"Evet, arkada. Neden?" diye cevap verdi.

"Ödünç alabilir miyim? Eve bir şeyler götürmem lazım, sonra da bu gece geri getiririm."

Max omuz silkti. "Garip ama tamam."

"Sağ ol dostum, sana borçluyum!" Arkaya yöneldim ve onu bir tarafa kaydırduğım bir ton ıvır zıvırın altında gömülü buldum. Hırdavatçıya geri döndüm ve tüm eşyalarımı oraya yığdım ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle dışarı çıktım. Eve kadar neredeyse sekerek gittim, çünkü özellikle çakıl ve çimenlere gelince, yığılı bir araba ile bunu yapmak zordu.

Arabayı boşalttım ve yeni eşyalarımı baktım, hemen kulübenin ön kapısını tamir etmeye karar verdim. Yeniden asılması gerekiyordu, bu yüzden

lanet olası cereyan.

Kızgın güneşin altında otuz dakika boyunca kapıyla boğuştuğundan sonra nemli gömleğimi çıkarıp kotumun arka cebine soktum. Başparmağımı sayılamayacak kadar çok yere vurmuş, Charlie'nin bile kaşlarını çatacağını bildiğim bir sürü küfür etmişim ama kendimi *iyi* hissediyordum.

Verandada çalışmaya başladım, kırık tahtaların bazılarını onarıyordum. Teddy sonunda tüm bu gürültüyü araştırmak için dışarı çıktı ve tiz havlaması dikkatimi çekti.

Bakışlarını üzerimde hissettim. Tıpkı Charlie'nin ofisinden beni izlerken yakaladığım zamanki gibi. İkimiz de izlemiyormuş gibi davranıyorduk. Bu, oynamaya devam etmekten mutlu olduğum bir oyundu çünkü gözlerinin tenimi yiyip bitirmesinden nefret etmediğime emindim.

Ensem karıncalandı ve yüzümü ona döndüm. Arkasında parlayan güneş, esintiyle hafifçe dalgalanan düz sarı saçlarının etrafında bir hale oluşturuyordu. Yalınayaktı, genellikle kovboy çizimleri tarafından gizlenen bir halhal güneşte parlıyordu. Uzun bacakları, giydiği beyaz kot pantolona kadar çıplaktı. Büyük boy kırmızı oduncu gömleğinin başka bir erkeğe ait olduğu düşüncesi içimde kıskançlık duyguları uyandırdı.

"Hey," dedim göğsümdeki talaş ve teri silerek. Gözleri hemen gövdeme kaydı ve başını sallamadan önce öylece kaldı. Sırıtmamaya çalıştım ama başaramadım.

"Selam," diye cevap verdi Kat.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Teddy'nin gidip onun yanına oturarak sızlanmasını izledim. Neden köpeğim onu benden daha çok seviyordu?

Omuz silkti, bir elini Teddy'nin başını okşamak için aşağı uzattı, diğer eli hâlâ arkasındaydı. "Midem biraz tuhaf hissediyor. Sadece biraz akşamdan kalma hissediyorum ve pek bir şey hatırlamıyorum."

Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamadığı düşüncesi midemi sıkıştırdı. Son derece kişisel şeylerden bahsettik ve ilişkimizin değiştiğini, benden biraz hoşlanmaya başladığını hissettim. Geçmişimiz düşünüldüğünde bu çılgınca bir şeydi ama bu kadının benden hoşlanmasına *ihtiyacım vardı*.

İşler ne zaman değişti bilmiyorum, sadece değişmişti ve ona karşı hissetmeye başladığım duygulara engel olamıyordum.

Yutkundum. "İyi olmana sevindim."

Bakışlarını Teddy'den bana çevirdi. "Senin sayende öyleyim. Çok şey hatırlamıyor olabilirim ama benimle ilgilendiğini hatırlıyorum ve ben... minnettarım.

"

"Elbette, herkes aynı şeyi yapardı." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim. Onun yanında olduğum için kalbimin çıplak göğsümden nasıl fırladığını görmemesini umuyordum.

"Sen öyle diyorsan." Elini arkasından çıkardı ve kırmızı bir köpek tasmaı tutuyordu. "Sana teşekkür etmek için bir şey aldım." Eğildi ve Teddy'nin boynuna taktı. "Eğer nefret ettiysen tabii ki saklamana gerek yok, bunu dün gecedan hatırladım. Sanırım sahiplenilmesi gerekiyor."

Teddy yeni tasmaını takar takmaz bana göstermek için fırladı. Eğildim ve yumuşak kırmızı deriyi, *Teddy*'nin kazınmış olduğu altın kemik şeklindeki etiketi ve arkasında çiftliğin adresini inceledim. Başparmağımı metalin üzerinde gezdirirken boğazımda oluşan yumruyu yuttum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," sesim sertti. Lanet olsun, neden bu kadar duygusaldım?

"Biliyorum ama teşekkür etmek istedim. Dün gece olanları pek çok insan fark etmezdi. Benimle ilgilenmek zorunda değildin ama sen ilgilendin. O yüzden teşekkürler." Yumuşak bir sesle konuştu ve bana gülümsedi; gerçekten de ilk kez biri bana gülümsüyormuş gibi hissettim. Bir şey söylemek ve kendimi aptal durumuna düşürmek yerine başımı salladım. Gitmesini bekliyordum ama oyalandı ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi etrafına bakındı.

Neden gitmiyordu? Konuşmamız bitmişti. Birbirimizden düzenli olarak uzak durmaya geri döndük.

Ama o gitmedi. Burada mı olmak istiyordu? Benimle konuşmak mı?

Ellerini şortunun ceplerine soktu. "Bir şeyleri tamir etmek mi?" Kendi kendine oflayıp pufladı ve ardından başını salladı. "Belli ki," diye mırıldandı nefesinin altında, ama ben onu duydum ve gülmemeye çalıştım.

"Evet. Artık biraz param olduğuna göre kulübeyi ben yaparım diye düşündüm. Buradayken bir sürü kitap okudum... evet ve ahşap işlerinin sesi gerçekten hoşuma gitti. Çıplak elle bir şeyler yapmak iyi bir çıkış yolu gibi geldi."

Gözleri ellerime kaydı ve boğazını temizleyerek başını salladı. "Ne yapacaksın?"

Kulübeye bir göz attım. "Çok sayıda mobilyamı gördün, başka bir şey için fazla yerim yok," diye şaka yaptım ve o da

sevimli bir şekilde homurdandı. "Bu verandayı tamir ettikten sonra şifonyerde de şansımı denerim diye düşündüm."

Gözleri parladı. "Öyle mi? Aklında bir tasarım var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "O kadar ileri gitmemiştim. Sadece kesmeye başlayacak ve ne olacağını görecektim."

"Planı olan bir adam, hoşuma gitti," diye düşündü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırarak. Gözlerimi onlardan uzak tutmaya çalıştım, gerçekten. Anatomisinin belli kısımlarına bakmamakta çok iyiydim ama günün sonunda zayıf bir adamdım. Gözlerim kısa bir süreliğine kayarak uzaklaştı.

İkimiz de gördük.

İkimiz de bunun olduğunu biliyorduk ve sonra bunun garipliği içinde öylece durduk.

"Üzgünüm-"

"Pazartesi sabahı görüşürüz," diye sözümü kesti ve arkasını dönerek eve doğru ilerlemeye başladı.

"Aptal," diye azarladım kendimi o gözden kaybolduğunda. "Neden normal olamıyorum?" Ayaklarımın dibinde yatan, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıp nefes nefese kalan Teddy'ye sordum. "Bu tasma sana çok yakışmış oğlum," dedim ve bana havladı.

Verandaya geri döndüm ve çok sert bir şekilde çekiçe vurup dibinde bir delik açtığımda ara vermeye karar verdim. İlk denemem şimdilik yeterliydi. Ayrıca kimse bir şeyi ilk denemesinde iyi yapamazdı.

Bütün akşam bardaki vardiyam boyunca Kat'i ve aramızda hissettiğim yakınlığı düşündüm. Köpeğime tasma almış ve onu bana vermeye gelmişti. Ben o anı mahvedene kadar açıkça konuşmak istiyordu. Barın kapısı her açıldığında onu görmeyi umarak yukarı baktım ama içeri girmedi.

Erken saatlerde çiftliğe döndüğümde -Pazar gününün barda bu kadar popüler bir gece olduğunu kim bilebilirdi ki- Kat'i bir an görebilmek umuduyla evin pencerelerine bakmaktan kendimi alamadım. Oda karanlıktı, Kat hiçbir yerde görünmüyordu ve hayal kırıklığı beni sarstı.

Düzeltemem gereken sundurma deliğinden kaçarak kendimi kulübeye bıraktım. Kapı açılırken gıcırdamayınca gururlandım, ilk projemin sonuçlarıyla kendimden geçtim.

Duş aldım, bu saatte kimsenin beni görmeyeceğini düşünerek sadece boxerlarım dolaştım. Çabucak yiyecek bir şeyler aldım ve şömineyi incelemeye koyuldum.

Sonra hissettim.

Boynumun arkasında, tüylerimi diken diken eden o belirgin karıncalanma. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

O kızdı.

Kulübenin penceresinden Charlie'nin ofisine, onu daha önce defalarca gördüğüm yere doğru baktım. Zifiri karanlıktı, içeride ışık yoktu ama biliyordum. Orada olduğunu biliyordum.

Pencereye yaklaşarak elmadan bir ısırık aldım, dilimi dudağımda gezdirerek bir damla meyve suyu yakaladım. Sanki gözlerini ağzımda hissediyormuşum gibi, aletim boxerımın içinde sertleşti. Onu göremiyordum ama izlediğini biliyordum. Beni izlemesini istiyordum. Onu görmek istiyordum. Aramızdaki bu çekimi onun da hissedip hissetmediğini bilmek istiyordum. Bu çekim kesinlikle felakete doğru gidiyordu.

Belki de umursamıyordu, tıpkı benim umursamadığım gibi. Ama bunu karanlıkta yapmasının bir nedeni vardı. Bunu kabul etmek istemiyordu, bu her neyse. Bu benim için sorun değildi, bakışlarını her şekilde kabul edebilirdim.

Karanlığa bakarak ama ona baktığımı bilerek elmamı bitirdim. Sonra bir kez başımı salladım, iyi geceler diledim ve yatağa gittim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Katarina

O biliyordu.

Onu izlediğimi biliyordu. Ve elimden bir şey gelmedi. Durduramadım.

Biliyordu ve o da beni izledi. Bana izin verdi. Gecenin karanlığında, her şey gizli ve güvende hissettirirken. Ona neden bu kadar takıntılı olduğumu açıklayamıyordum. Olmamalıydım, Tanrı biliyor ki olmamalıydım. Onun dışında herhangi bir erkeğe, kelimenin tam anlamıyla, ama elimde değildi.

Geçen gece bana baktığında bir şeyler değişti. Onunla güvende idim.

Korunuyordum.

Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum, annemin katiliyle güvende idim. Ama onda sakinleştirici bir şey bulmuştum. Nasıl hareket ettiğini, koca vücudunun dışarıdaki ve küçük kulübedeki hayata nasıl uyum sağladığını izlemeyi seviyordum. Kaslarının nasıl esnediğini, damarlarının nasıl hareket ettiğini ve etinin nasıl yer değiştirdiğini.

Bu beni azdırıyordu.

Islak bir rüya gibiydi, *benim* ıslak rüyam gibiydi. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Dün gece uyuyamadım, Jack müdahale etmeseydi Jeremy ile neler olabileceğini düşünüp durdum. Ben bağımsız bir kadındım ve kendi başımın çaresine bakabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Birine güvenmek zorunda olmak canımı acıtıyordu.

Sonra Jack'e çiftlikle ilgili sorunları anlattım, şu anda hiçbir şeyle başa çıkamadığımı söyledim. Geçen geceyi bu kadar çok hatırlamaktan nefret ediyordum. Benimle nasıl ilgilendiğini, bana nasıl tatlım dediğini, bu sözleri her söylediğinde nasıl yalvardığını. Onun yanında uyanmıştım, çok sıcak, rahat ve dinlenmişim. Sabahları olan biten uzun listeyi düşünerek ve endişeyle delik deşik olmadan.

Güneş doğarken yüzünün haritasını çıkarmıştım, gözlerinin köşelerinden yayılan belli belirsiz çizgiler, gerçekten kazanmaya fırsat bulamadığı gülme çizgileri. Kara kaşları hayalleriyle birlikte kıpırıyor, dikkatimi çekiyordu. Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar. Çene çukuru, çenesindeki kahverengi kirli sakal tarafından hafifçe gizlenmişti. Parmağımı çenesinin düz kenarında gezdirmek istedim.

burnunu ve yumuşak üst dudağındaki aşk tanrısı yayını okşadım. Kendimi ondan uzaklaştırdım ve arkama bile bakmadan oradan ayrıldım.

Aptalca bir şey yapmam dışında: O lanet köpek tasmaını aldım. Bu da tasmayı ona vermem gerektiği anlamına geliyordu. Ve onu gömleksiz ve terli bir halde, çekiçler, matkaplar ve tahta parçalarıyla erkeksi şeyler yaparken izlemek zorunda kaldım, bu da kadınlık organlarıımın biraz dans etmesine, bu gece aşağı inmek bir yana, biraz sevişmek için *yalvarmasına* neden oldu.

Hatta onunla *konusmak* için oyalandım. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve bu tehlikeliydi. Ne yaptığımı fark ettiğim an, oradan hızla uzaklaştım.

Sonra dün gece babamın çalışma odasına saklanıp onu izledim. Güçlü kalçaları, boxer'ındaki şaşırtıcı derecede büyük şişkinlik ağzımı sulandırmıştı.

O da bana baktı. Beni göremediğini biliyordum ama yine de orada olduğumu biliyordu. Başıyla iyi geceler bile dedi, kendini beğenmiş piç. Orada onu izlediğimi düşündüğü için kızamadım bile çünkü izliyordum.

"Artık yok," diye söz verdim kendime, geç saate kadar ayakta kaldığım için bitkin bir halde aşağı inerken. Kadınların vızıltısı ve sohbetiyle zaten canlı olan mutfığa tökezleyerek girdim. Körü körüne kahveye uzandım, kimseyle konuşmadan önce ona ihtiyacım vardı.

Maddy, "Bilmiyorum, hiçbir şey duymadım ve biliyorsun kadınlar o yolculuk hakkında övünüyorlar," diye homurdandı.

Tilly tostundan büyük bir ısırık alarak, "Belki de bunu herkesle yapıyordur, on iki yıl telafi etmek için çok uzun bir süre," dedi.

"Tilly, lütfen!" August azarladı. "Bu konuşmaya dahil olmak için çok gençsin. Ayrıca, bence onun karakterini bulandırırıyorsun. Bence o bir bakire, önüne gelenle yatan bir tipe benzemiyor."

"Kızım, çok ileri gidiyorsun! O senin aşk romanlarındaki kof bir on sekizinci yüzyıl İngiliz budalasısı değil," diye cevap verdi Maddy ve August suratını astı.

Kahvenin ilk yudumunu içtiğimde, kendimi daha insani hissettim. "Kimden bahsediyorsunuz?"

"Jack," diye yanıtladı hepsi.

Hemen yanaklarım kızardı ve onun kocaman ellerini üzerimde gezdirdiğini düşününce vücudum ısındı. Derinlere doğru iterken çıkardığı homurtular, vücudumun ona teslim olmasını isteyen o büyüleyici gözler.

"Onun hakkında konuşmayı kes, ugh. Dışarı çıktığından beri kaç kadınla yattığını merak etmek bir yana, adını bile duymak istemiyorum," dedi Daisy.

Maddy dirseklerini masaya dayayıp eğildi. "Leo, kadınların onu barda sürekli izlediğini ama onun buna aldırış etmediğini söyledi."

"Ooh *Leo söyledi*, ha? Yine onunla mı konuşuyorsun?" Daisy alay etti.

Maddy onu tersledi ve kapı çalındı.

"Umarım düşündüğüm kişi değildir," diye homurdandı

Daisy. "Ben bakarım!" Tilly mutfaktan koşarak bağırdı.

Onun derin sesini duyduğumda içim titredi ve gizlice mutfak tezgahına tutundum. Neden beni bu kadar etkilemişti, kızışmış mıydım? Kadınlar da köpekler gibi kızılabilir miydi? Regl mi oldum? Öyle olmalı.

Tilly mutfak girişinden kafasını uzattı. "Jack geldi," diye seslendi.

"Bir dakikaya geliyorum." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Tilly, kıcını kaldırıp okula git ve kimseyle kavga etme."

Tilly suratını astı ve ortadan kayboldu.

"Ona bunu götüreceğim, susamış olmalı," dedi August, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle geçerken.

"İçine tükürdüğünden emin ol," diye bağırdı Daisy, çok yüksek sesle.

"Daisy, kes şunu!" Jack'i savunmak için ani ve tuhaf bir ihtiyaç hissederek tısladım. O sadece özür dilemeden omuz silkti. Dilimi yakarak kahvemi içtim ve mutfaktan çıktım. Koridorda botlarımı çekiştirmeye başladım, onu etrafımda hissediyordum ama ona bakmayı reddediyordum. Sonunda ayağa kalktım ve onun göğsünü çok sıkı saran açık gri bir tişört, siyah kot pantolon ve eski, yıpranmış siyah botlar giydiğini gördüm.

"Lanet olsun." Bugün gözlerimi ondan uzak tutmak zor olacaktı. Ama buna ihtiyacım vardı.

"Günaydın," diye seslendi el sallayarak. "İyi uyudun mu?" Bunu söyleme şekli ve gözlerindeki parıltı bana *kesinlikle* onu izlediğimi bildiğini söylüyordu.

"Hayır," diye homurdandım, bu sabah ekstra huysuzdum. Aceleyle verandadan indim ve neredeyse ahıra koşuyordum, onun ağır ayak sesleri arkamdan geliyordu. Ahırları temizlemeye başladık ve ben ondan uzak durmaya özen gösterdim. Kaslarının esnemesini ya da tuz ve günah tadı vereceğini bildiğim nemli terli tenini görmek istemiyordum.

O günün ilerleyen saatlerinde, ondan başarıyla kaçtıktan sonra beni buldu. Telefonunu uzatarak "Numaran kaç?" diye sordu.

"Neden?" Etrafından dolandım ama o beni takip etti.

"Çünkü sen bir otlakta olursan ve benim burada bir şeye ihtiyacım olursa sana mesaj atabilirim ya da seni arayabilirim."

Durdum. Bu gerçekten de mantıklıydı. Özellikle de biri kaza geçirirse ya da sıkışırsa. Döndüm ve telefonunu aldım, parmaklarımız birbirine değdi. Kolumdan yukarı fırlayan karıncalanmayı görmezden geldim. Elinin seğirme şekli onun da hissettiğini gösteriyordu.

"Bu telefon da ne böyle, tuğla gibi," dedim telefonu ters çevirerek.

"Paranın satın alabileceğinin en iyisi," diye kıkırdadı ve ben de homurdandım.

Kendini küçümseyen küçük şakalarıyla beni sinir etmesinden nefret ediyordum.

Numaramı yazıp kaydet düğmesine bastım ve beni hemen kişiler sekmesine götürdü ve orada benden başka sadece Max'in numarasının ve "şartlı tahliye memuru" altında başka bir numaranın olduğunu gördüm. Başka kimse yoktu ve bu bana iki şey düşündürdü. Birincisi, başka kimsesi olmadığı için onun adına üzüldüm, annesi ve babası bile yoktu ama bana anlattıklarından sonra buna şaşırmadım. İkincisi, başka kadın yoktu. Bu sabahki kız sohbetini düşününce, belki de kimseyle görüşmüyordu. Kulübeye her baktığımda yalnızdı.

"Sana mesaj atarım, o zaman benim numaram da sende var," dedi ve gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi.

"Harika," diye cevap verdim ve sonra yürüdüm. Bitirme zamanı gelene kadar günün geri kalanında ondan uzak durdum. Meradan ona el salladığımda güneş alçalmıştı ama konuşamadan eve koştum.

O gece yatağa girdiğimde telefonum çaldı.

Bilinmeyen Numara: Ben Jack.

Dudaklarımı çeken gülümseme tehlikeliydi.

O tehlikeliydi.

Cevap vermedim.

*

"Günaydın," diye seslendi Jack, evin yan tarafına doğru ilerlerken. Gülümsemesini görmezden geldim. Son birkaç haftadır onunla ilgili çoğu şeyi görmezden gelmişim. Görmezden gelmek zorundaydım. Onunla gereğinden fazla vakit geçirmek istemediğimden, yanında oyalanmamak için erkenden hazırlanıp evden çıkmaya başladım.

Kaba olduğumu düşündüğüne eminim. Ondan nefret ettiğimi.

Onun dışında her yerde olmak istediğimi.

Keşke bu doğru olsaydı.

En azından beni yine ona bakarken yakalamasını engellemeyi başarmıştım. Şimdi bunu karanlıkta, tam bir sürüngen gibi yapıyordum.

Utaniyor muydum? Kesinlikle. Kendimi durdurabildim mi? Hayır. Denedim. Hem de çok.

Kırmızı ekose gömleğinin göğsüne doğru uzanışını, neredeyse dikiş yerlerinden yırtılışını görmezden geldim. Mavi kot pantolonunun, dişlerimi geçirmek istediğim kalçalarına büzüşerek sarılışını görmezden geldim. Annemin katilini gördüğümde bile vücudumun nabzının atmaya başladığını ve ıslandığını görmezden geldim. Sadece bu düşünce bile uyarılmamı bastırdı.

Ama yeterli değildi.

Ve beni endişelendiren de buydu.

"Günaydın," diye homurdandım, pembe Stetson'ımı başıma geçirdim, at kuyruğuma rahatsız edici bir şekilde çarptığını hissettim ama bugün yoğun bir gün geçirecektik ve saçlarımın uçuşmaması gerekiyordu.

"Bugün taşınma günü," diye seslendi.

Ona yandan bir bakış attım. "Ne?"

"Sığırları güneydeki meraya taşımamız gerekiyor, değil mi?"

Bunu bilmesinden nefret ediyordum. Çabuk öğrenen, dinleyen ve buradaki hayatı anlayan biriydi. Bu işte kötü olmasını istiyordum. Çiftliği yeniden kârlı hale getirdiğimizde onu kapı dışarı edebilmek istiyordum elbette. Ama ona burada ihtiyacım vardı. Aslında iyiydi. Çok çalışkan ve istekliydi, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ve şimdi August ona ata binmeyi öğrettiğine göre? Vay be. Atın üstündeki o adam görülmeye değerdi.

"Doğru," diye cevap verdim ve atları eyerlemek için ahırlara doğru yöneldim.

Yanımda yürümeye devam etti, ben de omuzlarımız birbirine değdikçe uzaklaştım. "Neden sığırları yeni bir otlağa sürmemiz gerekiyor?" diye sordu.

Bunun cevabını bildiğini biliyordum, sadece sohbet etmeye çalışıyordu. Çünkü dost canlısıydı, lanet olsun. Aniden durdum ve o fark edip bana kaşlarını çatmadan önce yürümeye devam etti. "Ne oldu?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Ne yapıyorum?" "Bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

Alt dudağını kemirdi ama bir şey söylemedi.

"Benimle konuşmak için mi?"

"Kat," diye iç geçirdi.

"Bu mu yani, arkadaş olmamızı mı istiyorsun Jack?"

Bana sert bir bakış fırlattı, gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. "Medeni olmak bu kadar zor mu? Biraz dostça?"

Rüzgâr hızlandı ve uçup gitmesini engellemek için bir elimi Stetson'ımın üzerine kapattım. Başımı salladım. "Arkadaşlığa ihtiyacım yok, senden değil." "Anlıyorum ve nedenini de biliyorum, sadece düşündüm ki..." Etrafına bakınıp durdu. Ama anlamadı, nedenini bilmiyordu. Bildiğini sanıyordu ama yapmadı.

"Hadi," diye homurdandım, bu kavgasız dövüşü başlattığım ve onun için üzüldüğüm için kendime kızarak yürümeye devam ettim. O tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu ve ben de Cruella De Vil gibiydim.

Ahıra koştum ve August'u orada, eyerlenmiş ve hazır iki atla birlikte Marshmallow'u fırçalarken görünce hemen sinirlendim. Bunu kendim yapmak istemiştim.

August, Jack'e gülümseyerek, "Buraya erken geldik ve bunu sürpriz olarak yaptık," dedi. En azından bir arkadaşı vardı.

"Sürpriz," dedi zayıf bir sesle.

"Ve bu atı sen mi seçtin?" Başımla babamın olan kestane rengi aygır Chester'ı işaret ettim.

August kaşlarını çattı. "Evet. Ona binilmesi gerekiyor, Kat. Ve sanırım Jack olsaydı babamın hoşuna giderdi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jack. "Başka bir at alabileceğimi fark etmemiştim." "Hayır, sorun değil," diye tersledim çünkü August sinir bozucu bir şekilde haklıydı.

Günüşiği'nin dizginlerini aldım ve ahırdan dışarı çıktım. Dışarı çıktıktan sonra kendimi eyere attım ve derin bir nefes alarak beni yoracak uzun ve yoğun bir güne hazırlandım. Bir an sonra Jack yanımda belirdi, eyerde doğal bir duruşu vardı, Chester tırıs la yanıma gelirken kalçaları öne doğru sallanıyordu.

"Hazır mısınız?" Sunshine başını sallarken dizginleri hafifçe çekerek sordum. Gülümsememe engel olmaya çalıştım. "Seni kastetmemiştim," diye fısıldadım ona, baldırlarımla dürterek.

"Elbette," diye yanıtladı Jack. Dilimi şaklattım ve Günüşiği dörtnala hızlanmadan önce dörtnala koşmaya başladı. Ben Stetson'ımı bir kez daha sıkıca kavrarken rüzgâr yanımdan geçti. Kuzeydeki otlağa doğru yöneldik ve Jack de yanıma bindi. Ona bakmamaya çalıştım ama gözlerimin kendi aklı vardı. Geniş gülümsemesi midemi sıkıştırdı.

Yüzü gerildi, gözleri sıkıca kapandı. Kendi gülümsemem dudaklarımı çekiştirmeye çalıştı ama ben direndim, bunun yerine önümüzde uzanan otlağa baktım.

Bir çiftlik için küçük sayılırdık. Şu anda sadece üç yüz sığırımız var. Eskiden daha çok sığırımız vardı ama babam onları satmaya başlamıştı. Arabayı durdurdum ve Jack farkına varıp Chester'ı geri döndürmeden hemen yanımdan geçti. Sığırlar kuzeydeki merada yeterince otlamıştı ve artık onlara yeni ve taze bir şeyler yedirmenin zamanı gelmişti. Tek sorun her tarafa dağılmış olmalarıydı.

Jack etrafına bakınırken, "Gerçekten çok dağılmışlar," diye yorum yaptı.

"Evet, bu eğlenceli olacak," diye cevap verdim, Jack'le yapmanın acı verici olacağını zaten biliyordum. Bunu sadece birkaç kez, yıllar önce babama yardım ederken yapmıştım. Sürünün başını ben çekiyordum, o da arkada onları topluyordu. Bunu birlikte yaptığımızı hayal ettim ve boğazımda bir yumru oluştu.

"Beni nerede istiyorsun?" Jack beni anılarımdan kopararak sordu. Ne yazık ki, yüzümün her yerine yazılmış olmalıydılar. "Hey, iyi misin tatlım?" Sesi yumuşamıştı ve bu sevecen ifadeyi söyleyiş şekli beni bir ürpertiyle savaştırmaya itti.

"Sen önden git, ben arkayı hallederim. Hadi etraflarını saralım." Sunshine'ı ileri doğru iterek rüzgâra karşı, "Sen şu taraftan başla!" diye bağırdım ve meranın doğusunu işaret ettim.

Sığır gütmekle ilgili bir şey beni sakinleştiriyordu. Tüm inekleri bir araya getirme ve onları oluşturdıkları gruplardan uzakta tek bir gruba itme fikri hoşuma gidiyordu. Çözülmesi gereken bir bulmaca gibiydi ve işe yaradığında son derece tatmin ediciydi.

Meranın kenarından dolaştım, başıboşları ortaya doğru sürdüm, zig zaglar çizdim ve çizgiden çıktıklarında onları yönlendirdim. Arada bir Jack'e işaret ediyordum ama beni şaşırtan şey onun ne yapacağını tam olarak bilmesiydi. Her şeyi senkronize bir şekilde yaptık. Önden gidiyor, yaptığım her hareketi izliyor ve sürünün nasıl yer değiştireceğini tahmin ediyordu. Ödekiler uzaklaşmaya başladığında ne yapacağımı bağırmaya hazırlandım ama Jack onları geri getirmek için hemen yandan baskı uygulamaya başlayınca ağzımı kapattım.

Sonunda hepsi güneydeki meraya yöneldi ve son sığır da içeri girdiğinde Jack kapıda beni bekliyordu. Hepsi yayılmaya başladığında, otlayabilecekleri yeni ve tatlı otların tadını çıkarıyorlardı,

burunlarını içine gömdüklerinde rahat bir nefes aldım. Bulmaca çözülmüş, her şey tamamlanmıştı.

Elimi alnıma götürüp sıcak güneşin altında oluşan teri sildim.

"Cevabını bilmediğim bir soru sorabilir miyim?" Jack eyerde öne doğru eğilip kollarını kalın kalçalarına dayayarak sordu.

Yutkundum, boğazım kurumuştı. Sadece onun ağız sulandıran kalçaları yüzünden değil. "Elbette."

"Bunu neden at sırtında yapıyorsun? Araçlarla, ATV'lerle, hatta arazi motorlarıyla bile yapıldığını okumuştum?"

Omuz silktim. "Bunların hepsi çok gürültülü. At sırtında hayvanlar için daha az stresli ve daha sessiz. İnekler atı başka bir inek sanıyor ve ona uyuyorlar. Daha verimli ve daha güvenli, çevre için daha iyi olduğundan bahsetmiyorum bile."

Güneşin altında gözlerini kısarak bana baktı, burnu kıvrılmıştı. "Bayılıyorsun, değil mi?"

Alaycı ses tonuyla yanaklarım kızardı ve gülümsemeye karşı koydum. "Babamla birlikte yapardık ve onu çalışırken izlemek çok heyecan vericiydi."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi anlamlı bir şekilde, gözlerindeki o parıltı geri gelmişti. "Geri dönmeliyiz," diye iç geçirdim, onun sıcak kollarında kendimi çok rahat hissediyordum.

Bak. Atları otlaktan çıkardık ve ben de inekleri içeride tutmak için kapıyı kapatmak üzere aşağı atladım.

Geri döndük ama yan yana tırıs giderken ikimiz de konuşmadık. Geri dönmek için acelem yoktu ama onunla vakit geçirmekten hoşlandığım için bundan nefret ediyordum. Belki de kızlara söylemediğim şeyleri bildiği için kendimi biraz olsun huzurlu hissediyordum. Onun için güçlü olmak ya da gerçekleri saklamak zorunda değildim.

Sadece kendim

olabilirdim. "Huh."

Şöyle bir baktı. "Ne?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey... sadece düşünüyorum."

"Bunun tehlikeli olduğunu duymuştum, biliyor musun?" diye alay etti. Başka bir şey söylemeyince ekledi: "Burayı nasıl kurtaracağımızı mı düşünüyorsun?"

İçimde suçluluk duygusu çalkalandı. Çünkü düşünmüyordum. Kızların geçimiyle ilgili ne yapacağıma odaklanmam gerekirken onu düşünüyordum. Çiftliği kurtarmanın yollarını arıyordum.

bulduğum borçları kapatmak için. Bunun yerine ofiste kara kara düşündüm ve karanlıkta Jack'i izledim.

Tek söylediğim "Evet," oldu. Emekliliğinden önceki son günlerinde Jack ve Gus'la birlikte çiftlikte çalışmakla çok meşguldüm. İşlerin iş tarafına odaklanmamıştım, tıpkı üniversitede olduğu gibi bocaladığımı kabul etmekten çok korkuyordum.

"Bir beyin fırtınası seansına her zaman hazırım, eğer ihtiyacın olursa?"

Ona baktım, öğleden sonra güneşi yüz hatlarını okşuyordu. Dışarıda geçirdiği onca zamandan sonra cildi güneşin öptüğü sağlıklı bir parıltıya bürünmüştü ve gözlerindeki o perili bakış kaybolmuştu. Mutlu görünüyordu. Ve babamın Jack'in iyi olmasından memnun olacağını düşünmek beni mutlu ediyordu.

"Çiftliği nasıl kurtaracağını biliyor musun?"

Benim şüpheciliğime güldü. "Şey, hayır. Ama fikir danışmak için müsaitim. Akşamları boşum."

"Barda çalışmıyor musun?"

"Elbette, ama her gece değil."

"Senin planların yok mu? Ne bileyim, randevular?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, sadece kıskanç bir aptal olduğum için.

"Kasabada kimse senden hoşlanmazken biriyle çıkmak biraz zor," dedi sahne fısıltısıyla.

Yine o suçluluk duygusu kapladı içimi, yalnız olmalıydı ve benim tek yaptığım, nazik davranıp benimle konuşmaya çalıştığında ona homurdanmak ve terslemektir.

"Kız arkadaşın yok o zaman?"

"Erkek arkadaşın yok o zaman?" diye karşılık verdi ve sonra kaşlarını çatarak başka tarafa baktığını gördüm, sanki bunu söylemek istememişti.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük ama bu sessizlik daha önce olduğu gibi rahatlatıcı değil, ağır ve beklentiliydi ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jack

Böğürme sesini duyduğumda şafak söküyordu.

Ne olduğunu anlayamadan uykumda burnumu çektim, ta ki bir böğürtü daha duyana kadar, sonra bir tane daha.

"Bu da ne?" Gözlerimi kısarak homurdandım. Bir kolumun üzerinde doğruldum, yatağın üzerindeki battaniyelerin etrafına baktım ve Teddy'yi yerinden kaldırdım.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yöneldim ama dizimi yeni yaptırdığım şifonyere çarptım. Yaptığım işten gurur duymama rağmen orada olmasına alışık değildim. Ağrıyan eklemimi ovuşturdum ve pencereden dışarı bakmak için perdeleri kenara ittim ve bir inekle yüz yüze geldim.

Ben bağırdım ve inek de karşılık olarak böğürdü.

"Ne oluyor lan?" Nefes verdim. Odadan çıkıp ön kapıya koştum, kapıyı açtım ve manzarayı seyrettim.

Birden fazla inek kulübenin ve evin etrafına dağılmış, yemyeşil çimenleri kemiriyor, kuyruklarını sallayıp kulaklarını kayıtsızca sallıyorlardı. Kendimi toparlayıp eve yönelmeden önce bir an için aptallaştım.

Koşarak verandaya çıktım ve kapıyı çaldım. Cumartesi sabahıydı, bu yüzden Kat dışında kimsenin bu kadar erken kalkmasını beklemiyordum. Kapıyı birkaç kez daha çaldım ama cevap veren olmadı. Verandadan geri adım attım ve ellerimi ağzıma götürdüm.

"Uyanın hanımlar!" Kapıyı tekrar çalmadan önce bağırdım. İnekler sadece beni izliyordu, uzun, iğrenç dilleri dudaklarından sarkan ot saplarını tekrar ağızlarına götürüyordu. Ürperdim ve kapıya döndüm, tekrar vurmak için yumruğumu kaldırdım ama kapı açıldı.

Daisy ve Tilly beni karşıladı. Biri mutluydu, diğeri değildi. "Ne halt istiyorsunuz?" Daisy bana ters ters baktı.

"İnekleri görüyor musun?" Başparmağımı omzumun üzerinden sallayarak sordum.

"Evet, kör değilim," diye tersledi, sonra fark etti. "Ohhhh...." "Kat nerede?"

"Buradayım," diye iç geçirdi uykulu bir ses ve Tilly'nin bakışlarını çıplak göğsümden çekmemiş olmasına aldırmadan Daisy'nin omzunun üzerinden baktım. Kat'ın sarı saçları birbirine dolanmıştı ve yüzü çarşaftan buruşmuştu. Gözlerini ovuşturdu ve uykuda buruşmuş seksiliğiyle o kadar sikilebilir görünüyordu ki nefesim kesildi.

Başını kaldırıp beni gördü, gözleri göğsümdeydi ve yemin ederim *yanlışlıkla* göğüs kaslarımı zıplattım. Bu sadece vücudumun ona verdiği bir tepkiydi ve elimde değildi.

Ellerini beyaz atletinin üzerinde kavuşturdu ama sert meme uçlarını görmeden ve hislerim buruşmadan önce değil.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Omzumun üzerinden işaret ettim. "Bu işte yeni olduğumu biliyorum, sadece bir ay oldu ama sanki bunlar burada olmamalıymış gibi hissediyorum?"

Sığırları görünce mavi gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Kız kardeşlerini iterek geçti ve verandaya çıkarken neredeyse beni kontrol ediyordu.

"Bu da ne?" diye bağırdı, gözleri arazinin etrafına dağılmış ineklerin üzerinde geziniyordu. Sonra bana doğru döndü, parmağıyla göğsümü dürttü.

"Kapıyı düzgün kapatmadın, değil mi?" diye suçladı. Elimi onunkine doladım, kıpırdatmadım, sadece gözleri bana ateş püskürürken onu sabit tuttum.

"Aslında hayır tatlım, kapıyı düzgün kapatmayan *sendin*," diye cevap verdim.

Alay etti. "Ben mi? Tecrübeli sığır çobanı mı? Çiftçilikle büyümüş olan mı? Basit bir kapıyı bile kapatamıyor musun?"

Onu daha yakına çektim ve gözleri ısındı. "Bu doğru, Katarina. Tecrübeli olan çuvalladı, ben değil," diye takıldım, bu kadar ateşlenmesini seviyor ve daha fazlasını istiyordum.

"Bu ne cüret!" diye tükürdü ve bir adım daha yaklaşarak neredeyse göğüs göğüse gelmemizi sağladı. Bu dokunuş için çaresizdim. Bu dokunuş için *açlıktan ölüyordum*. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. O sendin."

"Sen nasıl istersen, tatlım." "Bana

öyle demeyi kes!" diye tersledi.

Şakalaşmamıza kendimi kaptırmıştım ve sesimi alçaltarak onu kendime çektim. "Ama hoşuna gidiyor."

Aramızdaki kıvılcımlar alevlenmişti ve ben onların bizi yiyip bitirmesini istiyordum. Gözlerim onun pembe dudaklarına kaydı ve susadım. Ya da acıkmıştım. Ya da başka bir şey. Tanrım, sadece ağzımı onunkine çarpmak ve tüm bu öfkeyi, tüm bu ateşi ve sıcaklığı alıp yutmak, yerine inlemeler ve inilti koymak istedim.

Elini geri çekti ve her şeyi berbat ettiğimi anladım. Tekrar.

"Giyinmeme izin ver, sonra gidip tamir edelim. Eğer bu basit görevi başarabilirsen?"

Bana meydan okudu ve ben de memnuniyetle kabul ettim. "Elbette," diye sıırıttım ve kaşları daha da çatıldı.

Hızla yanımdan geçip gitti, ben de gidişini izlemek için döndüm ve aniden kız kardeşler ve Leo'dan oluşan bir duvarla karşılaştım. Yalnız olmadığımızı unutmuştum. Daisy beni boğazlamaya hazır görünüyordu ama diğerleri bizi ilgiyle izliyordu. Leo kıkırdadı ve başını salladı. Herkes dağıldı ve ben hâlâ olduğum yere yapışmış Kat'ın kayboluşunu izliyordum.

Leo ıslık çalarak verandadan indi. "Dostum, tehlikeyi seviyorsun, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdim, sesim hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Bir elini çenesinde gezdirdi. "Tabii ki sevmiyorsun. Bak, beni ona zarar verirsen seni öldürürüm, falan filan gibi ağabey konuşmalarından birini yapmak zorunda bırakma." Elini sıkılmış bir şekilde salladı.

"Senin sadece bir arkadaş olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim ama aynı zamanda ailedenim. Onların vekil kardeşi gibiyim." Yüzündeki mizah kayboldu ve beni gerçekten duraksatan bir ciddiyet hakim oldu. "Yani sen benim ailemle uğraşırsan, ben de seninle uğraşırım, anladın mı?"

"Seni anlıyorum, kıvılcım. Kimseyle bir alıp veremediğim yok," diye cevap verdim ellerimi havaya kaldırarak.

Güldü. "Yine öyle diyorsan." Arkasına baktı. "Bunu söylememeliyim ama Kat'ın bir *erkeğe* ihtiyacı var. Güçlü bir erkeğe çünkü o güçlü bir kadın. Eğer o erkek sen olabilirsen, harika. Ama olamazsan, onu rahat bırak."

Başımı salladım. "O adam olamayacağımı biliyorsun. Bir geçmişimiz var ve o ve tüm kızlar olduğum yerde olmama izin verdiği için şanslıyım."

"Bunu düşünüyor muşsun gibi geliyor. Bence her dağa tırmanılabilir," dedi Leo gizemli bir şekilde.

"Hem bu sabah neden buradasın? Genelde öyle değilsin," diyerek konuyu değiştirdim. Barda Maddy'yi nasıl izlediğini ve Maddy'nin ona nasıl baktığını görmüştüm.

üzerine atlayan tokalı tavşanlara ters ters baktı. Evet, onlar en iyi arkadaşlardı ama daha fazlası da vardı.

"Dün gece kanepede uyuyakalmışım," diye omuz silkti. "Böyle şeyler çok olur."

"Eminim öyledir. Maddy'nin dün gece geç döndüğünü gördüm mü?" Onu dürttüm. "Düşündüm de, Maddy'nin bir randevusu mu vardı? Eminim eve sağ salım ve yalnız döndüğünden emin olmak istemişsindir, değil mi?"

Leo'nun yüzü, gözünün altındaki hafif tik dışında kıpırdamadı.

Kendi kendime kıkırdadım. "Görünüşe göre senin de tırmanman gereken bir dağ var, dostum." Omzuna bir tokat attım ve inek meselesiyle uğraşmadan önce üzerimi değiştirmek ve yüzümü yıkamak için kulübeye döndüm.

Dişlerimi fırçalarken Leo'nun sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Ondan hoşlanmışım, iyi birine benziyordu ama saçmalıyordu. Ne kadar istesem de bu dağa tırmanılamazdı.

Evin önünde Kat'le karşılaştım, bakışlarımı onun sevimli kovboy çizmelerinin içine soktuğu uzun bacaklarından ve beyaz kot şortunun üzerine attığı büyük boy sweatshirt'ünden ayırdım. Yüzü her zamanki gibi makyajdan arınmış ve uzun saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı. Her zaman çarpıcı, öpülebilir, yalanabilir, yatılabilir görünüyordu. *Her şey olabilirdi.*

"August atları eyerlemek için önden koştu. Uzun bir gün olacak, bunu yapmaya hazır mısın? Hafta sonları yardım etmemen gerektiğini biliyorum." Sesinde, pençelerini kalbimin üzerinde gezdiren bir kırılmanlık vardı.

"Daha önce de söylediğim gibi, benden ne istersen yaparım," diye cevap verdim.

Bir kez başını salladı. Ahıra doğru koşmaya başlamadan önce "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Ona ayak uydurdum, artık koşacak ve egzersiz yapacak yerim olduğu için kondisyonum artıyordu. Atlara senkronize bir şekilde bindik ve sığırları nasıl bir araya getireceğimizi planlayarak eve doğru yola koyulduk. Ben yine önden gidecektim ve o da arkadan güdecekti. Sığırlar birbirinden çok uzaktaydı, ev ve ağaçlar da araya girince işimiz zorlaşacaktı.

Onun çalışmasını izledim, bir inek kendi başına hareket edip sürüden uzaklaştığında ona işaret ettim. Önden ve yanlardan baskı uyguladım ve onları geriye, yukarı ve evden uzağa doğru yönlendirdim ve birlikte onları güney merasına geri götürmek için çalıştık. Dünden daha zordu, daha fazla çaba gerektiriyordu. Sanki özgür geçirdikleri gece onları asi gençler gibi davranmaya itmişti.

Yaklaştığımızda kapının kapalı olduğunu gördüm, bu garipti. Nasıl dışarı çıktılar? Kolumu kaldırdım, Kat'e el salladım ve işaret ettim

yavaşlamasını bekledim, böylece ben de önden gidip kapıyı açabilecektim. Son sığır da tırıs la geçtiğinde Kat bana katıldı.

"Kapı kapalı mıydı?" Kaşları çatıldı.

"Kapı kapalıydı," diye onayladım, benim hakkımda yanıldığı için biraz kendini beğenmiş hissediyordum. "Sanırım ikimizden biri değildi."

"Hmm," diye cevap verdi, kaşları hâlâ yerindeydi. "Demek ki başka bir çıkış yolu varmış. Hadi ama." Dilini şaklattı, dizginleri çekti ve tırıs la kalkarak otlağın çevresinden çit boyunca ilerlemeye başladı. Ben de onu takip ettim, neyi kontrol ettiğini merak ediyordum.

"Orada!" diye bağırdı omzunun üzerinden, alt köşeyi işaret ederek. Oraya gittik ve attan indik. Onu takip ettim ve hemen çitin kırıldığını ve kısmen çamura gömüldüğünü gördüm.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

"Hey, sorun değil, tamir edebiliriz."

"Yapmak zorundayız!" diye karşılık verdi.

Nefes aldım, sinirlenmek ve daha önce yaşadıklarımı tekrarlamak istemiyordum. Özellikle de ondan uzak durmam gerekirken. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Aletlere ihtiyacımız var ama onları çiftlikte bıraktım."

"Gidip getireyim, yeter ki hiçbir şeye dokunma," dedim ve Chester'a binerek geldiğimiz yoldan geri dönmesini sağladım. Rüzgarın, doğanın kokusunun ve özgürlüğün tadını çıkararak hızla eve döndüm. Onunkileri nerede sakladığından emin değildim, bu yüzden kulübemden alabildiklerimi aldım ve geri döndüm, aslında çite dokunduğunu görünce usulca küfrettim.

"Ne demiştin ben?" Chester'ın üzerinden atlarken homurdandım, kığım sadece biraz eyer yarası almıştı. Çömelmış, çiti çamurdan çekip çıkarıyordu. Tüm gücüyle çekerken kollarını sıkıca büktü ama çit yerinden oynamadı.

"Dokundum, biliyorum ama ineklerin tekrar görüp ikinci bir firar denemesinden korktum," diye homurdandı, yanakları yorgunluktan pembeleşmişti. "Bana yardım et!"

Ne yaptığını inceledim ve ne yazık ki yardım etmenin tek yolu arkasına geçmekti. Dizlerimi onunkilerin arkasına kilitledim ve ellerinin iki yanındaki çitleri kavrayarak etrafına uzandım.

Saçları yanaklarımı gıdıkladı, kiraz çiçeği kokusu duyularımı istila etti ve kıcı neredeyse ona binerken aletimin sertleşmemesini diledim.

Tamam, bunu düşünmek aptalcaydı çünkü hemen onun bana ters cowgirl stilinde binmesini düşünüyordum ve kesinlikle sertleşiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu usulca, hafifçe döndü ve yanaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

Kahretsin, ona bu kadar yakın olmak zordu, onu yere atmak ve toprağa gömmek istiyordum. Neyim vardı benim böyle?

"Uh, huh," diye cevap verebildim sadece. İkimiz de çektik ama hiçbir şey olmadı.

"Daha sert!" diye bağırdı ve bu söylenecek yanlış bir şeydi, ama bana ihtiyacım olan adrenalin patlamasını verdiği kesindi.

Daha sert çektim ve çit sonunda hareket etmeden önce ıslak bir ses geldi. Yavaştı, ama sonra bir patlamayla serbest kaldı ve bizi geri uçurdu. Bana yaslandı, bacaklarımın arasına yattı, yarısına kadar üzerime yayıldı ve kollarım içgüdüsel olarak ona sarıldı.

Kalın kirpiklerinin altından bana baktı, yüzlerimiz birbirine yakındı, nefes nefese kalmıştık ve bakışlarımız kilitlenmişti. İkimiz de yerimizden kıpırdamadık; hatta o bana daha da sokuldu. Gözlerim bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaç duyduğum o dudaklara kaydı. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve orada oyalandım, parmaklarım narin kabuğunu okşadıktan sonra ince boynunun sütununu takip etti.

Nefesi kesildi, sert yüzü düştü ve kırılganlığı beni açgözlü yaptı.

Almak istememe neden oldu.

Dudaklarımı ıslattım, tadına bakmaya hazırdım ve o öne doğru eğildi. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, adrenalin beni zorluyor ve çok istediğim ama sahip olamadığım bu kadına olan ihtiyacım, kaderin beni daha da cezalandırmak için yaptığı zalim bir şaka gibi kükrüyordu.

Gözlerimi kapattım ve çenesini hafifçe eğdim, dudaklarımızı birleştirmeye hazırdım. Bunun mükemmel bir uyum, mükemmel bir basınç ve mükemmel bir tat olacağını zaten biliyordum.

Dudakları birbirine değmeden hemen önce, nefesi tenimi hevesle okşarken, Charlie'nin yüzü zihnimde belirdi ve donup kaldım. Ondan aldığım onca şeyden sonra, en büyük kıızıyla bu pozisyonda olmamı gerçekten ister miydi? Gururu ve neşesiyle? Benim için çok şey yapmış, bana bir hayat ve yuva vermişti ama ben ondan en sevdiği şeyi almıştım. O cömert ve iyi biriydi ve ben burada kıızıyla birlikte toprakta yatıyordum.

Hay sikeyim. Ne düşünüyordum ki? Bu olamazdı ve olabileceğini düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Boğazımı temizledim. "Kalkmana yardım edeyim," dedim, sesim kaba bir törpü gibiydi.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve şaşkınlığının öfkeye dönüştüğü anı gördüm. Benden uzaklaştı, kendi kendine mırıldanarak ayağa kalktı, kotunun ve bacaklarının tozunu aldı. O arkasını döndüğünde kendimi düzelttim ve ayağa kalktım.

Omuzları gergindi ve yüzüme bakmıyordu. "Kat, ben-"

"Bana ihtiyacın yok, değil mi?" diye sordu, sesi soğuk ve yabancıydı. "Çiti tamir etmek için mi?" diye sordum.

Başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu.

"Sanırım hayır," diye cevap verdim. "Ama Kat, ben-"

"Tamam, sonra görüşürüz o zaman," dedi ve atına doğru yöneldi, eyere atlayıp dizginleri çekti. Ben daha bir şey söyleyemeden otlakta uçarak gözden kayboldu.

"Seni sik kafalı," diye homurdandım kendi kendime.

Onun yanındayken sürekli yaptığım gibi her şeyi berbat etmişim. Elimden geldiğince kıymık tahta ve basit aletlerle çiti onarmakla meşgul oldum ve kendime güneşin altındaki tüm isimleri taktım.

Geri çekildim ve yaptığım işi inceledim. İyiydi ama sonsuza kadar dayanacak kadar iyi değildi. Kasabaya gidip biraz daha tahta alacak ve bu bölümü yeniden inşa edecektim. Bir projeye sahip olmanın verdiği sevinç, çitin ötesindeki ağaç hattından gelen bir hışırtı ve hareketle biraz azaldı. Yanımdaki Chester kışırken başımı kaldırıp baktım. Yüksek sesle değil, sadece küçük bir uyarı. Ağaçların arasında bir şey görebildiğimden emindim ve aşağıda bir geyik ya da bizondan bir ayıya kadar her şey olabilirdi.

"Sanırım burada işimiz bitti," diye mırıldandım ve Chester'la birlikte ahıra dönmeden önce tüm aletlerimi topladım. Dönüş yolculuğu beni normalde olduğu gibi heyecanlandırmadı, Kat'le yaptığım hata yüzünden hâlâ kendime çok kızgındım. Acaba onu bulup özür dilesem mi diye düşündüm. Kulübeye dönerken eve uğradım ve kapıyı çaldım.

Leo açtı, elinde bir bulaşık bezi vardı.

"Hey dostum, Kat burada mı?"

"Duşta," diye cevap verdi. "Ah tamam."

"O merada tek başınayken aptalca bir şey yapmadın, değil mi? Senden tam hoşlanmaya başlamışken seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Bana dişlerini gösterdi.

Homurdandım. "Olabilir."

Leo omzunun üzerinden baktı. "Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

Ona şüpheci bir bakış attım. "Şaka mı yapıyorsun? O yemek masasında vurulacağım."

Elindeki bulaşık bezini omzunun üzerinden attı. "Herkes seni seviyor, Daisy hariç ama o sayılmaz."

"Duydum bunu, pislik!" Daisy yanından geçerken bağırdı. "Git ve sırtını tıraş et, seni rodeo palyaçosu!"

Tek omzunu silkti. "Gördün mü? Herkesten nefret ediyor, o yüzden sayılmaz."

Evin içine baktım. "Bilmiyorum, dostum."

Leo uzanıp kolumdan çekiştirdi ve ben de tökezleyerek eşikten geçtim.

"Şuna bak, artık içeridesin. O yüzden akşam yemeğine kalabilirsin." Kapıyı kapattı ve ben gülmeye başlamadan önce ona deliymiş gibi baktım.

Leo onu takip etmemi işaret etti ve soldaki açık kemerden geçerek gözden kayboldu. Hava nefis kokuyordu ve midem gurulduyor, bana bütün günü sığırlarla uğraşarak geçirdiğimizi ve yemek yemediğimi hatırlatıyordu.

Yumuşak ahşabı, kareli desenli sandalye minderleri ve masa örtüsüyle yazlık tarzı mutfığa göz gezdirdim. Ev gibi ve sıcaktı ve şimdi buradaydım, ayrılmak istemiyordum.

"Merhaba Jack," diye selamladı August beni.

Ona el salladım, Charlie ve Sherry'nin süs eşyaları ve resimlerinin bulunduğu ahşap büfelere bakarak beceriksizce. Onun yüzünü gördüğümde içimdeki suçluluk duygusu alevlendi. Bu odaya girerken yaşadığım küstahlık karşısında şok olmuştum ve şimdi ne yani, benim yüzümden onsuz yaşayan Sherry'nin kızlarıyla sanki büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi yemeğe mi oturacaktım?

"Ben, uh, bir sonraki yemeği kabul ediyorum," diye mırıldandım. August bakışlarımı takip etti ve yüz hatları yumuşadı. Leo arkamdan bağırırken mutfaktan tökezleyerek çıktım ama göğsüm sıkışmış, kalbim küt küt atıyordu.

"Jack?" Kat'ın seslendiğini duydum ama durmadım. Dışarı çıkmam gerekiyordu. En başta gelmemeliydim.

Burada hoş karşılanmıyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Katarina

Benden uzaklaştı.

Beni mahvedeceğini bildiğim bir öpücükten birkaç dakika uzaktaydık ve o geri çekildi. Benim onu öpmeye istekli olmam ama onun beni öpmeye istekli olmaması canımı yaktı. Hiç beklemediğim bir şekilde, ama sanırım doğru olan buydu. En başta onu öpmek istememeliydim ve bundan duyduğum utanç şu anda bile kanımı ısıtmaya devam ediyordu. Tilly'nin garip bir şekilde katılmadığı akşam yemeği boyunca düşünebildiğim tek şey buydu.

Masanın etrafına bir göz attım. "Tills'i gören oldu mu?"

"Bu gece bir arkadaşının evinde," diye mırıldandı Leo bir lokma yemeğin etrafında.

"Peki ya Maddy?"

"Başka bir randevu," dedi, bu sefer biraz daha az neşeliydi.

Daisy onu tersleyen Leo'ya sırtarak, "Şu sıralar çok fazla randevusu olduğu kesin," diye düşündü.

"Ne yazık ki Jack yemeğe kalamadı. Evde başka bir erkeğin olması hoşuma gidiyor," dedi Leo.

"Östrojenden bıktıysan evine git o zaman, ahbap," diye homurdandı Daisy.

"Hayır, benim burada olmamdan çok hoşlanıyorsun," diye sırttı Leo, Daisy'yi koltuk altına çekti ve parmak uçlarını kafa derisine sürttü. Kendimi onların ileri geri hareketlerine kaptırmış, Jack'le ilgili her türlü düşüncüyü beynimden uzaklaştırmıştım.

Yemekten sonra toparlandım ve verandaya çıkıp biraz şarap içtim, her zamanki sandalyeme yerleştim ve takımyıldızları seçerek gökyüzünü izledim. Beynim Jack'i daha fazla uzaklaştıramadığında, "Neden o?" diye homurdandım. Kelimeler gecenin içinde yankılandı ve orada asılı kalarak beni rahatsız etti.

Sonra birden tepeden bir gölgenin indiğini gördüm. Yürüyüşünü, omuzlarının yüksekliğini ve genişliğini tanıdım. Dikkatleri üzerime çekmeyecektim, her zamanki gibi fark edilmemeyi umarak onu izledim. Öfkeliydim, dengesizdim ve onu tekrar kaybetmek istemiyordum.

Beni fark etmediğini sanıyordum. Çok yakınımdaydı ve neredeyse özgürdüm ama sonra adımları duraksadı ve başını kaldırıp beni sandalyede görene kadar etrafına çılgınca baktı.

Verandanın kenarına yaklaşırken nefesini dışarı verdi. Yukarı tırmanmadı, sadece korkuluğun ahşap çıtalarının arasından beni izledi.

"Katarina," diye selamladı beni.

Alay ettim. Adımı söyleyiř řekli bile beni sinirlendirmiřti. İćini ekti. "Seninle daha önce konuřmak istiyordum."

"Ama gittin."

"Evde kendimi rahat hissetmedim." Kelimeler ağzından dökülüyor gibiydi ve bu kadar açık olması beni şok etmişti. Dudağını ısırđı ve bakışları geri dönmeden önce hızla başka tarafa baktı. Ağzını açtı ama sonra kapattı.

"İyi geceler Katarina," dedi ve gitmeden önce verandaya vurdu.

Bu kadar mı? Beni pmekten vazgeçti, hatta benimle konuşmak istediğini söyledi ve şimdi yine mi gidiyordu?

Kendimi sandalyeden dışarı attım ve yeniden genç bir kızmışım gibi verandanın üzerinden atladım. Efor sarf etmekten belim çatladı ama aldırmadım.

"Bir saniye bekle!" Arkasından bağırdım ama o hızlandı, neredeyse koşarak kulübeye doğru gidiyordu.

"Jack!" Arkasından koşarak bağırdım. Verandaya tırmandım ve onu kapıyı açmaya çalışırken buldum. "Benden kaçamazsın!"

"Sadece seni benimle daha fazla birlikte olmaktan kurtarmaya çalışıyorum," diye homurdandı ve kapıyı iterek açıp içeri girdi. Kapıyı kapatmaya çalıştı ama ayağımla engelleyip iterek açtım.

"Kat," diye iç geçirdi, başı geriye düştü. Onu dikkatle inceledim. Yorgun, hatta bitkin görünüyordu. Bugün çok çalıştığının farkındaydım ama bunun bedelini demiş gibi görünüyordu.

"Neyin var senin?" diye sordum. Yorgun olduğunu fark etmemden ya da bunun beni rahatsız etmesinden hoşlanmamıştım. Ayrıca peşimden koşması gerekirken beni bu kadar başından savması da hoşuma gitmiyordu.

"Hiçbir şey, Kat. Lütfen, sadece git." Eliyle kapıyı işaret etti. Teddy yatak odasından çıktı ve ayaklarımın dibine oturup bana sevgiyle baktı. şöminenin yanına yerleşmeden önce başını birkaç kez okşadım.

Bakışlarımı Jack'in üzerinde sabitledim. "Neden benimle konuşmak istedin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce, sen evdeyken. Benimle konuşmak istediğini söylemiştin. Ne hakkında?"

Omuzlarını silkti ve kamburlaştı, rahatsız görünüyordu. "Sadece daha önce olanlar için özür dilemek istedim, sana elimi srmemeliydim.

Denememeliydim..." diye devam etti, gözleri ağzıma kayd. O baktıkça gerilim artıyordu ve kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Kamarasında yalnızdık, sadece ikimiz vardık ve o ağzıma bakıyordu. Tekrar.

"Jack," diye fısıldadım ve bu yeterliydi. Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha, tam karşıma gelene kadar, beni kapıya doğru bastırdı.

"Neden buradasın?" diye sordu, sesi alçaktı.

"Ben..." diye cevap veremedim. Nedenini bilmiyordum. Sadece uzun zamandır, hatta hiç hissetmediğim bir şey hissettiğimi ve gitmek istemediğimi biliyordum.

Arkama uzandı ve bizi birbirimize yaklaştırdı. Sarhoş edici kokusu göz kapaklarımda kapanmasına neden oldu, özellikle de yanağı koluma değdiğinde. Kapı kolunu çevirdi, kapıyı bir aralık açtı, bana çarptı, bu hareket bizi birbirimize daha da yaklaştırdı.

"Kapı açık, gidebilirsin."

Ama gitmedim. Pek çok hüznü anı, pek çok acıyı barındıran o yumuşak mavi gözlere baktım. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu hafifletmek istedim.

"Git Kat, lütfen," diye yalvardı, kaşları içeri doğru eğilmişti. Alnını alnıma bastırdı, nefesi dudaklarımı okşuyordu. "Lütfen git."

Başımı hafifçe salladım, arkama uzandım ve kapıyı kapattım. Bardakların yerine düşerken çıkardığı ses, kulübenin sessizliğinde bir çığlık gibiydi. Kalbimin atışından ancak duyabiliyordum.

"Öp beni," diye fısıldadım, ne kadar aptalım.

Bir tutam saçımı geriye attı, parmakları kulağımın kabuğunda gezindi ve tıpkı daha önce yaptığı gibi çenem boyunca ilerledi. Başparmağı alt dudağımın üzerinde durdu, sonra onu başparmağıyla parmağı arasına aldı. Beklenti beni diken üstünde tutuyordu, en ufak bir hareketle patlamaya hazırdım. Her nefes alışında göğüslerimiz birlikte genişliyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı ve yemin ederim inledim. Bana doğru bastırdı, vücutlarımız aynı hizaya geldi ve onun sıcak, sert uzunluğunu hissettim ve onun içinde eridim. Vücudu beni tuttu ve dudağımı serbest bıraktı. Tereddüt etti, kararsızlık arzusuyla savaşıyordu. Neden bu kadar uzun sürüyordu?

"Öp beni," diye tekrar talep ettim.

"Bunu uzun zamandır yapmadım, bu yüzden o kadar iyi değilsem özür dilerim," diye yumuşak bir sesle konuştu, göğsü inip kalkıyordu. Ondan kırılma yayılıyordu ve ben bundan zevk alıyordum. İçinde boğuldum ve daha fazlası için can atıyordum.

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü şu anda sana karşı hissettiklerimle, bunun şimdiye kadar sahip olduğun en iyi öpücük olmasını istiyorum."

Yutkundum, boğazım kurumuştı ve bedenim onun itirafı karşısında alev almaya hazırdı.

"Zaten öyle."

Ağzı benimkine sertçe çarpmadan önce kelimeleri zar zor söyledim. Sunabileceğim her küçük şeyi veriyor ve alıyordu. Dudakları sert, ısrarcı ama nazikti, benimkini yudumluyor, tadına bakıyor ve örnek alıyordu. Dili dikiş boyunca kaydı ve ona karşı ürperdim, bir inilti ile genişçe açtım ve içeri girmesine izin verdim.

Dili benimkini kovaladı, sıcak bir dalga halinde birbirine girdi ve kaydı. İçime bir şok girdi ve uzun süredir ölü olan sinir uçlarımı uyandırdı. İnledim, elimi saçlarına doladım ve daha derine inebilmek için başını eğdim. Ona açtım ve doyamıyordum.

Tadı ilahiydi; seks, günah ve hiç bilmediğim zevk vaatleri gibi. Dilimi yalayıp emdi, bacaklarımın arasına, tam ihtiyacım olan yere süründü ve dizlerimin bağı çözüldü. Kalçalarım dokundu ve ben de sıçrayıp beline doladım, o da döndü, biz birbirimizin ağzını yerken kabinde tökezleyerek ilerledi.

Bildiğim bir sonraki şey, sırtım onun yatağına çarpıyordu ve ağırlığı üzerime yerleşmişti, ağır ve çok mükemmeldi. Sıcak tenini üzerimde hissetmek için çaresizce gömleğini çektim. Gömleği başının üzerinden geçtiğinde dudaklarımız bir an için ayrıldı, sonra dili boynumda bir yol izliyordu, sertçe emiyordu ve klitorisim onun için çaresizce keskin bir şekilde zonkluyordu. Ona sarıldım, ona karşı kıvranıyordum, gözlerim başımın içinde geri dönüyordu.

"Becer beni," diye yalvardım. Yalvarmak istememiştim ama beni bu kadar azdırırken nasıl yalvarmayabilirdim ki ve evet, uzun zaman olmuştu ama hislerim bu adam tarafından yok edilmişti.

"Ne?" diye sordu, sesi kalın ve ağırdı, en az benim kadar tutku sarhoşuydu. "Becer beni, lütfen, Jack?"

Sertleşti, ama iyi anlamda değil. Tavrı tamamen değişti ve yavaşça uzuvlarımızı çözdü, odayı ağır bir sessizlik doldurdu. Onun dokunuşunu kaybettiğim için üşümüş, acı çekmiş ve savunmasız kalmıştım.

Bu işte birlikte olsaydık, ikimiz de teslim olsaydık sorun yoktu. Ama bir nedenden dolayı onun uzaklaşması net bir sınır koyuyordu. Bu işte birlikte değildik ve midem çalkalandı.

Tişörtünü geri çekti ama hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedim, korku beni yerime kilitledi. Neler oluyordu?

"Bence gitmelisin," dedi sessizce. "Ne?"

Fısıldadım.

Bana bakmadı, sadece sırtını bana döndü. "Bence... Bence gitmelisin Kat. Bu bir hataydı ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Gözlerime dolan yaşları yutkunarak geri çektim. Zaman içinde birlikte çalıştıkça aramızda bir bağ oluştuğunu hissetmiştim. İster kasıtlı ister uyuşturucuyla ilgili olsun, birbirimize açıldığımız birkaç anı paylaşmıştık. Çiftliğin nasıl dağıldığını, *benim* nasıl dağıldığımı paylaşmıştım ve bu konuda yalnız olmadığımı hissetmiştim.

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım ama ağzımdan kaçtı. Mahcup bir halde yatağın ucuna doğru tırmandım, kendimi daha da utandırmadan önce oradan çıkmak istiyordum.

"Kat, bekle," diye başladı ben koşarak odadan çıkarken. Peşimden tökezleyerek gelirken küfrettiğini duydum. "Bekle, düşündüğün gibi değil," dedi ama umurumda değildi. Hıçkırıklarım dinmiyordu ve buradan çıkmam gerekiyordu, onun önünde zayıf düşmek istemiyordum.

Birkaç dakika önce kapattığım ön kapıyı açtım ve eve doğru koştum, verandaya bıraktığım şarabın yanından geçip doğruca içeri girdim.

"Yo Kat, eğer istersen 27 *Dresses*'i izleyeceğiz. B-b-b-b-Bennie and the Jets!" Leo oturma odasından bağırdı.

"Bennie!" Daisy tiz bir sesle cevap verdi.

Cevap vermedim, sadece merdivenlerden yukarı koşup odama girdim. Güvenli bir şekilde içeri girdiğimde derin nefesler aldım, çarpan kalbimi sakinleştirmeye ve ellerimdeki titremeyi durdurmaya çalıştım.

"Kendini topla!" Gözyaşlarımı kurutmak ve kendime gelmek için yanaklarımı okşayarak tısladım.

Ama yapamadım.

Jack içimdeki bir şeyi serbest bıraktı.

Tuttuğum gözyaşları ön plana çıktı, görmezden gelinmeyi reddediyor ve durmuyorlardı. Dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama düşmeye devam ettiler. Duşa girdim ve spreyin altında durdum ama gözyaşlarım hala akıyordu, sadece suyla birlikte damlıyordu. Sonunda onları durdurmaya çalışmaktan vazgeçtim ve onları kucakladım. Yatağıma girdim ve ağlayarak uyudum, bir işaret istediğim ve Jack Drayton'ın verandamda belirlediği güne lanet ettim.

*

Ertesi sabah, Jack'ten gelen "*Konuşabilir miyiz?*" mesajını görmezden geldikten sonra Kıçımı yataktan sürükleyerek çıktım, gözlerim saatlerce ağlamaktan şişmiş ve şişmişti ama sorun değildi, Jack'i bir Pazar günü görmeyi planlamıyordum, bu yüzden önemli değildi. Kız kardeşlerime yalan söyleyip uykumu alamadığımı, akşamdan kalma olduğumu, alerjim olduğunu ya da her ne boksda onu söyleyecektim.

Her şeyi mahveden şey, kahve makinesinin suyu süzülürken mutfak penceresinden dışarı bakmak ve her yerde inekleri görmektir. Tekrar.

"Tanrı aşkına!" Tezgâhı öfkeyle tokatlayarak bağırdım. Nasıl olmuştu da yine dışarı çıkmışlardı? Jack ben gittikten sonra çiti tamir etmemiş ya da kapıyı düzgün kapatmamış olmalıydı. Her iki durumda da Jack'in hatasıydı.

Bir an sonra ön kapıya vuruldu, mutfağın kemerinden baktım ve adamın verandada volta attığını gördüm.

"Tanrı aşkına," diye tekrar tısladım. Sonra beni gördü.

Arkasını işaret etti. "Bu boku görüyor musun?" diye sordu, sesi cam kapıdan boğuk geliyordu.

Gözlerim göklere doğru yuvarlandı, birinin beni rahat bırakması için dua ediyordum. Günü onunla birlikte sığırları toplayarak, çitleri ya da kapıları tamir ederek geçirmek istemiyordum. Kahvemini alıp yatağıma dönmek ve biraz daha ağlamak istiyordum.

Elimi kaldırıp beş dakikaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Yukarı koştum ve yüzümü yıkadım, önümüzdeki dört dakika içinde şişkinliğin inmesi için dua ettim. Giyindim ve aşağı indim ama Jack'i hiçbir yerde bulamadım.

Üzerini değiştirmek için kulübeye döndüğünü varsayarak kovboy çizmelerimi giydim ve atlarımı eyerlemek için ahıra doğru yöneldim. İçeri girdiğimde Jack'in çoktan içeride olduğunu ve Chester'a mırıldandığını görünce şaşırdım. Atla konuştuğu yumuşak sözcükler içimi sertçe sıktı ama onları görmezden geldim. Şu andan itibaren Jack'in yanında verdiğim hiçbir bedensel tepkiye güvenemezdim.

"Hey, Chester'ın işini yeni bitirdim, yapmamı ister misin-"

Başımı salladım. "Hayır," dedim ve *p*'yi patlattım. Günişliği'ni eyerlemeye başladım ve Jack'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Benimle konuşma isteğiyle titrediğini hissedebiliyordum ama mantıklı davrandı ve konuşmadı.

Eve doğru geri döndük ve sığırları gütmek için birlikte çalıştık, Jack sürekli olarak hareketlerimi ve ihtiyaçlarımı tahmin ediyordu, bu da onu rahatsız ediyordu.

Ben. Nasıl bu kadar uyumluyduk? Onu şaşırtmak için birkaç saçma hareket bile denedim ama o ne yaptığımı biliyordu. Sonunda onları güneydeki otlağa geri götürdük ve kapı yine kapalıydı.

Jack ata bindi ve kapıyı açtı. Sığırların hepsi güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, çevre kontrolünü tekrar yapmak için atımı sürdüm ve tabii ki köşe çitinin çiğnendiğini gördüm.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandım.

"Onu tamir ettim, kuşkusuz en harika iş değildi ama sağlamdı, yemin ederim. Sallamaya çalıştım ama dayanmadı," diye teminat verdi Jack.

Yüzünde beliren endişeli ifadeye karşı içimde bir sempati belirmeye çalıştı, sanki bu yüzden ona saldıracakmışım gibi, ama bastırdım.

Sunshine'dan atladım ve kir ve toynak izleri de dahil olmak üzere bölgeyi inceledim. Ben çamuru incelerken Jack konuşmaya devam etti. Bir dakika, bu...

"Orospu çocuğu!" Jack'i susturarak bağırdım. Etrafımda dönerek ağaçlara doğru baktım. "Neredesin, seni piç kurusu?" Gözlerimi dört açarak herhangi bir hareket olup olmadığına baktım.

"Ne oluyor?" Jack bana deliymişim gibi bakarak sordu.

"Bunu görüyor musun?" Çamurdaki toynak izlerini öfkeyle göstererek sordum.

"Hayır mı?"

"Bu bir inek toynağı, bak, neredeyse gözyaşı damlası şeklinde." Bana deliymişim gibi bakmaya devam etti.

"Bu inek toynağı değil."

"Değil mi? Ama aynı görünüyorlar?" Jack başını eğip gözlerini kısarak çamura bakarak sordu.

"Benzer ama daha açılı. Bu bir bizonun toynak izi," dedim ve sonra ağaç çizgisine doğru döndüm. "Sorun çıkarmayı seven sinir bozucu bir bizon. Bert adında bir bizon!" diye bağırdım. O anda, sanki çağırılmış gibi, Bizon Bert ağaçların arasından çıktı ve neden olduğu tüm bu yıkım umurunda değilmiş gibi otları kemirmeye başladı. Çünkü umurunda değildi. Kaos istiyordu, büyük bir pislik.

Ona doğru tepindim, aklımdan geçenleri anlatmaya hazırdım ki güçlü kollar belime dolandı.

"Ne halt ediyorsun sen? Delirdin mi sen?" Jack bağırarak beni, kendini beğenmiş bakışları beni takip eden Bert'ten uzaklaştırdı.

"Sen ne yapıyorsun?" Ben de bağırdım. "İndir beni!"

"Hayır, vahşi bir bizonun peşinden gidiyorsun, neyin var senin?"

"Bert vahşi değil, o bir pislik!"

"Gerçekten, rastgele bir bizon bir pislik mi?" Jack bana şüpheyile baktı.

"Evet, öyle! Her zaman böyle şeyler yapıyor, tam bir baş belası!"

Jack, Bert'in yaramaz bir çocuk gibi toynaklarını yere vurarak ot yediği yere baktı. "Şu anda kafam çok karışık."

"Yıllar önce Bert ortaya çıktı. Sürüsünden ayrıldı ya da onu kovdular ya da her neyse, o zamandan beri kasabada dolaşıyor, kendini eğlendirmek için drama ve yaramazlık yapıyor, çünkü sıkılıyor," diye homurdandım. "Ve bir pislik!"

"Bizon Bert tam bir pislik," diye cevap verdi Jack ve beni daha da kızdıran sırtışını bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Bana gülme!"

"Gülmüyorum, sadece... bu çok ilginç."

Bert biraz daha yaklaşmıştı ve şimdi boğazlama mesafesine gelmişti. Jack ne yapacağını biliyormuş gibi hareket etti ve benimle Bert'in arasına girdi.

Eğildi ve iki elini omuzlarıma koyarak yüzüme baktı. "Çiti onarıp Bert'e dayanıklı hale getireceğiz, buna ne dersin?"

Ah, Jack neden bu kadar yardımsever ve mükemmel davranıyordu. Neden dün geceki gibi bir pislik olamıyordu? Bu anı beni susturdu ve onu omuzlarımdan silkti. "Peki," diye homurdandım ve tıpkı Bert gibi huysuzca çimleri tekmeleyerek arkamı döndüm.

"Bırak da kulübeye geri döneyim. Kulübeyi güçlendirmek ve Bert'e karşı dayanıklı hale getirmek için biraz daha odun getireyim."

Jack atını sürdü ve ben otların üzerine oturdum, otları karıştırdım ve hayatımın nasıl olup da otuz yaşlarında bir öksüz, iflas etmiş bir çiftlikte, hilekâr bir bizonu kovalayan, birlikte olmak isteyeceğim son kişi tarafından reddedilen ve sonra da o kişiye güvenmek zorunda kalan biri haline geldiğini düşündüm.

"Canın cehenneme, evren!"

Yanıma sokulmaya çalışan Bert'e ters ters baktım. "Buraya özür dilemeye gelme," diye homurdandım ona. Başını eğdi ve ben de dilimi ona doğru uzattım. Belli ki bu jeste karşılık vermedi ama vermek istediği belliydi.

Bir süre sonra Jack yeniden ortaya çıktı ve çiti onarmaya koyuldu. Güneşin altında ve Bert'in dikkatli bakışları altında nemli gömleğini çıkardı ve ben de

tüm o görkemli kasların esnemesi ve erkeksi şeyler yapmasıyla tedavi edildi. "Bana ihtiyacın yok, değil mi?" Kuru boğazımın etrafında mırıldandım.

"Öyle mi?" Jack dedi ve Bert'i işaret etti. "Beni bu tehditle bırakma, kim bilir neler yapar."

Homurdandım. Jack sırtıttı ve bunun içimde yarattığı etki kaşlarımı çatmama ve arkamı dönmeme neden oldu. Sonunda işini bitirdi ve Bert'e sert bir uyarıda bulunarak dönüş yoluna koyulduk.

Atları çözdük ve eve geri döndük, ben Jack'in on adım önündeydim. Verandaya çok yaklaştım, arkamdan seslendiğinde ondan uzaklaşmaya çok yaklaştım.

"Konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diye bağırdım.

"Kat, lütfen? Açıklamama izin ver?" diye iç geçirdi.

Ona doğru döndüm, hışımla geri çekildim ve yüzüne kapandım. "Ne istersem yapacağını söylemiştin?"

Başını salladı, gözleri yüz ifademde geziniyordu.

"O zaman beni yalnız bırak ve bu işi profesyonelce hallet, lütfen?" Tartışmak için ağzını açtığı anda kaşlarımı kaldırdım.

Sonunda dudakları sert bir çizgiye dönüştü ve sadece bir kez başını salladı. "Harika," diye cevap verdim parlak bir gülümsemeyle ve eve doğru ilerledim.

O gece, uyuşturucu bağımlısı gibi karanlıkta babamın çalışma odasında oturup onu izledim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

Beş yıl önce - hapishanede 3,290. gün...

Charlie soğuk metal masanın üzerinden bana baktı, gözleri yüzümde gezindi ve ifadesini nötr tutmasına rağmen gözünün hemen altındaki tiki gördüm.

"Daha fazla arkadaş edinmelisin," diye homurdandı, gözlerini yüzümdeki dehşet gösterisinden kaçırarak.

"Bana bunu yapan adamlar benim arkadaşlarımdı," diye zayıf bir şaka yaptım, şişmiş dudağım yarılıp kan tadı aldığım da gülümseyip tısladım.

"Kimi kızdırdın?"

"Hiç kimseyi. Sabah kalkmaya cesaret ettim ve olan bu."

Charlie başını salladı, dudakları öfkeyle büzülmüştü. "Jack, durmalısın-"

"Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyorum ama sana nerede olduğumuzu hatırlatmam gerekiyor. Burada olan şey bu, oturup birbirimizin saçını örmüyoruz ve lanet olası rüya günlüklerine yazmıyoruz, Charlie."

"Ses tonuna dikkat et evlat. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum." Charlie'nin sesinde bir uyarı vardı. Boğazında düğümlenen sözcükleri, tam olarak nerede ve *neden olduğumuzu* bildiğini biliyordum. Başımı eğdim ve kucağında bükülen ellerime baktım. Kabuk bağlamış parmak eklemlerime. Sustalıdan kaçmakla o kadar meşguldüm ki üzerime atlayan adamların muşta tozluklarından kaçamadım. Dövüşerek kurtuldum ama ciddi bir dayak yemeden kurtulamadım. Gözlerim mosmordu ve birkaç kaburgamın çatladığından oldukça emindim. Böbreklerime aldığım birkaç sert darbe yüzünden birkaç gündür kan işiyordum ama daha önce de oradaydım ve yine orada olacaktım.

Sadece Charlie daha önce ben iyileşirken hiç ziyaretime gelmemişti.

"Anlıyorum. Özür dilerim. Elinde olmadığını biliyorum. Sadece... seni görmek beni öldürüyor

Böyle," dedi Charlie, sesi çatlıyordu ve boğazımda bir yumru oluştu.

Bazı aylar Charlie'yi görmek gerçekten zor oluyordu. Bazı aylar ikimiz de duygusal, bazı aylar ise neşeliydik. Bazı aylar bir sallanıp bir ıskalıyordu ama hiçbir ziyaretini kaçırmamıştı, bir kez bile. Her zaman gelirdi.

Bu hayattaki herkesten daha fazla bana sahipti ve sırf bunun için sahip olduğum her şeyi ona borçluydum.

"Biliyorum ve... teşekkürler, ilginiz için minnettarım," diye cevap verdim, sesim sertti.

Charlie burnunu çekti ve ellerini birbirine vurdu. "Düşünüyordum da, buradan çıktığında ne yapacağını planlamaya başlamalıyız."

Midem bulandı. Ara sıra bu konuyu açmaya çalışıyor, ben de geçiştiriyordum. Sanırım sonsuza dek bundan kaçınılamazdı.

"Beş yılını kaldı, aşağı yukarı birkaç hafta, bunu düşünmek için biraz erken," diye alay ettim.

Charlie dudak büktü. "Asla çok erken değildir. Düşünüyordum da, dışarı çıktığında çiftliğe uğramaya ne dersin? Bunu daha sonra konuşabiliriz ama orada olmanı çok isterim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Karşımda duran, pek çok açıdan kırdığım ama yine de bana yardım etmeye devam eden adama bakakaldım. Benim için ortaya çıktı.

"Bunu yapamazsın," diye cevap verdim.

Omuz silkti. "Elbette yapabilirim, burası benim çiftliğim, ne istersem onu yaparım. Kariyer yapmayı düşündün mü?"

"Pek sayılmaz."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elini koluma koydu. "Zor olduğunu biliyorum. Uzun zamandır buradasın ve hala gitmek için zamanın var. Ama buradan tek parça halinde çıkmayı ve hayatına başlamaya hazır olmanı istiyorum. Sonunda hayatı avuçlarının içine alıp onu elde edebileceğin zaman ne istediğine odaklanmalısın."

"Dokunmak yok!" Bir gardiyan bağırdı ve Charlie kolumu hızlıca sıkıp geri çekildi.

Elimi çenemde gezdirdim ve bir çürüğün üzerine bastırınca irkildim. "Ahşap işçiliğini seviyorum, bu konuda bir şeyler okuyordum."

Charlie'nin gözleri parladı. "Öyle mi? Ahşap işleri iyidir, marangozluk sağlam bir kariyerdir. Çiftlikte böyle bir yardıma ihtiyacım var, orada başlayabilir ve daha büyük işler almadan önce biraz deneyim kazanabilirsin."

"Çiftlikte kalamam, Charlie," dedim. Yaşlı aptal kendini fazla kaptırmıştı.

"Neden?"

Ona bir bakış attım. "Nedenini biliyorsun."

"Buraya boşuna Redemption Ranch denmiyor," diye göz kırptı. "Sadece düşüneceğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Elbette, düşünceğim." En azından bunu yapabilirdim.
Kocaman gülümsedi ve ben de kendimi karşılığında gülümserken buldum.
"Seni buradan eve götürmek için sabırsızlanıyorum."
Sözlerindeki sadelik göğsümü sızlattı, sanki aramızda kilometrelerce pislik ve yük yokmuş gibi. "Ben barınakta sahiplenip eve getirebileceğin başıboş bir köpek yavrusu değilim."
Tekrar gülümsedi. "Olmadığını biliyorum. Sen ailedensin."

*

Günümüz...

Rüyamdan uyandım, Charlie'nin adını sayıklıyordum, kalbim acıyordu ve onu çok özlüyordum ve onun gittiğini bir kez daha anladım.

Keder tuhaf bir şeydi. İyi olduğunuzu ve her şeyin yolunda gittiğini düşünürsünüz. Sonra bir şey gelir ve seni yere serer. Bugün ben de öyleydim.

Yataktan çıkmadım. Orada uzandım, düşüncelerimde ve anılarımda kayboldum, hayatımın onun sayesinde nasıl bu hale geldiğini düşündüm. Hâlâ onun sayesinde buralardaydım. Hapishanedeyken karanlık düşüncelerim vardı, acıyı sona erdirmek için bazı şeyler yapmayı düşündüm.

Ama yapmadım.

Bir gün oradan çıkıp çiftlikte Charlie'nin yanında çalışacağıma dair boş bir hayal yüzünden devam ettim. Bu benim hayalim oldu. Ama onun da öldüğünü öğrendiğim an bu hayalim öldü.

Hayattan heyecan duymaya çalıştım ama yakın zamana kadar pek başarılı olamamıştım. Marangozluğa başlamıştım, geleceğim için heyecanlanmıştım. Çiftlikte Charlie'yle değil ama Katarina'yla yan yana çalışıyordum.

Altımda yatıp onu becermem için yalvarmasının üzerinden haftalar geçmişti.

İstedikini yaptım, ondan uzak durdum. Profesyonelce davranmıştım ve bu beni öldürüyordu. Belime sarılmış uzun bacaklarının mükemmel hissini yaşamadan daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. Teninin tenime değmesi, ellerinin saçlarımda olması ve dudaklarının dudaklarımdaki uyuşturucu hissi.

Beni büyülemişti ama yine de altımda kıvrılırken o sözleri söylediğinde çıldırmıştım. Korkmuştum. Ve her şeyi mahvetmiştim. Otuz yaşından büyük bir bakireydim ve paniğe kapılmıştım çünkü

sikişmenin mekaniğini biliyordum, ama *onu* nasıl *becereceğimi* bilmiyordum, istediği şekilde, ihtiyaç duyduğu şekilde. Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam?

Zaten bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ona karşı savunma yapmaya çalıştım ama beni kamarama kadar kovaladığı anda onun da benim kadar istediğini anladım. Endişelendiğim tek kişi oydu. Onun istemediği bir şeyi asla yapmazdım, bu yüzden beni kovalaması, bana yalvarması yeşil ışıktı. Ne kadar berbat olursa olsun onu istiyordum.

Bu yüzden istediğini yaptım, profesyonelce davrandım. Ona ne kadar dokunmak istesem de ellerimi kendime sakladım ve bu beni öldürüyordu. Hepsi benim suçumdu ama daha fazla dayanamazdım.

Bütün gün onunla ata binmek, çiftlikte çalışmak, onu kasabada görmek, çok fazla ydı. Bazen beni izlediğini düşünüyordum ama onu hiç yakalayamıyordum. Benden bir şey istemediğini açıkça belirtmişti, bu yüzden bakışlarının sıcaklığını hayal ediyor olmalıydım, oyalanırken, beni baştan a y a ğ a takip ederken. Sadece hayal gücüm beni sertleştirdi. Tıpkı istediği gibi, *yalvardığı* gibi onu becermek istememe neden oldu. Yataktan çıktığımda güneş batıyordu ve Teddy mızızlanıp kolumu dürtüyordu. Onu besledim, duş aldım ve beyaz Henley'imi, siyah kot pantolonumu ve hurda botlarımı giydim, işe gitmeye hazırdım ve umarım Kendimi korkumdan kurtardım.

The Lonely Bison'a doğru yürüdüm. Temiz hava ciğerlerime doldu ve göğsümdeki gerginlik kalkmaya başladı. Kasabaya doğru ilerlerken güneş battı ve barın kapısından içeri girdiğimde kendimi yeniden normal hissetmeye başlamıştım.

"İşte geldi!" Max bana kocaman bir sırtış fırlatarak bağırdı. El salladım ve o gün ilk kez gülümsememi denedim ve işe yaradığını görünce şaşırdım.

Bar iyi vakit geçirmek isteyen insanlarla dolup taşıyordu. Parfüm, kolonya ve alkolün ezici kokusu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve barın arkasına saklanıp işe koyuldum.

Vardiyamın yarısında Max yanıma sokuldu, inleyerek başını salladı ve benden uzaklaşan kadını işaret etti. "Neyin var senin dostum? O kadın Jack trenine binmek için resmen yalvarıyordu."

Omuz silktim. Biraz eğlenmek ve kadınlarla birlikte olmak istemem gerektiğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse Kat'ten başkasını düşünmek bile beni ürkütüyordu.

"Hâlâ en büyük Cartwright kardeşe takılıyorsun, ha?" diye sordu, bana yine sırtarak ve ben de yüzüne bir tokat atmak istedim. Ama o benim tek arkadaşımdı, bu yüzden yapamadım.

"Cartwright kardeşlerden bahsetmişken," dedim ve en küçükleri olan Tilly'nin içeri baktığı kapıya doğru başımı salladım.

Max küfretti ve Tilly onu fark ettiğinde gözleri neredeyse kalbe dönüştü. "Onun derdi ne?"

"Aşık olmuş, hepsi bu. On beş yaşındayken hiç aşık olmadın mı?"

Max beni tersledi ve Tilly'nin yanına gitti, kapıyı yüzüne kapatmadan önce birkaç gergin kelime paylaştılar. Başını sallayarak bara geri döndü. Bana attığı sırtışın aynısını ona attım ve o da bunu fark edince ters ters baktı. "Tek kelime etme," diye uyardı ve göğsümün tekrar rahatladığını hissederek güldüm.

Gece boyunca birkaç kadından daha kaçtım, ellerimi pantolonumun cebine soktum ve oraya gizlice sokulmuş iki telefon numarası bulmayı başardım ve onları derhal çöpe attım.

Grup Max'i birkaç şarkı söylemesi için sahneye çıkarmıştı ve her ne kadar istemiyormuş gibi davransa da Max ilgi odağı olmayı sevdiğini gösteren bir coşkuyla şarkı söyledi.

Etrafı toplarken köşede saklanan açık sarı saçları fark ettim. Tilly'ye doğru ilerledim. "Burada olmamalısın."

Bana ters ters baktı ama gözleri cam gibiydi. "Buradasın," diye cevap verdi, anlamsızdı, sonra hıçkırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandım onun ne kadar bitkin olduğunu görünce. Max onun burada ve sarhoş olmasına çok kızacaktı. Eğer biri onu görür ve Max'in ona alkol verdiğini düşünürse başı büyük belaya girebilirdi. "Benimle gel," diye homurdandım ve onu kolundan çekiştirerek Max'in ofisine götürdüm. Yolda biraz su aldım ve onu kanepeye iterek bardağı ona doğru ittim.

"İç şunu." Cebimden telefonumu çıkardım ve Kat'in cevap vermediği bir sürü mesajı olan sohbetimi açtım. Beni okunmuş olarak bırakmıştı, bunun jargon olduğunu keşfetmiştim. Ona Tilly'nin burada olduğunu ve eve gitmesi gerektiğini mesajla bildirdim.

Kat'in cevabını aldığımda, "Kız kardeşin seni almaya geliyor," dedim. "Oraya geri dönmem gerekiyor. Burada kal, suyunu iç ve hiçbir şeye dokunma."

"Bir tek o var," dedi Tilly üzüntüyle, gözyaşlarının büyüttüğü kocaman yeşil gözleriyle bana dönerek.

"Max mi?" Ben sordum. "O ne yaptı?" Max'in Tilly'yi incitecek bir şey yaptığı düşüncesiyle öfkem omurgamdan aşağıya süzüldü. Bana karşı çok iyiydi ama onu gerçekten tanıımıyordum ve Tilly'nin etrafta bu kadar çok dolaşmasının bir nedeni vardı.

"Bana aptal, kederli bir çocukmuşum gibi davranmayan tek kişi oydu. Benimle bir yetişkinmişim gibi, beni anlıyormuş gibi konuştu." "Olanların hepsi bu muydu, sadece konuştuğunuz mu?"

Tilly başını salladı. "Konuştuk, aşık olduk. En azından ben..." Suyuna doğru hıçkırarak ağlamaya başladı. Rahatlamıştım ama Tilly için de üzülüyordum. En küçük kardeşti ve kısa hayatında başa çıkması gereken çok şey vardı.

"Sadece... burada kal. Ben geri geleceğim," dedim. Bara gittim ve birkaç müşteriye servis yaptım ama Max sahnede eğleniyordu ve kaybolduğumu fark etmemişti, ben de gizlice ofise, Tilly'nin yanına döndüm.

Beni gördü ve tekrar hıçkırmaya başladı ve kalbim onun için kırıldı. Kanepeye oturdum ve onu teselli etmek için beceriksizce bir kolumu ona doladım. Kendini bana doğru fırlattı ve kollarını boynuma doladı.

"Şşş, sorun yok," dedim, kendimi aptal gibi hissederek. Onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilemedim ve sonra bir şey hatırladım. "Sen her zaman Charlie'nin küçük kıızıydın. Senden bahsederken seninle gurur duyduğunu söylerdi."

Tilly'nin hıçkırıkları göğsümde boğuluyordu ama sakinleştiğinden emindim.

"Dokuz yaşındayken bir keresinde atların yanına gidip birine binmeyi başardığını ve küçük bir asi gibi eyersiz sürdüğünü anlattı. Kıçını tekmelemekle seninle gurur duymak arasında kalmış. Bana anlattığında çok gülmüştü ve ben hep o ata nasıl bindiğini merak etmiştim."

Sessizce burnunu çekti ve bana baktı, gözleri akıyordu, yanakları kırmızı ve lekeli, burnu akıyordu. "Ahırlardan birine tırmandım."

Güldüm. "Sen küçük bir asisin, korkusuzsun, tıpkı Charlie'nin söylediği gibi." "O... o mu söyledi bunu?"

Başımı salladım ve yüzü biraz aydınlanır gibi oldu ve gözyaşlarını sildi, hıçkırıkları azalırken göğsü kasıldı. "Başka ne söyledi?"

"Kimse peşine düşmeden güneydeki otlağa ulaştığını söyledi. Atın üzerinde çok hızlı ve kendinden emin olduğunu söyledi. Ne kadar iyi bindiğine şaşırmış, özellikle de eyersiz."

"Atılmaktan korkmuyorum," dedi ve çenesi inatla dışarı çıktı.

"Hiç şaşırmadım. Belki bir gün birlikte ata binebiliriz? Bu işte yeni olduğum için bana biraz yol gösterirsin."

"Biliyorum, seni ata binerken gördüm," diye cevap verdi.

On beş yaşındaki bu kızın küstahlığı karşısında kahkahayı patlattım. Kahretsin, büyüdüğünde ağzı iyi laf yapacaktı ve Daisy'nin ukalalığıyla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Kapı çalındı ve Kat'in sarışın kafası çerçeveden dışarı baktı.

"Hey," diye fısıldadı, gözleri benimkilerle kilitlendi ve lanet olası kalbim çarpmaya başladı. Tilly'yi gördüğünde kaşlarını çattı, endişeyle alnını çimdikledi. "Kendini şimdi neyin içine soktun?"

"Sorun yok Kat," dedim nazikçe. "O iyi, Max onu görmedi. Burada olduğunu kimse bilmiyor ve o iyi." Şu anda Kat'in omuzlarında çok fazla yük vardı ve eğer herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem, sarhoş kız kardeşini bir bar sahibinden saklamak bile olsa yardım ederdim.

Kat'in bakışları üzerimde kalmadı, aksine benden kaçmaya çalıştı. "Hadi evlat. Seni eve götürelim ve ayırtalım."

"Ayıldım zaten," diye homurdandı Tilly ama ayağa kalktı.

Onlar ayrılırken Tilly bana döndü. "Bir ara birlikte ata binmeyi çok isterim."

Kat'in gözleri bana döndü ve yoğunluğuyla beni yaktı. Ayaklarımın üzerinde öne doğru sallandım. "Bu bir randevu," diye cevap verdim.

Onlar gitmeden önce Kat kaşlarını çattı ve ben de bara geri döndüm, önlenen krizden dolayı derin bir iç geçirdim. Gece ilerledi ama sonunda tüm müşteriler beni ve Max'i ortalığı toparlamakla baş başa bırakarak dışarı çıktı.

"Tilly'ye ne söyledin?" diye sordum.

Max omuz silkti. "Pek bir şey demedim. Herkes ona çocuk eldivenleriyle davranıyor ve gençken insanların bana bunu yapmasından nefret ederdim. Bu yüzden ona nasıl olduğunu anlattım."

"Sanırım onu gerçekten etkiledin, sana biraz aşık oldu," diye takıldım.

Max yüzünü buruşturdu. "İhtiyacım olan son şey bu, bir çocuğun bana abayı yakması, onun kahramanı olduğumu düşünmesi."

"İdolleştirilmek güzel olmalı. Neden bu kadar kötü?" Max iç çekti. "Çünkü ben kimsenin kahramanı değilim."

O gece yatağıma uzanmış uyumaya çalışırken telefonum çaldı. Parlak ekran gözüme batarken gözlerimi kısıtım ve bir mesaj gördüm.

Kat: Tilly'ye göz kulak olduğun için teşekkürler.

Telefonumu bırakmadan önce mesajı bir düzine kez okudum ve yüzümde bir gülümsemeyle uykuya d a l d ı m .

ON DOKUZUNCU BÖLÜM Katarina

Onu suçlayamazdım.

Tam olarak istediğim şeyi yapmıştı, o halde neden ona bu kadar kızgındım? Çünkü benim için ortaya çıkmak, kız kardeşime göz kulak olmak, bizi ilk sıraya koymak ve neredeyse hiç kıyafet giymeden, ter içinde boyanmış tahta parçalarıyla bir şeyler yapmak gibi can sıkıcı şeyler yapmaya devam ediyordu.

Çiftliği nasıl kurtaracağıma odaklanmalıydım ama bunun yerine hormonlarım yeniden on beş yaşındaymışım gibi davranıyor ve erkek delisi oluyordum.

"Yoohoo!" Daisy elini yüzümün önünde sallayarak şarkı söyledi. Gözlerimi kıptım, bulaşıkları yıkarken dalıp gittiğim kolumdan ılık sabun köpükleri akıyordu. "Nereye gittin sen?"

"Ah, pardon," dedim ona bir tabak uzatırken.

"Teninin kızarıklığına bakılırsa güzel bir yere gitmişsindir," diye alay etti. Kıkırdadım. "Hayır, ellerim sıcak suyun içinde, o yüzden kızardım." "Sen öyle diyorsan öyledir."

Tabağı kuruladı ve eğilerek bir dolap kapağını açtı ve neredeyse menteşelerinden düşecekti. "Burası dağılıyor. Eğer sorun bu değilse, banyo kapısı, çarpık masa ya da büfeye yapışan çekmece," diye homurdandı Daisy.

Leo mutfağa girerken, "Bunların hiçbirini tamir etmene engel olan bir şey yok," dedi.

"Artık sadece burada mı yaşıyorsun?" Leo tabağını lavaboya bırakıp son tostunu da ağzına tikiştirirken Daisy kaşlarını kaldırarak sordu. "Evetff," diye cevap verdi ağzındaki lokmanın etrafında. Çiğnedi ve yuttu. "Biliyorsun, gelip tüm bunları düzeltebilecek biri var." diye eklemekten önce.

Onun bu iması midemi bulandırdı. *Jack değil, Jack değil, Jack değil.*

"Jack'i mi kastediyorsun?" Daisy resmen hırladı.

"Evet."

Daisy homurdandı ama beklediğim gibi karşı çıkmadı.

"Burada işimiz bitti, siz gidip oynayın çocuklar," diye takıldım, ikisine de su fırlattım, mutfağımdan çıkmalarını istiyordum ki Jack'ten bahsedildiğinde ne kadar tuhaf davrandığımı fark etmesinler.

"Hadi Daze, gidip izleyelim-"

"Eğer Şeytan Prada Giyer derseniz..."

"The Devil Wears Prada!" Leo bir kolunu onun boynuna dolayarak bağırdı.

"En sevdiğin filmin bu olması çok garip."

"Tuhaf olan sensin," diye karşılık verdi Leo ve sonunda mutfaktan çıktılar. Jack'in dün gece Tilly'ye nasıl davrandığını düşünerek bulaşıkları bitirdim. Ona özenle ve ilgiyle davranmış, onu dinlemek ve neşelendirmek için zaman harcamıştı. Sürekli güzel şeyler yapıyordu ve bu da ona kızgın kalmamı zorlaştırıyordu.

Babamın çalışma odasına doğru ilerledim, evrak işlerinin geri kalanını halletmeye ve mali durum hakkında sağlam bir fikir edinmeye kararlıyım. Yeterince ertelemiştim.

Şimdiye kadar işler pek iyi görünmüyordu. Birkaç farklı alacaklıyla başımız büyük dertteydi. Ve bize yardım etmek için birkaç anlaşma yapmış olan başka bir çiftlik sahibiyle.

Gözlerim yanana kadar evrakları inceledim ve tüm mali zorlukları ortaya çıkardım. Son ihtar mektupları ve gecikmiş ödeme mektupları vardı ve banka hesabım hiçbirini ödeyecek nakitle dolu değildi. Bir an önce para bulmam gerekiyordu. Ama nasıl? Hiçbir şey bulamıyordum ve beynimin neden bununla başa çıkamadığını anlamıyordum.

Sandalyede arkama yaslandım ve avuçlarımı gözlerime bastırarak yorgunluğumu attım. Ayağa kalkıp bacaklarımı esnettikten sonra geceyi bitirmeye karar verdim ve masanın üzerindeki lambayı söndürdüm. Döndüğümde pencereden dışarı baktım ve hemen kulübeye odaklandım.

Jack içerideydi, beline asılı havluya bakılırsa duştan çıkmıştı.

"Onu izlemeyi bırak," diye azarladım kendimi. Bu yanlış ve utanç vericiydi ama elimde değildi. Duvara yaslandım ve onun etrafta dolanmasını izledim. Mutfaktaki küçük tezgâha yaslanmış, kocaman ısırıklar alarak bir elma yiyordu. Dudaklarının ve dişlerinin boynumu sıktığını hatırladım, dizlerim titredi ve neredeyse inleyecektim.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözlerini kaldırdı ve karanlıkta benimkilerle çarpıştıklarında donup kaldım. Beni göremediğini biliyordum ama başını bir o yana bir bu yana eğerken kıpırdamadan durdum. Sonra gözden kayboldu. Tuttuğum nefesi bıraktım ama yeniden ortaya çıktı, bu sefer penceredeydi ve doğrudan bana bakıyordu.

Elini yavaşça göğsünde gezdirdi.

Burada olduğumu bilmesine imkân yoktu. Bu çılgınlıktı.

Sanki koşudan yeni dönmüşüm gibi nefesim daraldı. Havlunun içinden kendini kavrayana kadar elini aşağıya doğru takip etti.

Kendini okşarken nefesim kesildi, yanaklarım ısındı ve bacaklarımın arasındaki nabız keskin bir şekilde zonkladı. Aman Tanrım, bunu gerçekten ben izlerken mi yapıyordu? Bunu biliyor olmalıydı.

Ellerimde, ağzımda, amımda olmasını istediğim etkileyici uzunluğunu okşamaya devam etti. Başını geriye doğru eğildiğinde ağzım sulandı ve iniltisini buradan duyduğuma yemin edebilirim. Pencereden uzaklaştım. Bunu yapamazdım, daha önce yaptığım gibi onun mahremiyetini daha fazla ihlal edemezdim. Bunu benim için yaptığını düşünsem bile.

Bir an sonra cebimdeki telefonum çaldı. Beni görebilme ihtimaline karşı parlaklığı kısarak çıkardım. Üstteki çubuğu aşağı kaydardım ve ondan bir mesaj aldığımı gördüm.

Jack: Gösteriyi beğendin mi?

Kalbim tekledi. İzlediğimi biliyordu. Ama nasıl? Nereden biliyordu? Burası zifiri karanlıktı. Gölgelere geri çekildim, kalbim çarpıyor, nabzım zonkluyordu. Ve telefonum tekrar çaldı.

Delirmediysem...

Evet, ben deliyim. Beni izlemenin imkanı yok, sanırım devam edebilirim...

"Aman Tanrım," diye inledim, telefonumu göğsüme bastırarak. Bakmaya cüret etmiş miydim? Yavaşça pencere çerçevesine baktım ve onu aynı yerde dururken gördüm, telefonu dışarıdaydı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış hem de mastürbasyon yapmadığına sevinmiştim.

Telefonum tekrar çaldı, yüzüm aydınlandı ve küfredip geriye doğru eğildim. Yakaladım.

İyi geceler, Kat. Tatlı rüyalar x

Yere çöktüm, ihtiyaçtan titriyordum. Beni nasıl bu kadar öfkelen-dirmişti? Eğilmeseydim devam edip etmeyeceğini merak ettim. Gözümün önünde doruğa ulaşır mıydı? Birden bunu görmeyi her şeyden çok istedim: Başını coşkuyla arkaya atmış, ağzı açık, zevkle homurdanıyordu.

Başımı salladım, kendimi yerden kaldırdım ve tekrar pencereden dışarı bakmayı reddederek yatağa doğru yöneldim.

Ertesi sabah Jack verandada Tilly'nin getirdiği kahveyi yudumluyordu ve ben g r nd ğ mde bana gülümsedi. Hoş bir gülümsemeydi ama bilerek gülümsüyordu ve yanaklarım kızardı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu ahıra doğru ilerlerken. Ses tonundaki ima tüylerimi diken diken etti, çıplak kollarımda tüylerim diken diken oldu. Ona cevap vermedim, ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi suçlu hissediyordum ama aynı zamanda gülünç derecede tahrik olmuş ve sinirlenmiştim. Beni reddettiği için hâlâ kızgındım ve sanki ateşle oynuyormuşuz gibi hissediyordum.

Bütün gün ondan uzak durmayı başardım, o dışarıda çitleri tamir ediyordu, ben de atların yanındaydım. Ögle yemeği almak için ahırdan çıktığımda verandada iki adam vardı. Biri şık bir takım elbise giymişti, diğeri ise siyah kot pantolon ve tişört giymişti, kollarını kocaman göğsünde kavuşturmuştu. Onlara doğru yöneldim, Daisy evden çıkınca korkudan adrenalinim tavan yaptı.

"Kahretsin," diye tısladım ve verandaya doğru koştum, oraya daha çabuk varmaya çalışıyordum. "Sorun yok Daisy, ben hallederim, gidebilirsin," dedim, gerçeği öğrenmesinden korkarak.

Bakışları bana doğru kaydı ve kaşlarını çattı. "Bu insanlara borcumuz var mı?"

Ona el salladım. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Daisy lütfen, ben hallederim, sen içeri gir." Gülümsemeye çalıştım ama paniğim yüzümü buruşturmama neden oldu. İsteksizce ortadan kayboldu ve ben de adamlara doğru döndüm. "Yardımcı olabilir miyim?"

Takım elbiseli olan bana doğru döndü, dudaklarından kendini beğenmiş bir gülümseme damlıyordu. Yüzüne bir tokat atmak istedim. Arkasındaki kaslı adam tehditk r görünmeye çalışarak ağır ağır nefes alıyordu.

"Siz Katarina mısınız?" Suit

sordu. "Evet, siz kimsiniz?"

"Mirander Associates'ten Martin Mirander." Elini uzattı ama midem bulandığı için elini görmezden geldim. Bu, borçlu olduğumuz şirketlerden biriydi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Bize olan borcunuzla ilgili olarak sizinle iletişime geçmeye çalışıyorduk," diye yumuşak bir sesle konuştu Martin.

"Size hiçbir borcum yok," dedim aptalı oynamaya çalışarak.

"Yani, özellikle size değil. Çiftlik artık size geçti, yani size."

"Ve?" Aptal rolü yapmak beni ancak bir yere kadar götürebilirdi ve ellerim korkudan titremeye başladı.

"Almaya geldik," dedi Martin ve Muscles parmak eklemlerini kırdı. Gözlerim büyümüş olmalıydı çünkü Martin aceleyle ekledi: "Varlıklar, borcu temizlemek için. Mülkten alacağımızı alacağız, her şey yasal."

Beynim aşırı hızlandı, aklımdan o kadar çok düşünce geçti ki bir eylem planı oluşturmamıştım. Bu durumda tamamen çaresizdim.

"Bu akıllıca bir karar değil." Jack'in sesi sertti, tonunda zorlukla dizginlenmiş bir öfke kaynıyordu. Arkamdan yaklaşırken sıcaklığını hissettim ve içimdeki her şey onun dokunuşuna yaslanmak, bu yükü benim için taşımasına izin vermek için çılgınlık attı.

"Çiftliğe tavsiyelerde bulunmak için birkaç kez yazdık-"

"Çiftliğin sahibinin kısa süre önce vefat ettiğini de biliyorsunuzdur. Eminim ki, buraya gelip kendi payınızı almadan önce aileye yas tutmaları için zaman tanımanız iyi olur." Jack elini omzuma koyup nazikçe sıkarak beni rahatlatmış ve neredeyse rahatlatarak hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

Martin gözlüklerini burnuna geri itti. "Evet, Bay Cartwright'a olanları duyunca çok üzüldüm, çok iyi bir müşteriydi. Duyarsız olmak istemem ama-"

"Bu yüzden bugün eliniz boş gideceksiniz ve bize parayı toparlamamız için biraz zaman tanıyacaksınız. Bence bu makul, sence de öyle değil mi?" Jack teklif etti, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Şimdi yanımdaydı ve sanki bir takımımız gibi davranıyordu. Ona bakamıyordum, işleri nasıl ihmal ettiğim konusunda çok utanıyordum ve şimdi gelip beni kurtarmasına ihtiyacım vardı.

"Sabırlı davrandık ve bir sürü fırsat verdik..." diye homurdandı Martin.

"Eğer o eve bir adım atarsan, seni yok ederim." Jack'in alçak sesi bir uyarı notası taşıyordu ve ben bile korkmuştum. "Senden *kibarca* rica ediyorum, iki hafta içinde geri gel, o zaman bu işi halledeceğiz."

Martin omuz silkmiş olan Muscles'a baktı ve Martin içini çekti. "İki hafta sonra döneceğiz."

Başımı salladım, yapabileceğim tek şey buydu ve gittiler. Onlar gittikten sonra tuttuğum nefesimi dışarı verdim ve titremeye başladım.

"Hey, sorun yok," diye yatıştırdı Jack, büyük eli sırtımı okşayıp duruyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Düşmek üzere olan gözyaşlarımı silerken ellerim titriyordu.

"Lanet olsun Kat, beni burada öldürüyorsun," diye homurdandı ve beni göğsüne çekti.

Yüzümü gömleğine gömdüm, gergin kaslarının tenime baskı yaptığını, odun ve çam kokusunun beni rahatlatıldığını hissettim.

"Kat?" Daisy nazikçe seslendi. Jack'in yüzündeki incinmiş ifadeyi görmezden gelerek ondan uzaklaştım ve kapı aralığında, kollarını ona sıkıca sarmış, aramıza bakarken onu görmek için döndüm. "Neler oluyor?"

Parlak bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Bir şey yok. Her şey yolunda, Daze."

Ayağını yere vurdu. "Bana yalan söyleme, neler oluyor? Çiftliğin başı dertte mi?"

"Daisy, lütfen," diye yalvardım ona.

"Bizden bir şeyler saklamana gerek yok, yardım edebiliriz!" dedi Daisy.

"Minnettarım ama sorun değil, ben halledebilirim," diye cevap verdim ve tekrar gülümsedim. Gözleri Jack'e kaydı ve evin içinde kaybolmadan önce uzun süre ona baktı.

Farkında değildim ama Jack tüm bu süre boyunca sırtımı okşuyordu. Fark etmiş gibi durdu ve alnını omzuma koydu. "Kat, lütfen biri yardım etsin?"

Başımı ona yasladım, dokunuşundan zevk aldım, bu kadar hoşlanmamam gerektiğini, bu kadar doğru hissetmemem gerektiğini unuttum.

"Bunu kendim yapmak zorundayım. Bunu düzeltebilirim, yapabilirim. Burada olduğun ve ne yapacağımı bulmam için bana fazladan iki hafta kazandırdığın için teşekkür ederim."

"Bize fazladan iki hafta," diye karşılık verdi, başını kaldırıp beni kendisine doğru döndürdü, elleri kalçalarımnda, sıkıca kavradı. "Bu işte beraberiz, ne dediğin umurumda değil. Unutuyorsun tatlım, o kulübeyi bana sen verdin, yani burası benim mülküm. Bu beni de etkiliyor. Ve artık onu bulduğuma göre kimsenin evimle oynamasına izin vermeyeceğim. Ya da senin evine."

Haklıydı. İnsanlar sürekli ortaya çıkmaya devam ederse, hoşuma gitse de gitmese de o da bu işin içindeydi. Ve dürüst olmak gerekirse, destek almak ve birinin beni ve çiftliği savunması harika hissettirdi.

Başımı salladım. "Her neyse, işinin başına dön. Akşam yemeği altıda, geç kalma." "Akşam yemeği mi?"

"Evet, bu benim teşekkür etme şeklim."

"Daisy'yi rahatsız etmek istemem," diye çekingen bir tavırla eve doğru baktı.

Omuz silktim. "Rahatsız olmayacak. Sanırım sana ısınıyor."

Bana sıırttı ve yemin ederim dizlerim birbirine çarptı. Dilimi o gülümsemenin üzerinde yalamak, parmaklarımı saçlarına dolamak, dişlerimi boynunda gezdirmek, beni becermesi için yalvarmak ve kabul etmesini sağlamak istiyordum.

Birbirimize bakmaya devam ettikçe gülümsemesi kayboldu ve gözleri vücudumu beklentiyle gergin bırakan bir sıcaklıkla karardı.

Boğazımı temizleyerek büyüüyü bozdum ve tekrar ahırlara doğru yöneldim. Öğleden sonra onu bir daha görmedim. Eve gittim ve akşam yemeğinden önce duş aldım, ahırları temizlemekten ve saman balyalamaktan kendimi iğrenç hissediyordum.

Aşağı indiğimde mutfakta konuşmalar vardı ve merdivenlerde bir an duraksadım, evin dolu olmasının ve hoş, mutlu seslerin tadını çıkardım.

Her şey yolundaydı.

Mutfaka girdim ve etrafıma bakındım, dolu bir yemek masası ve en güzel oduncu gömleğiyile orada oturan Jack'i görünce sanki bir şeyler yerine oturdu. Burası ailemdi, burası *evimdi*.

August'la konuşuyordu ama ben içeri girdiğimde bana bakıp gülümsedi ve kaşlarını kaldırarak "*İyi misin?*" diye sordu. *Her şey yolunda mı?* Ben de ona başımı salladım, her şey yolundaydı. Daisy şikâyet bile etmedi, sadece ona birkaç kez ters ters baktı.

"Leo nerede?" Masanın etrafına bakarak sordum, günlerdir ilk kez kaybolduğunu fark ettim.

Daisy, "Randevusu var," diye cevap verdi. Gözlerim tabağındaki yemeği karıştıran Maddy'ye kaydı.

"Jack, yemekten sonra dolap kapaklarıma bakabilir misin? Yapışıyorlar ve nedenini bilmiyorum. Ahşapla aran iyi olduğunu duydum." August masumca sordu.

Daisy bu imaya homurdandı ve ben de ona ters ters baktım. Jack gülümsedi. "Elbette, seve seve yaparım."

"Ayrıca, yatak odamın kapı kolu biraz sarkıyor, yardımcı olabilir misin?" Tilly sordu.

"Tabii ki," diye başını salladı ve sanki ona ihtiyaç duyulmasını istiyormuş gibi isteklerinden dolayı parladığını görebiliyordum. Hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirmiş olması beni biraz üzdü. Kızların bildiklerini söylemedim.

tam olarak nasıl düzelteceklerini bilmiyorlardı. Sadece onun da dahil olduğunu hissetmesini istiyorlardı.

"Bakmasını istediğin kullanım dışı bir şey var mı?" Maddy bana kaşlarını kaldıracak kadar daldığı hayallerden sıyrılarak sordu. Ona yeşil bir fasulye fırlattım ve kıs kıs güldü. Tilly'nin TikTok'ta Jack'e bir şeyler gösterdiği yere baktım ve onun ekrana değil bana baktığını gördüm. Yanaklarım kızardı ve başımı eğdim.

Yemeğin geri kalanı sorunsuz geçti ve sonra Jack yukarıda August'un dolabını ve Tilly'nin kapısını tamir ediyordu. Sonra iyi geceler dileyip kalmasına izin verdiğimiz için teşekkür etti ve bana dizlerimi titreten bir bakış fırlattı. Evi terk etti ve giderken tüm havayı da yanında götürdü. Kendimle ne yapacağımı bilemedim. Kızlar televizyon izlemeye gittiler ve ben de izledikleri saçmalıklara kendimi kaptırmaya çalıştım ama düşüncelerim dikkatimi dağıttı.

Ofise gittim, çiftliği nasıl kurtaracağıma dair bazı fikirler üretmeye hazırdım. Lambayı yakmak için eğildim ama yakmadan önce durdum. Jack pencereden dışarı bakıyordu. Onu izledim, ne yapacağını merak ediyordum.

Telefonunu çıkarıp kulağına götürdü ve bir an sonra benimki de çalmaya başladı. Telefonu çıkardım.

"Evet?" Nefes nefese cevap verdim.

"Kat," dedi, ben ona bakarken sesi kulağımda yankılanıyordu. Nefes alış veriş ağır ve derindi. Her nefes alışında göğsünün genişlediğini bile görebiliyordum. Aramızdaki gerilim gerilmişti, hava elektrikliydi ve ben neredeyse ihtiyaçtan titriyordum.

"Sana ihtiyacım var," dedi. Sesindeki istek çok fazlaydı. Aramayı sonlandırdım ve odadan çıkıp evden dışarı koştum. Kulübenin kapısında beni bekliyordu. Kendimi onun kollarına attım ve beni yakaladı, beni kapıya doğru bastırdı ve ağzını benimkinin üzerine eğdi, dillerimiz birbirine değerken inledi.

Daha önce hissettiğim elektrik, şimdi aramızdaki sıcaklığın yanında hiçbir şeydi. Dillerimiz çılgınca birlikte çalışırken onu çekiyor, ona yaklaştırmaya çalışıyordum.

Geri çekildi, dudaklarını boynumda gezdirdi, tenimin tadına baktı ve boynumu tekrar emerek benden bir inilti kopardı. Beni kabine sürükledi ve kapıyı kapattı, avuç içleri göğüslerimi kavrıdı ve sıkı

Dudaklarını köprücük kemiğim boyunca gezdirmeden önce boğazımın dibindeki çukuru yaladı.

Ellerim saçlarına dolandı ve tellerini çekiştirdi. "Lütfen Jack. Beni tekrar sormak zorunda bırakma."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jack

Tekrar sordurtma bana.

O da bunu istiyordu, tıpkı benim gibi buna ihtiyacı vardı. Bütün gün ona dokunmak için can atıyor, beni dehşete düşüren bir yoğunlukla ona ihtiyaç duyuyordum.

Verandada o adamları gördüğümde, Kat'i koruma ihtiyacı hiç bilmediğim bir şiddetle canlandı. Beni terk etmemişti. Onu işaretleme, benim yapma ihtiyacı. Hissetmeye hakkım olmayan bir ihtiyaç.

Sadece onun bana verebileceği rahatlama için çaresizce kendimi onun içine gömdüm. "Sana söyledim, ne istersen. İstedğin her şeyi yaparım, tatlım."

Geri çekildim ve gözlerine baktım, şehvet ve ihtiyaçla puslanmıştı, dudakları şişmiş ve kabarmıştı ve sikim ona ulaşmak için çaresizce sarsıldı.

"O zaman *lütfe*n Jack..."

Onu ayaklarından kaldırdım, uzun bacakları belime dolandı ve ben kulübeden yatak odasına doğru tökezlerken beni sıkıca kavradı. Onu yatağa bıraktım ve tişörtümü başımın üzerine çektim, onun tenini tenimde hissetmek için çaresizdim. Uzun zamandır dokunmadığım için dokunmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama bunca zamandır arzuladığım şeyin sadece *onun* dokunuşu olup olmadığını merak ediyordum.

Dizlerinin üzerinde yatağın kenarına doğru ilerledi ve karnıma ve göğsüme ıslak öpücükler kondurdu, dilini sanki beni damgalıyormuş gibi üzerinde gezdirdi. Kıçımı avuçladı ve beni ağzına çekti, hafifçe ısırды ve ellerim saçlarının arasından geçerek onu daha yakın tuttu.

Bir eli kıkımdan ayrılıp kotun üzerinden beni kavramak için dolandı ve o okşarken nefesim kesildi.

"Bir dakika bekle tatlım, seninle konuşmam gerek," dedim, ağzını üzerimden çekerken inleyerek.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı ve öfkesi karşısında irkildim. "Beni yine uzaklaştıracak mısın?"

Ellerini tuttum ve yanına oturup onu kucağıma çektim. "Hayır, sana geçen sefer neden yaptığımı söyleyeceğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve göğüslerini yukarı kaldırarak bir anlığına dikkatimi dağıttı. "Bekliyorum," diye şımardı ben konuşmayınca.

Ağzımı açtım ama kelimeler çıkmıyordu. Ofladım ve arkama yaslandım, ellerimi gözlerimin üzerine koydum ve o da bana yaslanacak şekilde kaydı. "Ben de hapisteydim."

"Farkındayım," dedi. "Ve?"

"Yani, ben..." Ellerimi gözlerimden çekip, seksi temsil ettiğini düşündüğüm ama hiç de öyle olmayan rastgele bir hareketle birbirlerinin üzerinde gezdirdim. Hem de hiç.

"Uzun zaman oldu, anlıyorum. İlk seferinde hızlı olduysa sorun değil, tekrar yapabiliriz" dedi, eğilip göğsüme bir öpücük kondurdu, meme ucuma doğru yalayarak ilerledi ve dişlerinin arasına aldı. Gözlerim yuvalarından fırladı ve kalçalarım yataktan fırladı, onu arıyor, tüm bu yeni hisleri seviyordum.

"Hayır, yani yapmadım..."

Durdu, gözleri benimkilere kaydı ve ellerini gövdemin üzerine koyarak çenesini onlara dayadı. Bu hareket onu daha derin bir çömelmeye itti ve aletimdeki ilave baskı derin nefesler almamı ve ondan geriye saymamı sağladı.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Yani hapse girmeden önce yapmıyor muydun?"

"Hayır." Dişlerimi sıkarak söyledim, çünkü o yer değiştirip üzerime sürtünüyordu.

"Oh..." Gözleri büyüdü. "Ohhh... yani bu senin ilk seferin mi olacak?"

"Evet. Bu yüzden geçen gece durdum. Benden belli bir şekilde istedin ve ihtiyacın olanı sana verebileceğimden emin değildim."

Kaşlarını çattı. "Yani bana *hiçbir şey* vermemeye mi karar verdin? Birlikte keşfetmek yerine?"

Ellerim yine gözlerimin üzerine kapandı. "Ben bir aptalım." Birlikte keşfetme fikri o kadar ilgi çekici ve tahrik ediciydi ki, bunu daha önce yapmadığım için aptal olduğumu fark ettim.

Derin kıkırdaması üzerime yayıldı. "Buna itirazım yok." Öne doğru eğildi ve çenemi ısırды, kulağımın yanında durmadan önce çenem boyunca öptü. "Nazik olacağım," diye mırıldandı.

İnledim. "Tanrım, umarım öyle olmaz."

"Yavaştan alacağız. Önce üstümü çıkarabilirsin," dedi, arkasına yaslandı ve beni de yanına çekti. Gömleğinin eteklerini kavradım ve çekiştirerek çıkardım. Saçları sarı dalgalar halinde etrafına yayılmıştı ve avuçlanmak için adeta yalvarıyordu. I

Kırmızı saten sütyeni, görmek istediğim en seksi göğüsleri örtüyordu.

"Çıkar şunu," dedi sesi derinleşerek. Arkasına uzandım, kayışı buldum ve hafifçe beceriksizce hareket ettim, ne kadar beceriksiz olduğum için kendime lanet ettim, sonra şeytani sütyeni çırparak çıkardım. Göğüsleri yüzümün önünde serbestçe zıpladı ve tadına bakmak için öne eğilmekten kendimi alamadım. Birini avuçladım ve diğerinin meme ucunu emdim, tomurcuğu ağzıma çektim ve hafifçe çekiştirmeden önce dilimi etrafında döndürdüm.

Parmakları tekrar saçlarıma daldı, zevkten nefes nefese kalırken saç tellerini çekiştirdi. "Evet, Jack, aynen böyle," diye nefes aldı ve bu beni teşvik etti. Diğer meme ucunu baş ve işaret parmaklarımla arasında yuvarladım, ağzıma doğru eğilip kendini kucağıma sürtünceye kadar koparıp okşadım.

"Şortumu çıkar," diye yalvardı.

Onları çözdüm ve bacaklarından aşağı kaydardım ve onlar çıkarken kendini dengeledi. Sonra sadece külotuyla kucağıma geri döndü. Kırmızı kumaşın üzerinde sütyeniyle uyumlu ıslak bir leke gördüm. Bakışlarım ona kilitlendi ve sırf onun ne kadar tahrik olduğunu gördüğüm için neredeyse bir ergen gibi pantolonuma boşalacaktım.

"Bu benim için mi?" Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum, sadece bilmem gerektiğini söyledim. Tecrübesizliğim onu bu kadar tahrik edip etmediğimi bilmek istiyordu.

"Evet," diye inledi. "Lütfen dokun bana."

Geçen gece onunla oynamıştım, o izlerken kendime dokunmuştum ve şimdi ben de izlemek istiyordum.

"Bana kendinle nasıl oynadığını göster," diye mırıldandım tenine karşı.

Tereddüt etmedi ve Tanrım bu beni daha da kızdırdı. Parmaklarını külotunun içine daldırdı ve kendini okşamaya başladı. Külotunu çıkarmamakla hata ettiğimi hemen anladım çünkü ne yaptığını göremiyordum ama duyabiliyordum, iki parmağını içine sokup iç çamaşırından çıkarırken ve alt dudağımda gezdirirken ıslaklığını duyabiliyordum.

Dilim dışarı çıktı ve hevesle onun tadını yaladı, misk kokulu ve kadınsı. Külotunu çıkardı ve sonra önümde çırılçıplak kaldı. Daha önce hiç karşımda çıplak bir kadın olmamıştı ve ben de onun muhteşem vücudunu doyasıya seyretmek için acele etmedim.

Pürüzsüz göbek deliğini, çatlaklarla desenli kalçalarının geniş kabarıklığını ve binicilik ve sıkı çalışmayla bilenmiş güçlü bacaklarını sevdim. Kukusu olgunlaşmış ve benim için hazırды.

Elimi tuttu ve sıcaklığını avuçlamam için üzerine koydu. Elini benimkiyle örttü ve kendini ileri geri ovuşturdu, doğru noktaya her vuruşunda nefesi kesiliyordu. Ona baktım, elim onun üzerinde büyülenmiş gibiydi, ellerimiz onu birlikte çalıştırıyordu. Sonunda keşfettim ve bir parmağımı içine bastırdım.

"Kahretsin," diye kekeledim, çünkü sıcaklığı etrafımda sıkıştı ve beni içeride hapsetti. İçine bir tane daha sıktım ve o da kıpırdandı ve beni ahlaksızca sürdürdü. Yüzümü göğsüne gömdüm, yakınlığını ve tenini tenimde hissetmeyi seviyordum.

Ne olduğunu anlayamadan nefesi kesildi ve titremeye başladı. Onu izlemek için geri çekildim, gözleri kapalı ve ağzı açıktı, bana doğru yığılana kadar ondan küçük nefesler kayıyordu.

"Kahretsin, çok seksisin," diye inledim, ıslaklığı elime dolduğunda ve bundan sonra gelecekler için sabırsızlanıyordum. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama dediğin gibi, tekrar yapabiliriz."

"İşte ruh bu." Bana tembelce gülümsedi ve bu ruhuma işleyen bir gülümsemeydi. Günlerimin geri kalanında onu görmek istiyordum.

Öne doğru eğilip birkaç hafta önce satın aldığım prezervatifler için hazırladığım komodinin dolabını karıştırırken, bu anın kaçınılmaz olduğunu bildiğim için bacaklarını etrafıma sararak onu kaldırdım.

Paketi benden aldı ve yırtarak açtı. "Pantolonunu çıkar."

Altında manevra yaparak pantolonumu ve boxerımı çıkardım ve arkama yaslandım. Gerginliğim tekrar başını kaldırdı, şüpheler aklıma üşüştü. *Onun için yeterli olabilecek miydim? Tecrübesizliğimle bu anı mahveder miydim?* Aletim serbest kaldığında gözleri açıldığında bunların hepsi kayboldu ve tek düşünebildiğim ona *şimdi* ihtiyacım olduğuydu.

"Böyle bakmaya devam edersen kendimi utandıracağım. Lütfen Kat," diye yalvardım. Şaşkınlığını üzerinden atıp öne doğru eğildi, parmaklarını uzunluğumun etrafına doladı ve beni okşarken dirseklerimin üzerinde yükseldim, yarık ucunda bir damla oluşana kadar sıktı ve aşağı daldı, dili üzerimde kayarak onu yakaladı.

Dilinin ıslak kayışıyla nefesim boğazımda düğümlendi ve lanet okudum. "Lütfen tatlım, daha fazla olmaz, yapamam, beni ağzının içinde düşünmek..." I

Bana öyle baktığında kelimeler bulamıyordum. Bana acıdı ve prezervatifi boyumdan aşağı yuvarladı.

Bizi ters çevirdim, onu altıma bastırdım, onu hissetmeyi seviyordum. Bacakları yavaşça açıldı ve ben de ona sarıldım. Çenesini kavradım, bir elimin üzerinde yükseldim ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Aramıza uzandım, hafifçe titriyordum çünkü bu çok uzun zamandır düşündüğüm andı.

Bana yardım etti, olmam gereken yere kadar bana rehberlik etti ve sonra yavaşça ittim. Sıkıca kenetlendiğinde bir santim içine girmiştım ve bu hisle göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Tekrar ittim ve daha da içeri kaydım ve kalçalarımız birbirine çarpına kadar devam ettim. Bacaklarını etrafıma doladı ve sallandı, yumuşak bir şekilde inledi ve kollarım yüzünün her iki yanında durdu, saçlarını geriye doğru okşadı, böylece yüz hatlarında kayan her bir duyguyu görebildim.

Tekrar ittim, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen sıkı bir his. Gözleri benimkilerle buluşmak için açıldı. Tekrar yaptığımda ikimiz de lanet okuduk. Başımı eğip dudaklarını öptüm ve sonra sanki içimde bir şey kopmuş gibi onu becerdim. Ben ittim ve o da aynı çaresizlikle benimle buluşmak için kalçalarını kaldırdı. Elleri sırtımda geziniyor ve her hamlemde beni çılgına çeviren çığlıklar atıyordu. Bundan ne kadar zevk aldığını, bunu onun için ne kadar iyi yaptığımı gördüğümde kendimi tutmam için her şeyi yapmam gerekti.

"Evet Jack, çok iyisin, çok iyisin," diye inledi ve içimde bir sıcaklık oluştuğunu hissettim. Uçurumun kenarına doğru hızla ilerliyordum, umduğumdan daha erken ama onun da benimle birlikte düşmesine ihtiyacım vardı. Aramıza uzandım ve klitorisini bulup parmaklarımı ona karşı çalıştırmadan önce becerdim.

"Benim için gel tatlım, o n u tekrar görmem gerek," diye mırıldandım dudaklarına karşı, meme ucunu ağzıma almak için başımı aşağı eğdim. Çok yaklaşmışım ve kıcımın yanağını kavrayıp tırnaklarını içeri soktuğunda, etrafımda kenetlenirken beni ona karşı tuttuğunda, daha fazla dayanamadım.

"Siktir!" Doruğa ulaştığımda bağırdım, birlikte titreyerek uzanırken prezervatifin içine döküldüm. Başımı eğdim, nefesimi geri alırken göğsüne yaslandım. Elleri saçlarımda sihrini konuşturmaya devam etti, okşadı, bırakmadan önce inlerken çekiştirdi.

Birkaç dakika sonra kıkırdadı.

Başımı kaldırdım, kızarmış yanaklarına, mutluluktan uçmuş ifadesine ve parlak gözlerine baktım. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Ne?" diye sordum,

göğsünü, boynunu öptü.

"Beni iki kez boşalttın, ilk seferin için hiç fena değil. İçimden bir ses çabuk öğreneceğini söylüyor." Sırtımı sıvazladı.

"Sadece doğru öğretmene ihtiyacım var," diye cevap verdim, onu iki kez orgazm ettiğim **i ç i n** egomun şişmesine izin vermemeye çalışarak.

"Sana gösterecek çok şey var," diye alay etti. "Muhtemelen saatlerce çalışmamız gerekecek."

"Vakit geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Katarina

Sıcak, tatmin *olmuş* ve biraz da azgın bir şekilde uyandım.

Yatakta dönmeye çalıştım ama üzerime örtülmüş, göğsümde kilitlenmiş ve büyük bir avuç içi göğsümü kavrayan devasa kol beni yerimde tuttu. Şimdi neden tekrar tahrik olduğumu biliyordum: kokusu, sıcaklığı, mükemmel nasırlı eli lezzetli bir şekilde sürtünüyordu. Gerildim, kıcımlı kasıklarına doğru ittim ve göğsümü avucunun içine daha derin soktum. İkimiz de inledik, onunki uykulu gibiydi, sanki tam olarak uyanmamış gibiydi. O geri itmeye başlayana kadar ona bir, iki kez vurdum.

"Uyanmak için ne biçim bir yol. İnsanlar bu yüzden mi hiç yataktan çıkmıyor?" Sesi kulağımda gümbürdüyordu, uykudan dolayı hışırtılıydı ve beni ürpertiyordu. Göğsümü kavrayışı sıkılaştı ve başparmağı sert, yalvaran meme ucumu okşamaya başladı.

Gözlerim sıkıca kapandı ve yüksek sesle inleyip egosunu daha fazla şişirmemek için dudağımı ısırdım. Ama sonra diğer eli kalçamın üzerinden ve külotumun dikişinin altından geçti, hemen şişmiş klitorisimi buldu ve üzerine bastırdı.

Ciyakladım ve kıkırdaması göğsümde titreşti. "Hiç adil değil," diye inledim.

"Adil oynadığını mı sanıyorsun, tatlım? O mükemmel şeftali gibi kıcını sikime geri sokup onu olabildiğince sertleştiriyor musun?"

Parmağı sihrini bir başkasıyla birleşene kadar sürdürdü ve ikisini birbirine sıkıştırdı. "Siktir," diye bağırdım, yanlışlıkla dışarı kaymasına izin verdim. Hızlıca manevra yaptı, ağırlığını değiştirdi ve beni ona doğru çevirdi, böylece yüz yüze geldik. Hızını artırdı ve sonra eğilip iki parmağını içime soktu, pompaladı, ıslak ses yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Konuşmuyorduk, nefeslerimiz bolca ses çıkarıyor ve o parmaklarını ıslak bir şekilde etimde gezdirmeye ve pompalamaya devam ederken her şeyi anlatıyordu. Beni ikna ediyor, üçüncüsüyle geriyor ve sonunda beni paramparça ediyordu. Vücudum ona tekrar tekrar kenetlenirken pratik olarak çılgık attım.

"Boşalmanı izlemeyi seviyorum," diye mırıldandı, ağzımın kenarına bir öpücük kondurarak. Hiçbir şey söylemedim, henüz gözlerimi bile açmamıştım.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, hala içimde pompalıyordu, gözlerimi açtım ve hemen onu gözlerimin içine bakarken buldum. Mavisî derin denizin koyu lacivertine kadar derinleşmişti, arkalarında pek çok düşünce ve duygu yüzüyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Nedense içimi bir duygu kapladı ve boğazım düğümlendi. "Merhaba," diye cevap verdim, sesim titriyordu.

Kaşları çatıldı. "Hey, sorun nedir? Bu çok mu fazla oldu? Özür dilerim, öyle demek istememiştim-"

Kollarımı ona dolayarak önünü kestim. Bu duygunun nereden geldiğini bilmiyorum. Son zamanlarda içime o kadar çok şey atmıştım ki, belki de fiziksel boşalım duygusal bir zincirleme reaksiyon başlatmıştı.

"Ben iyiyim," dedim, sesim boynuna karşı boğuklaşmıştı. Eli sırtımı okşadı ve beni sıkıca kendine bağladı.

"Sorun yok, yolunda gitmeyen bir şey olursa benimle konuşabilirsin?"

"Hayır, iyiyim, gerçekten. Sanırım bu yoğunluk beni şaşırttı." "Öyle mi?"

Sesindeki gülümsemeyi duydum ve gözlerimi devirerek onu ittim. onu üzerimden aldı. Dudaklarına bir öpücük kondurdu, sabah nefesim yüzünden panikledim ama aldırıyor gibiydi.

Benimle ilgili hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Ben de onu öptüm, dilim geçici olarak onunkini arıyordu, bağlantıya ihtiyaç duyuyordum, ona ihtiyaç duyuyordum. Dili benimkine değdiğinde bedenim iç çekti. Ona doğru bastırdım ve çıplak karnımda sertliğini hissettim, bana yaptığı şeyden açıkça zevk aldığı yerde biraz nem vardı.

Yüz hatlarını görebildiğimi fark ettiğimde geri çekildim, bu da gündüz olduğu anlamına geliyordu.

"Kahretsin!" Yorganı geriye attım ve kıyafetlerimi aradım.

"Ne?" diye sordu, oturduğu yerden, bronz teni gözlerimin önündeydi ve tadına bakmak için ağzımı sulandırıyor. Ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Nasıl oluyordu da daha fazla kadın kendini ona atmıyordu? Nasıl hâlâ bakir olabildi?

Artık değil...

"Kızlar uyanıp nerede olduğumu merak etmeden önce geri dönmem gerekiyor."

"Nerede olduğunu bilmeleri seni rahatsız eder mi?" demeden önce bir duraksama oldu.

Bu yüklü bir soruydu ve şu anda cevaplamaya hazır değildim. Olanlar hakkında nasıl hissettiğimi bilmiyordum, sadece iyi hissettiriyordu ama *doğru hissettiriyor* muydu? Geçmişimiz göz önüne alındığında, her şey ondan uzak durmam için bana bağıyor olmalıydı ama yine de yapamadım ya da hain bedenim yapamadı.

"Hayır, ben sadece..." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Ona döndüm, yatakta oturduğunu gördüm, siyah saçları dağınıktı, bakışları hem sevdiğim hem de uzak durmak istediğim bir yoğunlukla içime işliyordu.

Bir süre sonra elini salladı. "Anlıyorum, sorun değil. Sen git, yakında görüşürüz."

Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini söylemek istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim, bu yüzden tartışmadım, sadece ona garip bir el salladım ve kabinden aceleyle çıktım. Saçlarımı taradım ve yanaklarımı tokatladım, erken kalkan kızlardan biriyle karşılaşma ihtimalime karşı derin nefesler aldım.

Ön kapıdan içeri süzıldüm ve tam bir sessizlik duyarak botlarımı dikkatlice çıkardım. Duraksadım ve hâlâ bir şey duymadığım için tuttuğum nefesi bırakıp merdivenlere yöneldim.

"Günaydın Katarina," dedi Leo.

İrkildim ve en alt basamakta döndüğümde onu mutfak kemerine yaslanmış, elinde bir fincan kahve ve yüzünde bir sırıtişla buldum.

"Günaydın mı?" diye sordu kaşlarını sallayarak ve kahvesinden bir yudum alarak. "Evet, sen?" Kayıtsızca cevap verdim.

"Şimdiye kadar."

"Harika," dedim ve sonra döndüm.

"Az önce çok ilginç bir şey gördüm," diye başladı, sesinde alaycı bir ton vardı. Yavaşça döndüm, küçük pisliğe ters ters baktım. "Bu sabah Jack'in kulübesinden çıkan ve sana çok benzeyen birini gördüm. Bu ilginç, sence de öyle değil mi?"

Ona dişlerimi göstererek gülümsedim. "Bunun hiç de ilginç olduğunu sanmıyorum. Bazı insanlar sabahın köründe oturmadığın bir evde ne yaptığını merak edebilir. Belki de bazıları ev misafiri ayrıcalıklarınızı iptal etmeli?"

Güldü. "Dudaklarım mühürlü, Kat."

Başımı salladım. "Buna sevindim."

Sonra ifadesi ciddileşti. "Sadece, dikkatli ol. Senin adına mutluyum ama sen benim ablam gibisin, incinmeni istemiyorum."

Alay ettim. "Canım yanmayacak, sadece biraz eğlendim."

Başını eğdi. "İkiniz için de mi?"

Bocaladım. Bunun sadece bir eğlence olduğunu biliyordum ama Jack biliyor muydu?

Elbette biliyordu. Hapisten çıkmıştı ve sonunda özgürdü, dünya onun istirdyesiydi. Bana bağlı değildi.

"Sakın incinme ama unutma, onun kimsesi yok."

Leo'nun sözleri midemi bulandırdı, haklı olmasından nefret ediyordum. Jack'in kimsesi yoktu ve ya bana bağlanırsa? Bunun sonuçlarını gerçekten düşünmek istiyor muydum?

"Çıkarken kapının kışına çarpmasına izin verme!" Duş almak için üst kata çıkarken omzumun üstünden seslendim.

Temizlenip kot tulumumu giydiğimde, saçlarımı at kuyruğu yaptığımda ve saç tellerini gözlerimden uzak tutmak için başıma kırmızı bir bandana bağladığımda güne hazırdım. Şimdiye kadarki en iyi uykumu uyumadığımdan ve mümkün olan en iyi şekilde uyanmadığımdan değil, ama şimdi Leo'nun sözleri aklımda Jack'le olanlar ve bunun etkisi hakkında düşünceler uçuşuyordu.

Ya kız kardeşlerim öğrenirse, umursarlar mıydı? Kızarlar mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğrarlardı? *Ben* bu konuda ne hissediyordum? Evet, inanılmazdı, adam deneyimsiz olmasına rağmen elleriyle sihir yapıyordu. Ve bu deneyimi geliştirmesine yardım etme düşüncesi beni bir ürpertiyle savaşıma itti. Ama ciddi bir şeye dönüşemezdi. Sıradandı. Jack de sıradan olduğunu düşünürdü. Biz sadece akıllara durgunluk veren, inanılmaz, ayak parmaklarını kıvırtan seks yapan iki rastgele insandık.

Otuz dakika sonra verandada Jack'le karşılaştığımda yanaklarım kendiliğinden kızardı. Gözlerim yavaşça onun üzerinde gezindi, pazularını saran lacivert kaslı tişörtünü, dün gece içime girerken çılgılığını bastırmak için ısırdığım pazularını inceledi. Kumaş göğsüne doğru gerilmişti, yaladığım ve ısırdığım göğsüne. Çok fazla güce sahip olduğunu bildiğim kalın kot kaplı kalçaları ve yuvarlak, tatlı kışından bahsetmeme gerek yok. Ayakları bile güzeldi ve ben ayaklardan nefret ederdim.

Sıradan.

Boğazımı temizleyerek, "Hazır mısın?" diye sordum.

Bana sırtıttı, sanki zihnimin doğrudan çukura düştüğünü biliyormuş gibi. Kendi tembel incelemesini yaptı ve bu düpedüz şehvet uyandırıcıydı. "Hazır."

"Harika," dedim sıkıca gülümseyerek ve ahırlara doğru hafif bir koşuyla yola koyuldum. O da bana ayak uydurarak bizi birbirimize yaklaştırdı ve ben de yönümü değiştirdim,

Aramızda biraz boşluk yarattı ama hiçbir şey söylemedi.

Ahırlara vardığımızda, Reverence'ın nalbantı ve veterineri Tate Wilder'ın çoktan atlara bakmaya başladığını gördüm.

"Hey Tate," diye seslendim ona el sallayarak. Tüm hayvanların sağlık kontrollerini yapmak ve gerektiğinde nalları değiştirmek için gelirdi. Başını kaldırdı, siyah saçları alına döküldü ve gözlüklerini ince burnuna doğru itti. Hayatımda gördüğüm en muhteşem yüksek elmacık kemiklerine ve çene hattına sahipti. Liseden beri çok şişmanlamıştı. Tate eskiden köşede oturan, çoğu insanın görmezden geldiği sessiz, utangaç bir çocuktü. En iyi arkadaşım Gertie ile yan komşuydu, bu yüzden onu sık sık görürdüm. Çok çalışkandı, bazen ciddiyeti rahatsız ediciydi ama ondan hoşlanıyordum. Hayvanlar konusunda tutkuluydu, bu da her zaman bir artıdır.

"Günaydın Katarina," diye cevap verdi. Birbirimizi yirmi yıldır tanımamıza rağmen her zaman bana tam ismimle hitap ederdi.

Jack bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Ben Jack, tanıştığımıza memnun oldum, Tate."

Tate cevap vermeden önce uzatılan ele baktı. "Evet, kim olduğunu biliyorum. Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum sanırım." Elbette Tate Jack'in kim olduğunu biliyordu, tüm kasaba biliyordu.

Sonra Jack tuhaf bir şey yaptı. Elini belime koydu ve başparmağını omurgamın üzerinde gezdirdi. Dokunuşuyla nefesim kesildi ama geri çekildim. Jack de dahil olmak üzere kimsenin burada başka bir şeyler olduğunu düşünmesini istemiyordum. Gözlerini üzerimde hissettim ama onları görmezden geldim.

"O zaman ne düşünüyoruz, Tate? Kimin neye ihtiyacı var?"

Tate'in kendine özgü kaş çatma şekli belirdi. "Marshmallow iyi görünüyor, August'un ona çok iyi baktığını biliyorum. Ama sanırım Pickles'in toynağında bir enfeksiyon var, bu yüzden ona bakmam gerekiyor."

Tate birkaç şey daha saydı ve sonra oturup aletlerini çıkarıp hazırlarken onu izledim, yaptığı işe devam etmeden önce her seferinde sayıyordu, bu biraz garipti. İşe koyulmasını izledim, hareketleri agresif ve güçlüydü ve atlara zarar vermediğini bildiğim halde atların toynaklarındaki çamur ve otları kazarken birkaç kez irkildim.

"Enfeksiyon olduğunu nereden biliyorsun?" Jack sordu. Tate'i yakından izliyordu, sanki ondan mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışıyordu.

Tate toynağın yan tarafını işaret etmeden önce yine kaşlarını çatı. "Şuradaki şişliği görüyor musun?" Jack başıyla onayladı. Sonra Tate toynağı yere indirdi ve Pickles'ı bir daire çizerek yürüttü. "Üzerine tüm ağırlığını vermekteki isteksizliğini görüyor musun? Bu bana burada bir enfeksiyon olduğunu söylüyor."

Jack başını sallayarak, "Evet, görüyorum," diye cevap verdi. Sonra at nalları hakkında daha fazla soru sordu. Her şeyi öğrenmek istemesi çok hoştu. Başımı salladım, hevesli sorularına sırtımı döndüm ve Chester'ı okşamaya gittim. Nazik dev elimi dürttü ve ben de ödül çantasına uzanıp ona vermek için birkaç küp şeker çıkardım.

Bugün yapacak çok fazla şey yoktu, bu yüzden sabahı Tate ile geçirdik ve garip bir şekilde, Jack bu kadar çok şey öğrenirken onu yanımdan ayırdığım için kendimi kötü hissettim. Bu yüzden onları kendi hallerine bıraktım ve otlaklardan birini incelemeye gittim ama çok geçmeden Jack beni buldu.

"Bugün bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu, ellerini ceplerine sokarken ön kolları esniyordu.

"Hayır, ben her şeyi halledebilirim. Sen geri dönüp Tate'ten öğrenmenin tadını çıkarabilirsin," diye cevap verdim.

Bana doğru uzandı. "Emin misin?"

"Evet!" Döndüm ve yoluma devam ettim. Ona karşı ters davrandığımı biliyordum ama elimde değildi, çözmem gereken bir sürü duygu vardı ve bunu yapmak için alana ihtiyacım vardı. Aklımda çok fazla şey vardı, çiftliği kurtarmaya çalışıyordum, özellikle de iki hafta içinde kaçınılmaz olarak hiç param olmadığında Martin'i savuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Gün boyunca giderek daha da karamsarlaştım. Ne yapacağımı ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum. Jack'i bir daha görmedim ve akşam yemeğinden sonra fikir üretmek için kendimi babamın ofisine kapattım.

Kendimi bu konuda çok yetersiz hissediyordum ve bu durum üniversite yıllarımdan kalma, yeteneklerimle ilgili tüm eski şüphe duygularımı yeniden canlandırdı. Yeniden başarısız olmuştum, ama şu anda bu gerçekten önemliydi. Ama öğrenmiyordum, güvenlik ağı yoktu. Eğitim tekerlekleri çıkmıştı ve kendimi dik tutmaya çalışmak için çırpınıyordum ama nafi.

Aklıma gelen tek şey, tüm küçük borçları kapatmak için büyük bir kredi almaktı ve böylece en azından bankaya borçlu olacaktım, her an karşıma çıkabilecek bir grup rastgele yabancıya değil. Ertesi gün bunu denemeye karar verdim ve nihayet bir tür eylemde bulunarak cesaretlendim.

Ertesi sabah Jack'i gördüğümde, gözleriyle uyumlu açık mavi bir Henley ve beyzbol şapkası içinde muhteşem görünüyordu, içimde sinir bozucu bir dürtü vardı

kollarına koşmak istedim ama yapmadım. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu.

Gölümseyip günaydın dediğinde, "Bugün August ve Maddy ile çalışacaksın," dedim.

Yüz ifadesi değışti. "Elbette. Her şey yolunda mı?"

Başımı sertçe salladım. "Evet, sadece yapmam gereken bazı işler var."

Beni tepeden tırnağa süzdü. En güzel elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymiş, saçlarımı da topuz yapmıştım; en azından görünüşümle bankayı etkilemeyi umuyordum.

"Bana ihtiyacın olursa, sadece istemen yeterli," dedi yumuşak bir sesle.

Her zaman yardım etmek isterdi, yardım etmeye hevesliydi ama bu benim yükümdü ve babamın çiftliğı benim ellerime vermekte haklı olduğunu kanıtlamak için bunu düzeltmem gerekiyordu. Kendi başıma üstesinden gelebileceğimi, hayatımın otuz yılını boşa harcamadığımı ve hala kendi ayaklarımın üzerinde durup çiftliğı idare edemediğimi kanıtlamalıydım. Hiçbir şey söylemedim ve August yanımda belirdiğinde oradan ayrıldım. Kamyona binerken Jack'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Kasabaya doğru giderken aklıma geldi.

Banka, yeniden düzenlenmiş eski bir kilisenin içindeydi. Yüksek tavanları ve çıplak beyaz duvarları bir yankı yaratıyordu, bu yüzden herkes kısık sesle konuşuyordu. Danışmanımın yanına oturdum, o da beni binadan gülerek kovdu. Kredi için uygun bir aday değildim. Çiftlik dışında teminat olarak gösterebileceğim hiçbir şeyim yoktu, ki bu da çok gecikmiş olduğu için kabul edilebilir bir varlık değildi.

Sonrasında kamyonetimde oturdum, panik atak geçirmemeye ve sarmal düşüncelerime teslim olmamaya çalıştım. Çiftliğin bana ihtiyacı vardı, kızların bana ihtiyacı vardı. Bunu düzeltmem gerekiyordu ve düşüncelerimi yeniden odaklamak ve başka bir çözüm bulmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Eve gidip kendimi babamın ofisine kapattım ve bir yerlerde bir cevap bulabilmek için dua ederek her şeyi baştan gözden geçirmeye başladım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Jack

Benden uzaklaşıyordu.

Bunu hissedebiliyordum ve iyi hissetmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz geceden beri onun arkadaşlığını giderek daha fazla arzuluyordum. Zeki beyninin zorluklarla nasıl başa çıktığını, çiftlikte harcadığı sıkı çalışmayla nasıl canlandığını izlemek istiyordum. Hatta kız kardeşlerinin yanında nasıl olduğunu ve aralarındaki bağı bile.

Ama yine de her zamankinden daha uzakta hissediyordu. Ne zaman ona yaklaşmaya çalışsam beni itiyor, fırçalıyor ve lanet olsun ki duygularımı incitiyordu. Kendimi onun peşinden koşan aşık bir köpek yavrusu gibi hissediyordum ama o benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Sadece iş olsun istiyordu. Ama bazen bana baktığında *bir şeyler* hissediyordum. Sanki her şeyi kafamda uydurmamışım gibi. Birlikte geçirdiğimiz geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırdım, neyi yanlış yaptığımı merak ettim ama çözemedim. Belki de fazla bağlanmışım, belki de o hiçbir bağ istemiyordu ve ben onu kendime bağlamaya çalışıyordum.

Kulübenin kapısı çalındı ve o olduğunu umarak kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Kapıyı açtım ve hemen hayal kırıklığına uğradım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, dostum." Leo bana kaşlarını çattı. "Hadi, bir şeyler içmeye gidiyoruz." Başını kamyonetine doğru salladı ve sonra yürüdü.

"Ben içki içmem," diye arkasından seslendim.

"Hadi canım," diye bağırdı. "Barlarda kök birası da satılıyor, biliyorsun."

Bu gece evde kalıp yetişkin bir adam gibi somurtmak istiyordum ama kulübeden çıkıp sosyalleşmek iyi gelebilirdi. Bu kasabada birinin benimle vakit geçirmek istemesi bile harika bir duyguydu ve benim de arkadaşlara ihtiyacım vardı.

Telefonumu kaptım ve ona yetişmek için koşarak peşinden gittim. "Eğer kafayı bulursan bizi eve bırakamayacağımı biliyorsun değil mi?" Leo'nun kamyonetinin kapısını çekiştirerek açtım.

Leo sabrı tükeniyormuş gibi iç çekti. "Evet, biliyorum. Bu yüzden ben de kök birası içiyorum." Kamyonu vitesine taktı ve geri geri gitti,

Camları açtığımda serin yaz esintisi içeri süzüldü, çiftliğin kokusunu, kır çiçeklerinin tatlı yumuşak kokusunu ve günün son şarkısını söyleyen kuşları getirdi.

Sessizlik içinde yol aldık ve ben gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslayarak sürüşün tadını çıkardım. Tanrım, araba kullanmayı çok seviyordum. Çok özlemiştim ve bu şekilde hâlâ deneyimleyebiliyordum, sadece tam anlamıyla değil.

Leo, The Lonely Bison'ın önünde durdu ve arabadan inip içeri girdik. "İzin gecende buraya gelmede bir sakınca yok sanırım?" Leo omzunun üzerinden seslendi.

"Evet, burayı seviyorum." Bu doğrudu, küçük bir kasaba rahatlığında harika bir his vardı.

Leo içkileri sipariş etmeye gitti ve ben de gruptan uzakta, köşede yüksek bir yer kaptım. Burada ilk kez müşteri olarak bulunduğumun bilinciyle etrafıma bakındım. Grubun bluegrass müziği eşliğinde dans eden insanlara baktım, diğer masalardan gelen heyecanlı konuşmaları ve mekanik boğada birbirlerini gaza getiren arkadaşların kahkahalarını duydum.

Leo masadaki kök birası şişesini bana doğru kaydırды ve sandalyesine oturdu. Boyunları birbirine tokuşturduk ve ben derin bir yudum aldım, baloncuklar burnumu köpürttü.

Leo, "Şu halimize bak, iki genç, ateşli bekâr adam gece dışarıdayız ve burada kök biralarıyla baş başa oturuyoruz," diye şaka yaptı ve ben de kıkırdadım.

"Peki senin olayın ne?" diye sordum. Leo'dan hoşlanıyordum ama hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Omuz silkti. "Ne bilmek istiyorsun?" "Öncelikle, beni neden içki içmeye sürüklediğini?"

Leo'nun şişesi ağzına doğru giderken yarı yolda durdu. "Senin için üzüldüm." Yüzümü buruşturdum. "Teşekkürler."

Leo sırtıttı. "Hayır dostum, öyle demek istemedim. Özgür hayatın tadını çıkardığını söyleyebilirim ve sonra, aniden, son bir hafta ya da daha fazla bir süredir moralin bozuktu. Ve bunun bizim Katarina'nın geçen sabah senin kamarandan gizlice çıkmasıyla bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

Yakalandım. Boynumun arkasını ovuşturdum. "Sadece ne istediğini anlayamıyorum."

Leo homurdandı. "Bir erkek bir kadının ne istediğini anlayabilir mi? Mesela Maddy'yi ele alalım, sürekli birileriyle çıkıyor ama... biliyor musun," ellerini havaya kaldırarak laf kalabalığını daha başlamadan durdurdu, "bu seninle ilgili, benimle değil."

"Hayır, hayır, sınıfla paylaş."

Leo durakladı ve şişesinin üzerindeki etiketi karıştırdı. "Asla bir yuva kurmak, bir koca ve çocuk sahibi olmak istemediğini hep biliyordu. Nedenini bilmiyorum, bu konuda hiç detay vermedi. Ama birdenbire sanki Bay Doğru'yu bulmaya çalışıyormuş gibi randevulara çıkmaya başladı ve bunun nedenini gerçekten anlamıyorum."

Ona baktım, suratını asıyordu. "En sevdiğin oyuncağınla başkasının oynaması hoşuna gitmiyor mu?"

"Onun hakkında böyle konuşma." Ses tonunda sert bir uyarı vardı.

"Sakin ol Buckle Boy, bu sadece bir ifade. Neden rahatsız oluyorsun? Siz sadece arkadaş değil misiniz?"

Omuz silkti. "Evet, yirmi yılı aşkın süredir en iyi arkadaşız." "Peki senin sorunun ne?"

Bana ters ters baktı. "Senin için üzülduğüme ve biraz temiz hava alman için seni buraya getirdiğüme pişman olmaya başladım."

"Zor soruları ben sorarım," diye şaka yaptım.

"O zaman ben de sana bir tane sorayım." Şişesinden bir yudum aldı. "Kat'e neler oluyor?"

Derin bir nefes verdim ve şişemin etiketini karıştırmaya başladım. "Kim bilir." Leo güldü, içten ve derin bir kahkaha ve ben de gülmeye başladım. "Beni kendinden uzaklaştırıyor ve nedenini bilmiyorum."

"Gerçekten nedenini bilmiyor musun?" Kahkahası azaldı. "Geçmişiniz göz önüne alındığında, bunun kasabadaki insanların hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum. Sadece düşündüm... ne düşündüğümü bilmiyorum. Farklı hissediyordum, sanki aramızdaki şeyler değişiyordu ve belki de artık benden nefret etmiyordu. Eğer birlikte yattıysak benden nefret ediyor olamazdı."

Leo omuz silkti. "Bilmiyorum, nefret seksi en iyi seks türlerinden biridir." "Sanırım bunu asla bilemeyeceğim."

"Sadece, belki ona zaman vermelisin. Sindirmesi gereken çok şey var ve son zamanlarda başına gelmeyen kalmadı. Eğer bir fark yaratacaksa, uzun zamandır onu birlikte gördüğüm ilk erkek sensin, bu da bir şey ifade ediyor olmalı. Geri geleceğim, işemem lazım."

Leo tuvalete gitti ve ben onun sözlerini tekrar tekrar dinledim. Kat bana gelmişti, beni istemişti ve bir süredir kimseyle birlikte olmadıysa Leo haklıydı, bunun bir anlamı olmalıydı. Onun sözleriyle garip bir şekilde moral bulduğümü hissettim, sanki artık biraz umudum vardı.

Leo geri döndüğünde bilardo oynadık ve biraz daha sohbet ettik. Bana kariyerinden ve Charlie'nin rodeoya başlamasına nasıl yardım ettiğinden bahsetti.

"Yakında büyük bir yarışma var," dedi Leo. "Ve?"

Ayrıntı vermeyince ben de sordum.

"Bilmiyorum dostum." Elini çenesinde gezdirdi. "Bu bir süreliğine ayrılmak demek ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Gülümsedim. "Maddy'den ayrılmayı mı kastediyorsun?" Leo sadece başını salladı.

İnkâr etmek için ağzını açtığında, "Aranızda ne olup bittiği hakkında konuşamam, çünkü belli ki bir şeyler var," diye ekledim. "Ama sen de geleceğini düşünmelisin. Döndüğünde o da burada olacak."

Yine başını salladı ve sonra konuyu değiştirdi.

Daha sonra beni kulübeye bıraktığında, beni dışarı çıkardığı için ona teşekkür ettim. "Biriyle konuşmak iyi geldi."

"Aynen," dedi Leo. "Bu bizi kanka mı yapıyor şimdi?" Ona ters ters baktım ve o da güldü. "Sonra görüşürüz, kanka," diye ekledi ve arabayı sürdü.

Teddy beni gördüğüne çok sevinmişti. Onu dışarı çıkardım ve karanlıkta getir götür oyunu oynadım, kulübenin ışıkları yeri görebileceğim kadar aydınlatıyordu. Son zamanlarda acıma partimde onu ihmal ediyordum, bu yüzden onunla oynayarak fazladan zaman geçirdim. Bana kocaman bir sopa getirdiğinde, ona bunu atmayacağımı söyledim ve o da somurtarak içeri girdi.

Musluktan bir bardak su alıp yatmayı düşündüm ama gözlerim pencereden çalışma odasına doğru kaydı. Kat'ın içeride çalıştığını, her ne yapıyorsa onu yaptığını görebiliyordum. Tanrım, keşke ona yardım etmem için içeri girmeme izin verseydi ama bir öküz kadar inatçıydı.

Duş alıp dışarı çıktım, Teddy'nin gece yarısı atıştırmayı sevdiğini bildiğim için yatmadan önce yemeğini tazeledim. Ayağa kalkıp geceye baktığımda ofisin penceresi karanlıktı. Arkamı döndüm ama ensemde bir karıncalanma hissettiğimde olduğum yerde durdum.

Yavaşça geri dönerken tüylerim diken diken oldu. Bütün hafta boyunca o gözleri üzerimde hissetmek için can atmıştım ve şimdi nihayet bakıyorlardı. Hiçbir hareket göremiyordum, karanlık bir pencereden başka bir şey yoktu ama onun orada olduğunu biliyordum.

Mutfak tezgahının üzerine bıraktığım telefonu aldım ve numarasını bulup aramaya başladım. Hiçbir şey duyamadım ama ofisin penceresindeki ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Hareket etmeden önce yanıp söndüğünü görebiliyordum ve bir dakika sonra sesi hatta geldi.

"Evet?"

Gülümsedim. "Beni izliyorsun tatlım." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" İnkâr etmedi.

"Karanlıkta beni izlemiyormuş gibi mi yapacaksın?"

Konuşmadı ama hâlâ orada olduğunu biliyordum. "Neden beni izliyorsun Katarina? Neye bakıyorsun? Ve evet biliyorum, telefonunun ışığını görebildiğim gerçeğinden başka? Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, gözlerin hevesle tenimin üzerinde kayıyor. Karanlıkta oturmuş beni izlediğini, beni *istediğini* bilmek beni çok azdırıyor."

Nefesi kesildi ve yavaşça nefes verişini duyabiliyordum. Aletim sertleşti, bu sesi daha önce de duymuştum, altımda uzanırken ben ona vururken.

"Buraya gelecek misin tatlım yoksa bakmaya devam mı edeceksin?"

İçini çekti, ses çok şey anlatıyordu. İsteksizce cevap verdi. "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde sessizlik oldu ve zafer damarlarımda dolaştı. Kulübenin kapısında durup beklemeye başladım. Beni bekletti. Beni endişelendirdi. Ve sonunda içeri girdi, kapı aralığında durdu ve bana anlamlı bir bakış attı.

"Zoru oynamayı bırakabilirsin," dedim gözlerimi onun üzerinde gezdirerek. Saten pijamalar giymişti, üzerlerinde küçük karikatür kurbağalar ve "*Prens bulmak zor iş*" sloganı vardı. Onlara sııttım, Kat'in inatçı, kontrollü tavrına o kadar zıttı ki.

"Beni elde etmek zordur," diye cevap verdi, kapıyı kapattı ve kasılarak bana doğru geldi. "Hayır, tatlım. Seni *elde tutmak* zor."

Göğüs göğüse geldiğimizde durdu. Gök mavisi gözlerindeki sert ışıltıya baktım. Henüz bana teslim olmak istemiyordu, bunun için savaşmamı istiyordu. Bunu hak etmemi.

Aşağı doğru eğildim, ağızlarımız bir nefes mesafedeydi ve gözlerinin kapanışını, göğsünün beklentiyle hafifçe kalkışını izledim.

"Benden kaçıyordun," diye fısıldadım ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tartışmak için ağzını açtı ama izin vermedim, dudaklarını dudaklarımla kapattım.

Hakimiyet için savaştık. O da kızgındı, ben de... Neye kızdığından emin değilim ve o anda umurumda bile değildi. Sadece onu istiyordum. *Benim* olanı istedim.

Kolları boynuma dolandı ve parmak uçlarına kalktı, ağzıma doğru geri itti ve kontrolü ele almaya çalıştı. Başının arkasını kavradım, parmaklarım saçlarına dolandı, böylece açığı değiştirebildim ve

mükemmel uyum. Geri çekildim, derinleştirmeye çalıştığı ağızına birkaç iffetli öpücük bıraktım.

"Durma," diye sızlandı ve bu sesi duymak, onu nasıl etkilediğimi görmek hoşuma gitti. Duvarlarını yükseltmeye çalışıyordu ama ben onları yıkıyordum. Onun temeline çatlaklar koyabilmem ve onu çökertebilmem hoşuma gidiyordu; çünkü o da bana böyle hissettiriyordu.

"Beni istediğini söyle," diye talep ettim. Ona karşı ne zaman bu kadar muhtaç ve güvensiz hale geldiğimi bilmiyordum ama güvence istiyordum. O, gerçekten değer verdiğim ilk kadındı ve onun da aynı şekilde hissetmeyebileceği fikri beni mahvetmişti.

Bakışlarımı karşıladı, gözleri şehvetle bulutlanmıştı, dudakları yakut gibi kırmızıydı ve çok davetkârdı. "Seni istiyorum."

Bu kadarı yeterliydi, neredeyse. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

Gözleri ısındı, sanırım onunla konuşma şeklim hoşuna gitmişti.

"Sana ihtiyacım var," diye sızlandı. Takındığı o mızız, somurtkan sese bayılıyordum.

Onu da yanıma alarak yatak odasına doğru geri geri yürüdüm ve Teddy Kat'i görünce keskin bir havlama sesi çıkardı. Onu oturma odasına yerleştirip yatak odasının kapısını kapatmadan önce bir süre okşadı.

Benimle tekrar yüzleştğinde neredeyse utangaçtı. Sanki önceki yoğunluğu azalmıştı ve şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Ona doğru yaklaştım, yanaklarını avuçladım, ipeksi saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve onu tekrar öptüm. Tıpkı umduğum gibi içimde eridi. Çenesini ve boynunu öptüm, boynu ile omzu arasındaki hassas noktayı nazıkçe ısırdım ve o daha da eridi.

Elleri gömleğimin eteklerinin altından sırtımdan yukarı kayarak kaslarımı okşadı ve tırnakları tenimde gezinirken ürperdim.

Tanrım, onun dokunuşunu seviyordum.

Çürük saten pijamasının üzerinden göğüslerini avuçladım, meme uçlarının anında çakıllaştığını hissettim ve başparmaklarım onlarla oynayarak ihtiyacını daha da artırdı.

"Bütün hafta boyunca tek düşündüğüm bana binerken nasıl görüneceğindi," dedim kulağına karşı ve titredi, tırnakları tenime daha sert battı. Onu ayaklarından kaldırdım, kollarımı beline doladım, onu yatağa yatırırken dudaklarım boynuna yapıştı. Kendini bana sürttü, altımda kıvrandı.

Üstünü çıkardım ve bakmaktan kendimi alamadım. Gördüğüm en çarpıcı kadındı ve onu orada çıplak ve muhtaç bir şekilde yatarken görmeyi asla unutamayacaktım. Şortunu ve külotunu çıkardım ve sonra bacaklarını açtım,

onu bana gösteriyordu. Koyu sarı saçlarının ince izi beni doğrudan ıslak merkezine götürdü. Hazır ve istekliydi ve ben de tadına bakmak için can atıyordum.

Başımı eğerek kalçasının üzerinde bir iz bıraktım, ellerimi yukarı çekip kışını avuçlamadan önce etini yoğurdum. Aminin üzerinde gezindim ve ona baktım, beni izlerken gözleri genişti, kendini oturur pozisyona çekti.

Dilimi dudaklarının arasından yavaşça kaydırdım ve dilimle o küçük sinir demetine bir kez, sonra tekrar, daha sert bir şekilde dokundum ve göz kapakları titreyerek kapandı. Gülümsedim, belli ki doğru yoldaydım ve dudaklarımı klitorisinin etrafına yerleştirip sertçe emdim. Ağlamasıyla sırtı eğildi, parmakları saçlarıma takıldı ve çaresizce yüzüme doğru eğilip kendini yere bıraktı.

İstedliğini aldı, hareketleriyle çok agresif olup olmadığı konusunda hiç endişelenmedi. Bundan zevk alıyordum, bırakmasını istiyordum. Bu inatçı kadının rahatlamaya ihtiyacı vardı. Benimle göz teması kurarken başı öne geldi, yüzümü okşarken yumruğu hâlâ saçlarıma dolanmıştı. Ağzımı doldurdu, sanki onu yememi izlemek bile onu boşaltmak için yeterliydi. İki parmağımı içine soktum, pozisyonun baskısı onu sıkı bir şekilde sıkıştırdı ve bu onu uçurumun kenarına getirmek için yeterliydi.

Haykırdı, parmaklarımin etrafında kenetlenirken hareketsiz kaldı ve dilime karşı nabzının attığını hissettim. Orgazmının ortasında bizi ters çevirdim, çok zarif değildi ama işimi gördü. Yüzümde oturuyordu ve elimde daha fazla hareket vardı, bu yüzden parmaklarımı ittim, içindeki o sert noktayı gıdıkladım, bu da onun inlemesine ve yüzüme daha sert binmesine neden oldu.

Bir an nefes alamadım ve dürüst olmak gerekirse bu gitmek için harika bir yol olurdu. Sonra orgazmı yatıştı ve üstümde titredi.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi, bir elini saçlarına doladı ve bana tembel, ateşli, orgazm sonrası bir gülümseme verdi. Orada uzanıp bir yandan nefesimi tutarken bir yandan da boşalmamaya çalışıyordum. İçine girdikten sonra ne kadar dayanabileceğimden gerçekten emin değildim.

"Bu..." diye devam etti, başını sallayarak. Gözleri benimkileri buldu ve bir an bana baktı, sonra içinde bir şeyler değişti ve tişörtümü ve eşofman altımı çekiştirmeye başladı.

Çıplak olduğumda elini sikime doladı ve bir, iki kez pompaladı ve "Aman Tanrım" deme sırası bana geldi. Beni sıkıca kavradı ve başına kadar çalışırken kavrayışını бүktü, sonra yaramaz bir gülümsemeyle aşağı indi ve beni tabandan uca yaladı.

Konuşamıyordum, sadece beni ağzında çalıştırmasını izledim, dili uzunluğum boyunca uzanan kalın damara karşı düzdü. Taşaklarımla oynadı ve onları sıkarak ciğerlerimin havasını aldı. Ve tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, ıslak bir *patlamayla* ağzını üzerimden çekti.

"İçime gir, şimdi," diye talep etti.

Prezervatif almak için yatağımın başucundaki çekmeceye uzanmaya çalıştım ama beni durdurdu.

"Ben iyiyim, doğum kontrol hapi kullanıyorum ve sen uzun zamandır yattığım ilk kişisin. Sana güveniyorum" dedi.

"Şimdiye kadar yattığım tek kişi sensin, bu yüzden iyi olduğumu biliyorsun" diye cevap verdim.

Seksi olduğumu biliyorum.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve öne doğru kaydı, sıcak bedenini üzerime yerleştirdi, kendini üzerime sürttü, öne doğru eğildi ve dudaklarımızı birbirine çarptı. Dilini ağzımın içine soktuğunda, sikimin üzerine çöktü ve ben sadece yıldızları değil, tüm evreni gördüm.

Çok sıcaktı, çok ıslaktı ve etrafımdaki sıkı hissi hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm hisler. Her hareketini hissedebiliyordum. Yukarı kalktı ve kendini tekrar aşağıya bıraktı ve ben inledim, başım geriye düştü ve kalçalarını kavradım, onu bana doğru süründürdüm.

Beni okşarken gözlerimi ondan ayıramıyordum, başı geriye düşüyor, saçları kalçalarımı gıdıklıyor ve göğüsleri üzerimde zıplıyordu. Daha önce yanılmışım, bu ölene kadar benimle kalacak bir manzaraydı, bu muhteşem kadının vücudumda, ona verebileceklerimde kendini kaybetmesini izlemek. Onun ağzına ihtiyacım vardı.

Kendimi yukarı iterek kollarımı ona doladım ve göğüslerimizi birbirine yaklaştırdım. Boynunun arkasını kavradığımda meme uçları bana sürtünüyor, ağızlarımız çarpışıyordu. O kalçalarını her aşağı indirdiğinde ben de benimkileri yukarı kaldırıyordum, ikimiz de o büyülü yere ulaşmak için birlikte çalışıyorduk.

Çok yaklaşmıştım ama onun da yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Bir elimi aramızda gezdirdim, vücutlarımızın birleştiği yeri buldum ve klitorisine dokunana kadar yukarı çıktım, sonra ovuşturdum ve ovuşturdum, üzerimde sıkıldığını hissettim. Nefes nefese kaldı, küçük nefesleri daha hızlı ve daha kısa geliyordu ve ben onun yakın olduğunu biliyordum.

Serbest bırakılmam içimde fıçı gibi patlarken boynunun yan tarafını tekrar ısırdım, içine ateş ettim ve ayak parmaklarım kıvrıldı, orgazmımın yoğunluğundan çatladı. Yüksek sesle küfretti ve sonra o da uçuşumun kenarından aşağı uçtu. Arkama yaslandım,

Onu yanıma çektim ve göğsüme yığıldı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve terden yapış yapış olmuştuk.

"Vay anasını," diye iç geçirdi bir an sonra. Ben de güldüm. "Gerçekten de öyle."

Bir süre sessizce yattık, yaşadıklarımızın tadını çıkarıyorduk, sonra onu yan yatırdım ve içinden çıktım. İkimizi de temizlemek için bir bez almak üzere banyoya gittim. Geri döndüğümde ayağa kalkmış ve pijamalarını tekrar giyiyordu ve midem bulandı.

"Gidiyor musun?" Ses tonumdan *muhtaçlığı* uzak tutmaya çalıştım.

Bana baktı, yanakları hâlâ kızarmıştı ve saçları saman içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu, buna bayılmıştım. "Kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

Omuz silkti. "O zaman kalacağım." Yatağa geri dönmeye başladı ama onu durdurdum.

"Burası çıplak bir yatak odası, pijamaya izin yok."

Bana kaşlarını kaldırdı ve sonra şortunu ve üstünü silkti. "Ellerini kendine saklayabileceğini düşünüyorsan sorun değil."

Yatakta sinsice ilerledim ve onu kendime çektim. "Tatlım, ellerimi kendime saklamaya hiç niyetim yok."

Dürüst kadın kıkırdadı ve ben bunun bir daha duymak için yeri göğü yerinden oynatacağım bir ses olduğuna karar verdim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Katarina

"Bu hiç profesyonelce değil," diye yakındım.

Jack beni ahırın sonundaki boş ahıra sıkıştırmış, ağzını boynuma dayamıştı. Derimin altındaki nabızı emerken göz kapaklarım çırpınarak kapandı. Tanrım, bunu yaptığında çok hoşuma gidiyordu, vücudum onun ellerinde macuna dönüşüyordu. Neredeyse hiç deneyimi olmayan biri için ne yaptığını kesinlikle biliyordu.

"İK'ya şikâyetle bulunmaktan çekinme," diye gürledi, tekrar boğazıma dalmadan önce. Ellerim onun nemli gömleğinin altında kendi cilveleşmelerine başladı. Ben dikkatini dağıtmadan önce saman balyalıyordu. Masum bir şekilde duvara yaslanmış, sessizce onu izliyordum. Sırt kasları içimi ısıtan bir şekilde esnedi ve yüksek sesle iç çekmiş *olabilirim*, bu da onun dikkatini çekti ve işte buradaydık...

Tırnaklarımı üzerinde gezdirdim, ne kadar katı olduğunu seviyordum. Tuz ve seks tadı veren kalın, bronz tenle kaplı bir kas duvarı. Ben sıktıkça boynuma doğru bir nefes çekti.

"Böyle yapmaya devam edersen seni zapt edecek bir şey bulmam gerekecek," diye inledi.

Kıkırdadım. "Buna cesaret edemezsin," diye dalga geçtim, ses tonumda alttan alta bir "*yap*" vardı ve *bunu* yakaladığına çok sevindim.

"Peki, daha önce gördüğüm ip nerede?" Etrafına bakındı ve bileklerimi zincirledi.

"Hayır!" Ciyakladım, onları çekmeye çalıştım ve sefilce başarısız oldum. Bana büyüleyici bir şeyle karşı karşıya olduğumu söyleyen bir bakış attı ve heyecanım arttı. Beni gıdıkladı, çılgılık attım ve kıkırdadım ve kendimizi yeni temizlenmiş ahırın zemininde, samanların içinde yuvarlanırken bulduk.

"Kat? Burada mısın?" Daisy'nin sesi çınladı ve korkudan midem bulandı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve Jack'i üzerimden iterek ayağa fırladım ve çılgınca kıyafetlerimi düzelterip ağzımı sildim. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan Jack'e baktım. Gözlerinin ardında duygular yüzüyordu, derinliklerinde beni rahatsız eden bir hüznün yüzüyordu.

Ayağa kalktı, tam o sırada Daisy ahırın kapısında belirdi. Beni ve Jack'i açıkça garip bir şekilde görünce kaşlarını çattı, ağzı onaylamaz bir şekilde gerildi ve o batma hissi bir kez daha karnıma vurdu. Her ne kadar Jack'in eve girmesine izin vermiş olsa da ona karşı hâlâ temkinliydi ve bizi uygunsuz bir pozisyonda yakalarsa bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, delici gözleri aramızda geziniyordu.

"Elbette," dedim, rahat davranma çabalarımın dolayısı biraz soluk soluğa. Bana hâlâ o ifadeyle bakan Jack'e baktım. Arkasını dönüp süpürgeyi kapmadan önce çenesinde bir kas kıpırdandı.

"Elbette," dedi omzunun üzerinden, kelimeyi kırparak ve şimdi omuzlarından yayılan gerginlikten ürperdim. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve onu birinin önünde reddetmiş olmaktan nefret ediyordum ama onun hakkında, bizim hakkımızda ne hissettiğimi bilmiyordum. Ve bu konuşmayı kız kardeşlerimle nasıl yapacağımı kesinlikle bilmiyordum. Bunun karmaşık bir durum olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı ve bununla yüzleşmek ve nasıl başa çıkacağımı bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" Parlak bir sesle sordum.

Daisy aramıza bakmaya devam etti. "Geçen günkü adamlar geri döndü, bilmen gerektiğini düşündüm."

"Tamam, hemen geliyorum," dedim. Bu sefer en azından onlar için hazırlıklıydım. Bir planım vardı. Onlara ödeme yapıp gitmelerini sağlamak yeterli olacaktı, böylece borçlu olduğumuz diğer insanlara ne yapacağımı planlamak için biraz nefes alacak yerim olacaktı.

Daisy başıyla onayladı ve ahırdan çıktı. Jack'le aramızda rahatsız edici bir gerginlik vardı, ahır birdenbire çok küçük gelmişti. Bana bakmadan süpürmeye devam etmesini izledim ve kollarımı ona dolamak, paniğim için üzgün olduğumu söylemek istedim ama ne hareket edebildim ne de kelimeleri oluşturabildim.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sorduğunda gitmek için döndüm.

Başımı salladım. "Hayır, ben hallederim." Ellerimi ceplerime soktum.

"Bundan şüphem yok," diye cevap verdi ve bana olan inancı bana destek verdi.

gidip bu iki pislikle uğraşmam gerekiyordu.

Daisy onlara ters ters bakıp eve girişlerini engellerken verandada sabırla beni bekliyorlardı. Martin aptal takım elbisesi içinde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle oradaydı ve yanında Muscles vardı.

"Ah, Bayan Cartwright, yine karşılaştık," dedi Martin, sanki az önce karşılaşmışız gibi.

"Mülküne gelmeye devam edersen böyle olur," diye cevap verdim sertçe.

Martin'in ağzı ince bir hoşnutsuzluk çizgisine dönüştü. "Peki, bu işi çabucak halledelim. Benim param mı?"

"Yarın sana getiririm," diye söze başladım. Martin tartışmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Bugün bir sığır pazarı var, satmak için birkaç damızlık düvem ve iyi bir fiyat getirecek başka sığırlarım var. Sabrınız için size fazladan yüzde beş vereceğim," diye bitirdim. İnekleri satmak beni üzüyordu ama başka seçeneğim yoktu. En azından sadece bir kısmını satmam gerekiyordu.

"Yüzde yirmi," diye karşılık verdi Martin.

"Yüzde sekiz," diye karşılık verdim. "Ve verendamdan yara almadan çıkmanıza izin verdim." İkisine de en acımasız sırtışıma yaptım ve Daisy parmaklarını çıtlattı.

Martin, isteksizce başını sallayan Muscles'a baktı. "Yarın görüşürüz o zaman. Ama eğer kayıp bir para varsa, erkek arkadaşın da dahil olmak üzere hiçbir şey beni o eve girip alacağımı almaktan alıkoyamaz." Martin arkamdan başını salladı ve döndüğümde Jack'in yaklaşık yirmi adım ötede durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izlediğini gördüm.

Martin, "Annem ne kadar gurur duyardı," diye söylendi.

Onun kindar sözleri midemi bulandırdı. Daisy hırladı ve Martin'e doğru hamle yaptı ama ben hızlıydım. Kollarımı beline dolamayı ve daha fazla zarar vermeden onu geri çekmeyi başardım. Kıkırdadı ve hayali şapkasını bize doğru sallayarak veda etti.

"Ona biraz terbiye öğretmeme izin vermeliydin," diye homurdandı Daisy.

"Oh, kes sesini," diye tersledim, elini çektim. Jack'in ahıra doğru yürüdüğünü görmek için arkama baktım, iyi olduğumuzdan emindim. Buraya gelip olay çıkarmamasına sevinmişim ama bir yandan da beni kollarına alıp götürmesini istiyordum.

Daisy alçak sesle, "Orada neler olduğunu bilmiyorum ama durması gerekiyor," diye uyardı. Arkamı döndüğümde beni ve muhtemelen yüzümdeki özlem dolu ifadeyi izlediğini gördüm.

"Hiçbir şey olmuyor," diye cevap verdim, sesim titriyordu ve ben bile ikna olmamıştım.

"Bu olmadan da yeterince sorunumuz var gibi görünüyor. Borcumuz ne kadar?"

Bunu bizim için düzeltmeyeceğimin ima edilmesinden nefret ederek sinirlendim. "Seni ilgilendirmez, Daze."

"Yaşadığım yeri etkiliyorsa ilgilendirir. Daha kaç tane sümüklüböcek ortaya çıkacak?"

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Ben hallediyorum." Gözlerinde bir şeyler planlıyormuş gibi bir ifade vardı ve bu beni tedirgin ediyordu. "Daisy, her şey kontrolüm altında," diye ekledim kararlılıkla.

O gece yatağında dönüp durdum, Jack'i, Daisy'nin bize bakışını ve hissettiklerimi düşündüm. Duygularımı çözmek istiyordum ama o kadar belirsizlerdi ki nereden başlayacağımı bilemiyordum.

İçimi çektim ve kendimi boğulmuş hissederek yorganı üzerimden attım. Telefonumu elime aldım ve Jack'le olan sohbetimi açtım. Bana gönderdiği son şey bir öpücük emojisiydi ve bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Sonra onun da çevrimiçi olduğunu gördüm.

Bir mesaj yazdım.

Kat: Uyuyamıyor musun?

Jack: Hayır, seni daha önce nasıl tadamadığımı düşünmekle meşgulüm. Çok sert gülümsedim ve yatağında kıvrandım.

Kat: Aynı yatakta değilken böyle şeyler söyleme.

Ben bir şey söylemedim.

Ona göz kırpma emojisi gönderdim. **Kat:** İyi, onu yazma.

Bir dakika sonra bir mesaj kaydettiğini söyledi. On saniyelik klibi aldım ve oynat tuşuna bastım. Bir kez çaldı ama hiçbir şey duymadım. Sesi açtım ve cihazı kulağıma götürerek tekrar oynat tuşuna bastım. Ağır nefesi odayı doldurdu ve tam adımı inletirken sesi kısmak için çabaladım.

"Kahretsin," diye inledim, yaptığı şeyden her zamankinden daha fazla tahrik olmuştum. Zaman içinde birkaç erkekle yatmıştım ve hiçbirini inlememişti. Bazıları müstehcen konuşmayı denedi ve fena halde başarısız oldu. Ama hiç kimse Jack'in çıkardığı sesleri çıkarmamıştı. Ağır nefes alış verişler, acı veren, zevk veren inlemeler bana bir şeyler hissettiriyordu. Karanlık ve muhtaç bir şey.

Kat: Yapmaman gereken bir şey mi yapıyorsun?

Jack: Buraya gelip öğrenmek ister misin?

Yataktan sıçradım ve kapıma doğru yürüdüm, kapıyı bir aralık açtım ve karanlıkta herhangi bir ses olup olmadığını dinledim. Hiçbir şey duymayınca dışarı çıktım, parmak uçlarımda merdivenlerden indim ve ön kapıdan gizlice çıktım. Koşarak

Çıplak ayaklarımda nemli çimenler, gıcıklayan ve tenimde ıslak öpücükler bırakan bıçaklar.

Beklediğim gibi beni beklemiyordu. Kapıyı ittim ve gıcırdayarak açıldı. İçeri süzıldüm ve kapıyı kapattım, ahşap zeminde nemli ayak izleri bırakarak yatak odasına gittim ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi, sesi kalındı ve diğer tarafta beni bekleyen zevkler için kendi kendime gülümsedim.

İçeri süzıldüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Oda zifiri karanlıktı, önümü göremiyordum, mobilyaların belli belirsiz hatlarını bile.

Sonra bana doğru bastırdı, beni kapıya doğru itti ve ağzıma saldırdı. Öpücüklerinde bir aciliyet, karşılık verdiğim bir endişe vardı. Bunun nereden geldiğini bilmiyordum, sadece ona şimdi ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bırakın bir erkeği, daha önce hiç kimseye böyle ihtiyaç duymamıştım.

Şortum inmiş, bacağım omzuna atılmıştı ve ben daha yalvaramadan dili üzerimde kayıyor, aşağı doğru bastırıyordu ve ben kapıya doğru yığıldım, kolu kalçalarımın üzerinden sarkıyor, beni yerimde sabitliyordu.

Beni çabucak boşalttı; dilinin hızlı fiskelerini gözlerimin arkasında havai fişekler patlatan yavaş, sert baskılar izledi. Vücudum onun dokunuşuyla patlarken çığlık attım, orgazmım hızlı ve yoğundu ve sonra yerden kaldırıldım.

"Üzgünüm tatlım ama bu çok sert ve hızlı olacak, sana *ihtiyacım* var," diye homurdandı beni yatağa yatırırken. Kıyafetlerini çekiştirdiğini duydum, sonra bacaklarım olabildiğince açıldı ve gözlerimi başımın içinde döndüren hızlı, acımasız, cezalandırıcı itişlerle kendini içime soktu. Çarşafları yumrukladım, inledim ve kalçalarının her güçlü darbesi keşfetmediğim yeni bir parçama çarptıkça başımı salladım.

"Aman Tanrım, yesss," diye inledim. Kolları kığımın altına girdi, kalçalarımı eğdi ve üzerimde nefes nefese kalırken deli bir kadın gibi gevezelik ettim.

"Kahretsin çok iyi," diye homurdandı, sesinde şaşkınlık vardı ve bu adamın bana yaptıkları karşısında inlemekle meşgul olmasaydım gülümseyebilirdim. "Asla doyamayacağım," diye ekledi.

Vücudum, imkânsız olduğunu düşündüğüm başka bir zirveye hazırlanmaya başladı. İçimde bir dalga gibi yuvarlandığını, yavaşça yoğunluğunu artırdığını hissettim. Boynumu öptü, dilini tenimin üzerinde gezdirdi ve parmaklarımı saçlarına dolayarak onu kendime çekti. Kulağıma doğru ilerledi ve hassas lobumun üzerindeki sıcak nefesleri beni ürpertti.

"Benim için ılık at, tatlım," diye fısıldadı. Ve sanki bana bir büyü yapmış gibi, vücudum kasıldı ve o dalga kıyıya çarptı. ılık attım, bir eliyle ağızımı kapattığında ses boğuklaştı. Vücudum zonklamaya devam ederken parmaklarını ısırđım ve üstümde titreyip beni doldururken ettiğı laneti duydum.

Bir süre sonra elini ağızımdan çekti ve beni de yanına çekerek yan tarafına yuvarlandı. Başıımı boynunun kıvrımına soktum ve o da omurgamı okşadı.

"Panikledim. Her ne kadar benim için ılık atmanı istesem de, tüm kız kardeşlerinin ve Leo'nun gürültünün ne olduğunu görmek için içeri dalmasını istemedim," diye kıkırdadı.

Uykulu bir şekilde kıkırdadım. "Daha önce kimse bana böyle ılık attırmamıştı." Göğüs kaslarını ısırđım.

İnledi ve beni daha sıkı kavradı. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Sessizce uzandık, ikimiz de uykuya daldık. Daha sonra irkilerek uyandığımda ağlamaya başlamıştı.

"Hayır, bana dokunma!" diye bağırdı, yatakta kıvranıyordu, arşafılar etrafına dolanmıştı.

"Jack?" Şaşkın ve uykulu bir halde sordum. "Özür dilerim!" diye bağırdı.

"Jack? İyi misin?" Onu sarstım ama cevap vermedi. Kalkıp ışığa doğru yürüdüm ve ışığı yaktım, yatakta yatıyordu, uyuyordu ama ter içindeydi, kaşları çatılmıştı ve dudağı titriyordu.

"Charlie, beni burada yalnız bırakma. Lütfen geri dön!" diye feryat etti ve kalbim daha hızlı atmaya başladı, sesindeki acı karşısında gözlerim doldu.

Yanına yerleştim ve nemli alnını okşayarak nazikçe sustum.

"Onu incitmek istememiştim, özür dilerim Charlie!" diye tekrar seslendi ve gözlerim yaşardı. Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı. Babamın onu hapishanede ziyaret ettiğinden bahsetmek dışında aramızdaki geçmiş hakkında hiç konuşmamıştık ama annem hakkında hiç konuşmamıştık. İkimizin de görmezden geldiğı bir hayalet gibi aramızda asılı duruyordu.

Şimdi ise ön plandaydı ve ilgi istiyordu.

"Sorun yok," diye yatıştırdım ama hangimizi yatıştırdığımı bilmiyordum. Sonunda sakinleşti ve dudaklarından dökülen küçük iniltiler beni ikiye böldü.

Kapıda bir tırmalama sesi duyuldu ve ardından Teddy'den alçak sesle bir miyavlama geldi ve ayağı kalkıp onu odaya aldım. Doğruca Jack'in yanına gitti.

Başını yatağın kenarına yaslamış, Jack'e bakıyordu ve bu manzara neredeyse kalbimi parçalıyordu.

Jack yaşananların onu hala etkilediğine dair hiçbir işaret vermedi ya da etkilediyse bile bunu iyi sakladı. Ama bu güçlü, nazik ve kırılmaz adam, yaptıkları ve anıları yüzünden rüyalarında işkence görüyordu.

Yavaşça sakinleşmeye başladı ve ben de kendimi onun nemli bedenine bıraktım, bunun benim için de yarattığı tüm duygular için bağlantıya ve biraz rahatlamaya ihtiyaç duyuyordum. Bu bizim geleceğimiz mi olacaktı? Hayaletlerimiz aramızda dolaşıyor, her şeyin yoluna gireceğini düşündüğümüz anda ortaya çıkıp bizi korkutuyor muydu?

Bir geleceğimiz var mıydı ki?

Zihnim bütün gece beni uyanık tuttu, ben, Jack ve hayatlarımızla ilgili çelişkili düşüncelere kilitlenmiştim. Sabah güneş doğduğunda onu alnından öptüm ve Teddy'nin becerikli pençelerine bırakarak gizlice eve döndüm. Hafta sonuydu, bu yüzden çiftlikte çalışmak için bir saat içinde onu göremeyeceğimi biliyordum. Kendi yatağıma döndüm ve uyumaya çalıştım. Bir süre uyukladım ama telefonum çaldığında uyandım.

Jack: Nereye gittin?

Üzgün bir şekilde
gülümsedim.

Kat: Horladın.

Jack: O zaman sana şimdiye kadar gördüğün en güzel kulak tıkaçlarını alacağım.

Jack: Onları pembe yapacağım, kovboy çizmelerin ve Stetson'ınla uyumlu olsun diye.

Onun aptallığına homurdandım. Ama bana kulak tıkacı almak gibi küçük bir şey yapma fikri, bunu olduğundan daha fazla görüp görmediğini merak etmeme neden oldu. "Sadece şaka yapıyor," diye mırıldandım kendi kendime, daha fazla gömülmeden önce yorganın altında, beynimde dolaşan tüm düşüncelerden saklanmaya çalışıyordum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Jack

Bir an her şey yolundaydı.

Sonra, okula gittiğinizde tüm arkadaşlarınızın aptalca bir nedenden dolayı sizden hoşlanmadığı zaman hissettiğiniz o korkunç batma hissini yaşadım.

Endişe içimde çalkalanıyor ve beni onun için çaresiz bırakıyordu. Kendime sakın olmamı, onun bana gelmesine izin vermemi söylemeye çalıştım ama bunu yaparsam bir daha asla bana gelmeyeceğinden endişelendim.

Kat'in benden hoşlandığını biliyordum, bunu bana bakışından, yakınlaştığımız zamanki halinden anlayabiliyordum. Bizi kıyaslayabileceğim bir şey yoktu, ama bu oldukça harikaydı ve bizi başka biriyle kıyaslayabilmek *istemiordum*.

Aramızda bir sürü sorun vardı ve belki de saflık ediyordum ama bu işi yürütebileceğimizi hissediyordum.

Gece o gittikten sonra uyandığım gün, çiftlikte yardım etmemem gerekiyordu ama o iki salak şarlatanın paraları için geri döneceklerini biliyordum, bu yüzden izledim ve bekledim. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum, *her şeyi* kendi hallederdi, kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu. Ama onun yanında olmak, bana izin vereceği her şekilde onu korumak istedim.

Dışarıda kulübeye yeni bir kitaplık yapmak için çalıştım. Tercihen kışa kadar onarmam gereken, harap haldeki ocağın iki yanına birer tane yerleştirmek istiyordum. Ama bırakın tuğlaları, marangozluk bile benim için hâlâ yeniydi.

Geri kazanılmış ahşabı soyarken ve zımparalarken, tahtaları ölçerken, onları birbirine yerleştirirken ve çivileri çakarken kendimi kaybettim. Ellerimle bir şeyler yaratırken kendimi huzurlu hissediyordum. Tüm odağımı bu işe verebiliyordum ve tüm düşüncelerim ve şüphelerim yok oluyordu.

Bir aracın evin önüne yanaştığını duyduğumda, aletlerimi bırakıp verandanın kenarına geldim ve Martin'in ürkütücü korumasıyla Kat'le konuşmasını izledim. Kendine güveni ve gücü vardı, burada patron oydu ve paralarını almalarına *izin veriyordu*. Hiçbir şeyi sineye çekmediği ve yapması gerekeni yaptığı için onunla gurur duyuyordum.

Bir araya getirdiği para destelerini uzattı, sanırım dün sığır pazarında da benim yardımına ihtiyacı olmamıştı. Martin eğildi.

Ona bir şey söylemek için içeri girdim, ama onun kişisel alanına girmesi bir yana, zaten rahat edemeyecek kadar yakındı. İçgüdülerim harekete geçti ve boğazımı temizleyerek varlığımı belli ettim.

Kat'in bakışları bana kaydı, kaşları çatıldı ve başını sertçe salladı. Ben de anlayışla başımı salladım. Bu iş ondaydı.

Sonunda Martin ve mankafası gittiler. "Hepsi ödendi mi?" diye sordum.

Kat bana döndü, iki uzun örgü halinde sarkan sarı saçlarını çektiyordu. "Evet."

Evin içine girecekmiş gibi hareket etti.

"Benden kaçıyor musun?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu. Yavaşça topuğunun üzerinde döndü. "Evet."

Kendime rağmen gülümsedim. "Neden?"

Evin içine bir göz attıktan sonra yanıma geldi. "Çünkü şu anda ne düşündüğümü bilmiyorum."

Saç örgüsünün ucunu çekti. "Neden düşüncelerin olması gerekiyor?" Başını bana doğru eğdi, kaşlarını çattı ve ben de geri çekildim. "Tam olarak öyle demek istemedim. Demek istediğim, istediğin tüm düşüncelere sahip ol ama belki de bu düşünceler üzerinde çok fazla baskı kuruyorsundur."

Düşüncelerinde kaybolmuş gibi dudaklarını büzdü. "Yani kolay düşünceler mi istiyorsun?"

Sözlerine gülümsedim. "Öyle mi?"

Hafifçe güldü, sonra ifadesi ayıldı. Elini göğsüme koydu, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Verandanın kapısı açıldı ve Kat geri sıçrayarak elini göğsümden çekti. Kız kardeşlerinden biri tarafından yakalanmamıza verdiği tepki karşısında incinmemeye çalıştım.

Maddy göründü ve aramızda bir ileri bir geri baktı, ben de ona gülümseyerek el salladım.

"Hey Jack," o da bana el salladı. Kat'e Tilly'nin bu gece bir arkadaşında kalacağını söyledi ve sonra eve geri döndü.

Kat kapıya doğru işaret etti. "Gitmeliyim."

"Tamam, birazdan barda vardiyam var. Belki sonra görüşürüz?"

Bana sırtıttı. "Belki."

Göğsüme bir sıcaklık doldu ve birden her şeyin yoluna gireceğini hissettim.

Aletlerimi kaldırdım, o gece yağmur yağma ihtimaline karşı odun kalaslarını kulübenin içine geri taşıdım. Teddy'yi uzun bir yürüyüşe çıkardım ve

Kulübeye sokmasına izin vermediğim üç farklı sopa. Sonra duş aldım ve Lonely Bison'a doğru yola çıktım.

Vardiyam çok hızlı geçti. İşimi bitirip kulübeye ve belki de Kat'e dönmek için sabırsızlanıyordum. Bazı müşterilerden normalde olduğundan daha az düşmanlık vardı, bu da bir artıydı. Bana alışmaya başlamış olmalılar. Daha fazla kadın bana numaralarını vermeye çalıştı ama ilgilenmedim. Hiçbiri Kat'in eline su dökemezdi.

"Hey, daha önce marangozluktan hoşlandığından bahsetmiştin?" Max kapıyı kapatırken sordu.

"Evet, hâlâ çok yeniyim ama seviyorum" diye cevap verdim. "Komisyon alıyor musun?"

Sorusu beni şaşırttı. "Henüz değil ama çok basit bir şeye alabilirim. Hâlâ öğreniyorum."

"Bardaki sahnenin değiştirilmesi gereken birkaç hasarlı paneli var ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Fazla bir şey değil ama tabii ki parasını ödeyeceğim."

Neredeyse parayı reddediyordum ama dürüst olmak gerekirse ihtiyacım vardı. Evet, bar vardiyaları ve bahşişler yardımcı oluyordu ama ahşap pahalıydı ve hobim giderek pahalılaşıyordu. Bunun geçerli bir iş olmasını istiyorsam pratik yapmaya devam etmeliydim, bu da daha fazla ahşap ve daha fazla alet anlamına geliyordu.

"Evet, tamam, kulağa yapılabilir geliyor. Hangi ahşabı düşündüğünüzü öğrenelim, ben de sizin için maliyetini çıkarayım."

Max başını salladı. "Harika, sana haber veririm. Yarın görüşürüz."

Küçük olmasına ve gerçek bir planlamaya ihtiyaç duymamasına rağmen bu projeyi planlamaktan heyecan duyarak kulübeye geri döndüm. Sadece bir beklentim olduğu için *heyecanlıydım*.

Ana ev karanlık ve sessizdi. Bu gece Kat'i göremeyeceğimi anladım ve hayal kırıklığının beni boğmasına izin vermemeye çalıştım.

Kulübeye girdim ve normalde Teddy beni karşılardı ama gelmedi.

"Ayıcık Teddy?" Oturma odasına ve küçük mutfığa göz gezdirerek seslendim. Yatak odasından gelen kısık bir havlama sesi duydum ve kapıyı iterek açıp ışığı yaktım; köpeğim kadının yanına sokulmuştu.

Kat yatağın ortasında oturuyordu, uzun bacakları çapraz, başında Stetson, ayaklarında pembe kovboy çizimleri ve başka hiçbir şey giymemişti. Konuşmıyordum, onun muhteşem görüntüsü karşısında neredeyse dilim tutulacaktı.

"Eee? Buraya gelebilir misin? Donuyorum," diye titredi.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, tatlım," dedim, dilim ağzımda ağır ve beceriksizdi. Sikim zonkluyor, ona baktıkça daha da sertleşiyor, görüntüyü hafızama kazıyordum.

"Bir dakika doldu," diye homurdandı, yorganı geri çekti ve altına girmek için manevra yaptı.

"O kadar hızlı değil," dedim. "Hadi Ted, senin gitme vaktin geldi, yetişkinler oynayacak."

İsteksizce gitti ve onu suçlayamazdım, ben de onun yanında olmadığım zamanlardan nefret ediyordum. "Hâlâ üşüyor musun tatlım?" Tişörtümü çıkarıp kot pantolonumu silkerek sordum.

Bana baktı, bakışları vücudumun üzerinde gezindi, orada burada oyalandı ve dilini dudağının üzerinde gezdirdi, sanki beni tadabilecekmiş gibi. "Şimdi ısınıyorum."

Boğazımın arkasından inleme ile hırlama arası bir ses çıkardım ve ona doğru ilerledim.

Beni beklediği için onu çok mutlu edecektim.

*

"Psst, August!" Ahırın kapısının arkasından ona bakarak tısladım. Ayağa kalkarken çilek sarısı saçları omzunun üzerinden savruluyor, etrafına bakınırken gözlüklerini burnuna doğru itiyordu.

Kat ve Tate'in dikkatini çekmemeye çalışarak olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde el salladım. Tate atlar ve sığırlarla başka bir veteriner ziyareti için geri dönmüştü, bu da Kat'in dikkatinin dağınık olduğu anlamına geliyordu.

August beni görünce usulca gülümsedi ve koşarak yanıma geldi. "Günaydın Jack, ne haber?" diye sordu tatlı tatlı.

"Günaydın. Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye cevap verdim ve beni takip etmesini işaret ettim. August bana yardım edeceğini bildiğim tek kişiydi. Bildiğim kadarıyla kız kardeşlerden hiçbiri Kat'le aramızda bir şeyler olduğunu bilmiyordu, sadece Daisy'nin bazı şüpheleri vardı. Son bir aydır kimse tarafından fark edilmediğimizden emin olmak için etrafta gizlice dolaşırken çok dikkatli davranıyorduk. Yaptığımız şeyi saklamaya devam etmek hâlâ çok acı veriyordu. Nedenini anlıyordum ama çatılardan Kat'in benim olduğunu haykırmak istiyordum.

August'la aylar önce kütüphanede karşılaştığımız zamanı ve taşıdığı kitapları hatırladım. Özünde romantik biriydi ve bana yardım edecek en iyi kişi oydu.

"Piknik sepetiniz var mı?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Onlardan birine neden ihtiyacın olsun ki?" Omuz silktim. "Piknik için."

Yavaşça başını salladı, güneşin merakla parlattığı kehribar rengi gözleriyle bana bakıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Piknik randevusu için."

Omzunun üzerinden ahırlara doğru baktı. "Belirli biri için mi?"

Olduğum yerde kıpırdandım. Söylemek istemiyordum, Kat'in ilişkimizi gizli tutma isteğine saygı duymak istiyordum ama en azından bir kız kardeşin yanımda olmasının yardımı olurdu. "Olabilir. Ama bu sürpriz bir piknik randevusu, o yüzden ona söyleme."

August ciyakladı ve ellerini birbirine vurdu. "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum, benimle gel!" Elimi tuttu ve beni ana eve doğru sürükledi. August beni mutfağa çekti ve çeşitli dolapları karıştırdı, büfeden birkaç parça aldı ve bana hasır bir piknik sepeti, kareli battaniye ve peçeteler ile uygun bir tabak ve mutfak eşyaları seti sundu.

August bunları bana sunarken, "Bunlar annemindi," dedi. Tereddüt ettim ve August usulca gülümsedi. "Sanırım bunları alıp kullanmandan çok mutlu olurdu. Annem büyük bir romantikti ve o ve babam her zaman piknik yaparlardı. Sorun değil Jack, al onları."

Onları isteksizce aldım, elimde hafif ama kalbimde ağırdılar.

"Teşekkür ederim August, minnettarım."

"Sorun değil," diye göz kırptı August. "Yanına biraz kayısı almayı unutma." Burnumu kırıştırdım. "Kayısı mı?"

"Annemin ve Kat'in en sevdiğiydi." "Ah, harika, bilgi için teşekkürler."

"Harika bir randevu geçir, her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum!" dedi, sonra gitti ve ben mutfakta tek başıma kaldım.

Büfenin üzerindeki resimlere baktım, Charlie ve Sherry'nin, Sherry ve kızların resimlerine. Sherry'nin resimlerini görmek ve şimdi tüm kızlara ne kadar benzediğini görmek tekinsizdi. Karbon kopya gibiydiler, sadece saç tonları farklıydı. Sherry'yi ve pervasızca davranışlarım yüzünden kısa kesilen hayatını düşününce kalbim her zamanki gibi küt küt atmaya başladı. Ama burada ona ve Charlie'ye olan borcumu yavaş yavaş ödediğimi, borcumu kapatmaya çalıştığımı ve kızlara elimden geldiğince göz kulak olduğumu hissediyordum.

Charlie ve Sherry'nin resmine güldüm, Sherry Charlie'nin omzuna asılmıştı, ağzı kahkahalarla açıktı ve Charlie'nin gözlerinde yaramaz bir pırıltı vardı. Bakarken gözlerim doldu, burada olmadıkları için üzgündüm ama en azından şimdi birlikteydiler.

Bir ses duydum ve ardından Leo mutfığa girdi.

"Nasılsın ortak?"

"Selam dostum, nasıl gidiyor?" Resmi yerine koyup sepeti arkamda saklamaya çalışarak ama başaramayarak sordum.

"İyi. Mads'i görmedin, değil mi?" diye sordu, dalgın dalgın etrafına bakınarak.

"Vardiyada değil mi?"

"Ben de öyle sanıyordum ama karakolda değil." "Bir çağrıya mı gitti?" Ben teklif ettim.

"Evet... belki. Her neyse, bir sonraki randevumuz ne zaman?" Kıkırdadım. "Ne zaman istersen, tatlım."

"Harika, programımı kontrol edip sana bir not bırakırım. Antrenmana gitmem lazım, sonra görüşürüz," dedi ve sonra gitti, ben de sepet yüzünden bir tur sorgulanmaktan kurtuldum.

Kulübeye geri döndüm ve Kat'in daha sonra gelme ihtimaline karşı sepeti sakladım. Yarın onu daha تنها otlaklardan birine götürmeyi planlıyordum, böylece biraz yalnız zaman geçirebilecektik. Bütün günü ve geceleri onunla geçirmek harikaydı ama diğer çiftler gibi dışarı çıkıp bir şeyler yapamıyorduk ve ben de biraz normallik istiyordum.

İşe geri döndüm, ahır kapılarından birini tamir edip yeniden taktım. Artık yeteneklerime daha çok güveniyordum. Hemen hemen her şeyi tamir edebilirdim, buna Max'in istediği bardaki sahne de dahildi. Bunun için bana iyi bir ödeme yapmıştı ve bu da daha fazla alet almamı sağlamıştı. Artık daha iddialı projeler deniyor ve kasabadaki bazı eski, harap yapılardan geri kazanılmış ahşaplarla çalışıyordum. Kat için gizlice Adirondack sandalyelerini restore etmeye çalışıyordum. Verandadaki sandalyeye ne kadar çok oturduğunu görmüştüm ve parçalanmasına ramak kalmıştı. Onlara bir şey olursa harap olacağını düşündüm.

Günün çalışması sona erdi ve duş almak için kulübeye geri döndüm, yüzüme biraz yiyecek soktum ve vardiyam için bara gitmeden önce Teddy'ye biraz sevgi verdim. Tanıdık bir kahkaha duyup başımı kaldırdığımda akşamın yarısı olmuştu, bakışlarım kalabalığın üzerinde onu arıyordu.

İşte oradaydı.

August'la bir şeye gülüşünü izlerken göğsümde garip bir dalgalanma oldu. Başını arkaya atmış, sarı saçları etrafına dökülüyordu. Konuşmasını, ellerini nasıl hareket ettirdiğini, heyecanlandığında yüzünün nasıl hareketlendiğini izledim ve dudaklarıma bir sırıtış yerleştiğini hissettim.

"Hey, Jack!" Biri yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. Gözlerimi kırptırıp parmakların sahibine doğru döndüm ve Daisy'nin bana ters ters baktığını gördüm. "O sana göre değil, bunu kafana soksan iyi olur."

Onun benim için *olduğunu*, şu anda benimle *birlikte* olduğunu ortaya çıkaracak cevabı engellemek için dilimi ısırdım.

Daisy'nin bana karşı yumuşamayan tek kız kardeş olması canımı yakıyordu, ancak arada sırada sanki bunu istiyormuş da kendini tutuyormuş gibiydi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Sana ne getireyim?"

"Üç limon damlası." Bana bakmaya devam etti, Tanrım, terliyor muydum? Bu kadın biraz korkutucuydu. Bardakları sıraladım ve shotları doldurdum.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Müesseseden."

Gözlerini bana dikti. "Bunda ne var?" Omuz silktim. "Bityeniği yok."

Bana bakmaya devam etti ama içkileri aldı ve uzaklaşırken arkasından seslendim, "Benden hoşlanmanı sağlayacağım."

Alay edip başını salladıktan sonra tepinerek uzaklaştı, ama karşılık vermedi, ben de bunu bir kazanç olarak saydım. Kalabalık iyice arttı ve arka cebimdeki telefonum çalana kadar Kat'i bir süre göremedim.

Kat: Bu gece barda gerçekten seksi bir adam var.

Ne yaptığını anlamadan önce içimden kıskançlık geçti.

Öyle mi? Nerede?

Kat: Barın arkasında. Ne zaman arkasını dönse, mükemmel kışına bir göz atıyorum.

Homurdandım ve sanırım kızardım bile, uzun zamandır iltifat almamıştım. Onu aramak için başımı kaldırdım ve kalabalık ne istediğimi biliyormuş gibi dağıldı ve o oradaydı. Tek başınaydı.

Mükemmel ha?

Cevabımı okuduğunu gördüm, başını kaldırıp göz göze geldik ve yavaşça başını salladı. Gülümsememe engel olamadım.

Jack: Ne kadar mükemmel?

Yazdıklarını izledim ve sonra bana bir kaşını kaldırdı. Bir bardak suyumu aldım ve yanıtını okurken bir yudum aldım.

Kat: Şu anda ısırma isteyeceğim kadar mükemmel.

Kat: Şipşak mı?

Suyum boğazıma kaçtı, damlacıklar püskürdü ve elimle ağzımı sildim.

Kat: Bu çok seksiydi.

Gülümsedim ve bu şeytan kadına başımı salladım.

Max'in ofisi mi?

Kat: Beş dakika sonra görüşürüz...

Max set arasında grupla sohbet etmekle meşguldü, ben de başka bir müşteriye hizmet edip ofise kaçtım. Kapıyı zar zor kapatmıştım ki kız üzerime atladı.

Dili ağzımı yağmaladı, geride limonların ekşi tadını bıraktı ve ben daha fazlası için çaresizdim. Aşağı uzandı ve *mükemmel* kıcımı iki avuçla kavradı ve sıkarak beni kendine doğru çekti. Ağzının içine doğru inledim ve daha derine erişmek için başını eğdim. Harika göğüslerini yoğurdum ve o da inledi.

Dışarıdan gelen bir ses bizi birbirimizden ayırdı; nefeslerimiz kesiliyor, nabızlarımız çarpıyor ve bedenlerimiz birbirini arzuluyordu. Parmağımı onun nemli, şişmiş ağzına götürdüm. "Eve geldiğimde yatağında çıplak ol," diye homurdandım.

Dilini dışarı çıkarıp parmağımın etrafında döndürmeden önce parmağımı ısırdı. Gözlerim yaptığı şeye o kadar takılmıştı ki pantolonumun fermuarını açtığını ve elinin sertleşmiş aletimin etrafını sardığını çok geç olana kadar fark etmedim. Sıktı ve nefesim ciğerlerimi boşalttı.

"Katarina..." Uyardım ama bana küstah bir bakış attı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

"Bütün gece barın arkasında diğer kadınların sana asılmasını izledim ve sadece bana ait olduğunu hatırlatmak istedim," diye mırıldandı, sikimi çıkardı ve dilini kalın başın üzerinde gezdirdi. Beni yalamasını, dilini döndürmesini, beni yutarken dudaklarını büzüştürmesini izlerken kıpırdamadım. Başım geriye doğru eğildi, o beni işlerken kapıya çarptı. Taşaklarımı nazikçe sıktı ve gözlerim açıldı, onu izleme ihtiyacı duydum.

Mırıldandı ve titreşimler kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Ellerim saçlarına dolandı ve sonra itmeye başladım, ağzını olabildiğince sert becerdim.

Yapabilirdim. Biraz öğürdü ve ben de hafifledim ama fazla değil, beni çılgına çevirdi ve kendimi kontrol edemedim. Dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyordu, ona verdiğim her şeyi yutarken bana geniş gözlerle bakıyordu.

Orgazmım hafiflediğinde aşağıya baktım ve beni pantolonuma geri sokmadan önce uyluklarıma nazik öpücükler yerleştirdiğini gördüm. Onu ayağa kaldırdım, ağzını nazikçe öptüm ve yumrukladığım saçlarını düzelttim.

"İnanılmazsın."

Bir omzunu rahatça kaldırdı. "Biliyorum."

Bir kahkaha attım. "Ciddiyim. Eve döndüğümde, sen, çıplak, yatakta."

Beni bir kez daha öptü. "Sabırsızlanıyorum."

Sonra ofisten çıktı ve kendimi toparlamak için bir anım oldu. Kalbim hâlâ düzensiz bir şekilde çarpıyordu ama bunun her şeyden çok onun bende uyandırdığı duygularla ilgili olduğunu hissediyordum.

Çok fazla kadınla tanışma fırsatım olmamasına rağmen, tanışmak da istemiyordum. Bir tanesi bile Kat'in eline su dökemezdi. Hiçbiri beni onun gibi büyülemedi ve büyüleyemeyecekti. Her zaman o olacaktı. Onunla sonsuza kadar zaman geçirebilirdim ama bu asla yeterli olmazdı. Ve veda etme zamanı geldiğinde, sonsuza kadar değil de sadece bir ömür boyu yaşadığım için tüm bunların adaletsizliğine karşı savaştığım ve çığlık atacaktım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Katarina

Jack beni uyandırdı.

Seks için değil ama yine kabuslarla. Kabus gördüğünü bilmediğini sanıyordum ama dördüncü kez şahit oluyordum ve görmek dayanılmazdı. Onu yatıştırmaya çalıştım ve bazı geceler işe yaradı, bazı geceler ise kendini onlardan çekip çıkarmak zorunda kaldı. Ama olanlar yüzünden içinin nasıl parçalandığını gördüm.

Açıkçası, onun insanlık dışı olduğunu ve kazanın onu etkilemediğini düşünmüyordum. Ama şimdi suçluluk duygusu her zaman gözümün önündeydi, kendini affetmediği ya da hayatına devam etmediği açıktı. Belki de burada, çiftlikte olduğu için yapamıyordum.

Sakinleşene kadar onu yatıştırdım ama o sırada uyanmıştım. Kafamı kurcalayan bir şey vardı, çiftliği kurtarmakla ilgili değil, Martin ve serserisine ödeme yapıldığına göre biraz zaman kazanmış gibi hissediyordum. Henüz kimse etrafı koklamaya gelmemişti ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum ve yine de ne yapacağımı bulamayıp kafamı kuma gömdüm.

Ama hayır, stres yapıyordum çünkü Tilly'nin on altıncı doğum günü yaklaşıyordu ve ben hâlâ düzgün bir çift kovboy çizmeleri bulamamıştım. Babamın geleneğini onunla birlikte sürdürmek istiyordum. Babamın ona çizme almak için burada olmaması yeterince zordu ve babamın çizme almadığı tek kız kardeş o olacaktı, bu yüzden iyi bir çift bulmam gerekiyordu. En iyi çifti, *doğru* çifti. Ama şimdiye kadar beni atlattılar.

Güneş doğana ve Jack yanımda kıpırdanana kadar internette araştırma yaptım. Bir kolunu bana doladı, kendini daha yakına çekti ve koluma öpücükler kondurdu.

"Günaydın tatlım," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü ve bedenim uyandı, dördüncü raunda hazırды. Onun için ne zaman bu kadar çaresiz hale geldiğimi bilmiyordum, sadece ona bütün gün, her gün sahip olabileceğimi ve bunun yeterli olmayacağını biliyordum. "Neye bakıyorsun? Çiftlik için bir şeyler mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Her birimiz on altı yaşına girdiğimizde babam bize birer çift kovboy çizmeleri aldı. Ama Tilly'ye alamadan öldü. Doğum günü yaklaşıyor ve ona da almak istiyorum ama doğru çifti bulamıyorum."

"Senin için bakmamı ister misin?"

İğnelendim. "Hayır, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapamazsın demedim, sadece arama konusunda yardım teklif etmek istedim." İçimi çektim. "Üzgünüm, sadece bunu yapması gereken kişi ben olmalıymışım gibi hissediyorum."

Bir an sessiz kaldı ama kolumu okşamaya devam etti. "Omuzlarına çok yük bindiriyorsun," dedi bir süre sonra.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Neden yardım etmeme izin vermiyorsun? Çiftlikte? Bu işte? Ya da yardımımı istemiyorsan kız kardeşlerine izin ver."

Telefonumu kucağıma bıraktım. "Bunu neden zorluyorsun?"

Doğrulup gözlerindeki uykuyu sildi, bu da göğüs kaslarının ağız sulandırıcı bir şekilde esnemesine neden oldu. "Sadece en büyük sen olduğun için her şeyin sana kaldığını görmekten nefret ediyorum. Kızların hepsi yükün bir kısmını paylaşabilecek yaşta. Senin için onlarla konuşabilirim ve-"

Bakışlarımı onun çıplak göğsünden ayırdım. "Ama onlara yük olmak istemiyorum. Hayatlarına devam edebilirler ve endişelenmezler. Ben de bunu tercih ederim, babam da bunu tercih ederdi."

"Charlie'nin senin bu kadar stresli ve endişeli olmanı isteyeceğini sanmıyorum," diye yanıtladı dikkatle.

Alay ettim. "Nereden biliyorsun?"

Aramızdaki sessizlik ağırdı ve ben sinirlenmişim. Sinirlendiğim için, o da beni zorladığı ve olaya dahil olmaya çalıştığı için sinirlenmişim. Babamı benden daha iyi tanıyormuş gibi davranmasına. Belki de tanıyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Sadece yardım etmek istedim."

"Bunu takdir ediyorum ama lütfen yapma. Biz bir çift değiliz, bana yardım etmene gerek yok."

Tartışmak için ağzını açtı ama yüzüm onu durdurmuş olmalı. Yataktan kalktım. "Sadece huysuzum, iyi uyuyamadım," dedim.

"Özür dilerim. Neden gidip biraz uyumuyorsun, ben sana sonra yetişirim? Sana göstermek istediğim bir şey var" dedi. Sesindeki heyecan başımı sallamama neden oldu. Kıyafetlerimi aldım ve sessizce giyindim. Aramızda bir gariplik vardı ve bunu nasıl yok edeceğimi bilmiyordum. Ona bakamıyordum, gözlerindeki acıyı görmek istemiyordum.

"Sonra görüşürüz," dedim ve kapıya doğru yöneldim. Kolumdan tutup beni kendine çekti, lacivert gözleri ağır ağır kapanıyordu. Bir öpücük kondurdu

Dudaklarım, yumuşak ve kalp kıracak kadar nazik. "Sonra görüşürüz, tatlım."

Kalbim son zamanlarda onun yanındayken yaptığı gibi garip bir şekilde pıt pıt atmaya başladı. Ben de onu öptüm ve kıyafetlerimi çıkarıp bana tekrar tapmasına izin vermeden önce oradan ayrıldım.

Sabah güneşi alçalmıştı ve çoktan kavurmaya başlamıştı. Yaz sona eriyordu ve günlerimi merada, gecelerimi Jack'in kollarında geçirmek muhteşemdi. Çiftlik sorunu başıma bela olsa da, kendimi son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Evin etrafında döndüm, verandaya tırmanmaya hazırdım ama birine çarptım. "Nereden gizlice geri dönüyorsun?" Daisy arkama bakarak beni suçladı.

Ben.

"Hiçbir yerde," kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Nereden gizlice geri dönüyorsun?"

O da benim duruşumu taklit etti. "Hiçbir yerden."

Birbirimize baktık, inatçılığımızın sonu yoktu. Daisy'de bir gariplik vardı, normalde sahip olmadığı bir gerginlik ve gözlerinde geri çekilmemi söyleyen keskin bir parıltı vardı.

"Eğer Jack'ten dönüyorsan, bu konuda söyleyecek çok şeyim olacak."

Boğazım kurudu. "Ne gibi?"

"Annemizin katiliyle yatmaman gerektiği gibi."

Kelimeleri bulmakta zorlanırken ağzım bocaladı. "Ona ısındığını sanıyordum?"

Omuz silkti. "Olabilirdim ama bu onun yaptıklarını değiştirmez. Ve senin bunu sürdürüp bir tür ilişki yaşayacağını düşünmen delilik. Annem utanırdı."

Sözleri karşısında nefesim kesildi, söylediklerine inanamadım. Öfkeyle tepinerek yanımdan geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Daisy'nin her zaman sivri bir dili vardı ama bugün sözleri acımasızdı ve bu hiç ona göre değildi.

Peşinden içeri girdim ama konuşmak yerine doğruca odama gittim. Yatağa dönmeye çalışmak için çok geçti, çok öfkeliydim ve enerjimi harcamam gerekiyordu. Ahıra gittim ve Chester'ı eyerledim.

Otlaktan geçip ormana doğru yelken açtık ve onu sertçe ittim. Bundan hoşlandığı belliydi, devrilmiş ağaçların üzerinden atlamaktan ve keskin virajları dönmekten zevk alıyor gibiydi. Sert nefes alırken burun delikleri alevlendi ve hatta heyecanlı bir kışneme çıkardı.

Sorunlarımdan, nasıl yardım edeceğimi bilmediğim ve neden bunu düşünmediğimi bile anlayamadığım çiftlikten uzaklaştım. Jack ve benimle ilgili soruya nasıl cevap vereceğimden emin olamadan atımı sürdüm. Yaptığımız şeyi sona erdirmek istemiyordum ama Daisy'nin sözleri beni rahatsız ediyordu.

Düşüncelerim yok olana kadar sürdüm ve tek görebildiğim Chester ve benim yanımdan bir bulanıklık içinde geçen doğaydı. Sonunda Chester yavaşlamaya başladı, yorulmuştu, ben de onu gölün yanına çektim ve suyun kenarına bağladım. Ben durgun suyu izlerken o bir şeyler içti ve toynaklarıyla toprağı eşeledi.

Hayatı, çiftliğin durumunu ve bunu düzeltmek için ne yapacağıma neden bu kadar engel olduğumu düşündüm.

"Babam bunu görmezden gelmezdi. Tamir ederdi," dedim yanımda burnunu çeken Chester'a. Bana baktı ve eminim tek kaşını kaldırdı.

"Tamam, tamam, belki de haklısın, bizi bu karmaşanın içine o soktu. Ve şimdi parçaları toplamak zorundayım, ama satacak kadar sığırım kalmadı ve... satmak istemiyorum."

Chester kuyruğunu salladı ve ben de başımı ellerimin arasına gömdüm. "Gerçekten atla mı konuşuyorum?" İnledim. Arkamdan bir hışırtı duydum.

"Bazen cevap vermeyen biriyle konuşmak iyidir."

Arkamı döndüğümde Jack, Pickles'ı dizginlerinden tutmuş bana doğru yürüyordu. Kalbim o aptalca pıt pıt sesini çıkardı ve onu görünce rahat bir nefes aldım.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Pickles'ı Chester'ın yanına bağladı ve gelip arkama oturdu. Bacaklarını iki yanıma koydu ve ben de vücudunun beşiğine geri yaslandım. "Kalkışını gördüm," diye mırıldandı, dudakları şakağıma değiyordu.

"Kahretsin, bana bir şey göstermek istiyordun, değil mi?"

Kıkırdadı. "Gösterdim. Ama bu da iyi. Sadece seninle herkesten uzakta vakit geçirmek istedim."

Sessizce oturduk. Kollarımı okşadı ve sakallı çenesini şakağıma dayamaya devam etti. Suyu, etrafta cıvıldaşan kuşların olduğu sessiz gölü seyrettik ve içimi bir huzur kapladı.

"Neyden kaçtığını bana söylemek ister misin?" diye fısıldadı, sanki huzuru ve sessizliği bozmak istemiyormuş gibiydi ve bunu takdir ettim.

Durakladım. Kendi başıma üstesinden gelemeyeceğimi düşünmesini istemedim. Yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum ve bu işle ilgilenecek kadar güçlü değildim.

Yıllardır yaptığım onca pratiğe rağmen koşuyordu.

Kollarımı sıktı, pazularımı yoğurdu. "Hey, bana güvenebilirsin. Seni önemsiyorum ve elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Yüzümü çevirdim ve boynuna gömdüm. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok."

"Ne hakkında?"

"Çiftlik hakkında. Çok fazla borç var ve evet, bir kısmını ödedim ama geri kalanıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Göz yaşartıcı miktarda para var. Beynim bana hiçbir fikir vermiyor ve kendimi işe yaramaz hissediyorum çünkü yıllarca babamla birlikte buraya baktım ve şimdi ne halt edeceğime dair en ufak bir fikrim yok ve bana yol gösterecek kimse yok ve bunu tek başıma yapacak güvenim yok ve tam bir başarısızım." Kelimeler ağzımdan çıktığında derin bir iç çektim, sanki vücudum onları temizlemişti.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, bu çok iyi hissettirdi, çok lanet *Doğru*. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Öncelikle, sen harikasin."

Homurdandım ve onu itmeye çalıştım ama beni kendisine zincirledi. "Öylesin," diye tekrarladı. "Çiftlikle ilgili deneyimin olabilir, bu arada her gün görüyorum, ama bu *her şeyi* nasıl yapacağını bilmen gerektiği anlamına gelmez. Bu, işlerin nasıl yürütüleceğini bilmeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Biliyorum ama-"

"Daha bitirmemiştin tatlım," diye uyardı ve lanet olsun ki kadınlık organlarım onun sert ses tonundan hoşlanmadı.

"Özür dilerim. Lütfen devam et," dedim sırtarak ve boynuna doğru kıvrılarak.

"Sen gördüğüm en iyi çiftlik sahibisin. Her zaman ne olup bittiğini biliyorsun, programları biliyorsun ve sorunları tespit edip gerçek bir sorun haline gelmeden çözüyorsun. Pislik bir bizonun yaramazlık yaptığını fark edebiliyorsun. Hayvanlarla, kızlarla, Tate'le ve benimle harika bir ilişkin var. Otlaktayken seni gerçekten örnek alıyorum. İnanılmazsın ama her şeyi yapamazsın."

Sözlerine sinirlendim ve sanki sinirleneceğimi biliyormuş gibi tekrar kollarımı okşadı ve sesini yumuşattı. "Neden kız kardeşlerine söylemiyorsun, onları içeri alıp sana yardım etmelerine izin vermiyorsun? Sana yardım etmeme izin ver?"

Başımı salladım. "Son zamanlarda çok şey yaşadılar ve onları bu konuda endişelendirmek istemiyorum. Buraya dönüp onlara, çiftliğe ve babama bakmak gibi bir seçeneğim yoktu ama onların da seçenekleri var."

Yaşayacak hayatları var ve ben onları buraya zorunluluktan ya da suçluluk duygusundan dolayı bağlamayacağım."

Bir an sessiz kaldı. "Burada olmasaydın ne yapardın?"

Omuz silktilim, olabilecekler hakkında konuşmaktan nefret ederdim. "Bilmiyorum, iş ya da başka bir şey. Ama o konuda bile pek iyi değildim. Bu yüzden çiftliği düzeltemediğim için kendimi gülünç ve utanç verici hissediyorum. Sanki bir engel varmış gibi."

"Bir engel mi?"

"Evet, lanet olası aptal bir engel ve tüm lanet yeri kaybetmeden önce bu engeli kaldırmam gerekiyor!"

Gerginmiş gibi kaslarının gerildiğini hissettim. Bir nefes aldı, konuşmaya başladı ve sonra durakladı. "Sence bunu Charlie olmadan yapmayı planladığın için mi bir engelin var?"

Sanki bir düğmeye basmış gibiydi.

Her şey yerli yerine oturdu: Neden çiftliğe odaklanamıyor ve ne yapacağımı düşünemiyordum. Çünkü istemiyordum. Bunu tek başıma yapmayı planlamamıştım. Babamla her zaman, o bana koçluk yapmak için hala yanımdayken, işi benim devralmam konusunda konuşurduk. Her şeyi çözmüştük. O bana öğretemeyecek kadar yorulana kadar yıllarımı ondan öğrenerek geçirecektim. Benimle gurur duyacağı günü dört gözle bekledim ama o gün asla gelmeyecekti.

Gözlerim yaşardı ve hıçkırma hıçkırma ağlarken yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Beni terk etti. Her şeyi kendi başıma yapmam için beni bıraktı ve ben hazır değilim," diye ağladım. Jack kollarını bana doladı ve bizi ileri geri salladı, beni nazıkçe susturdu ve özür diledi.

"Özür dilerim tatlım, seni ağlatmak istememiştim."

"Ama haklısın. Nedeninin bu olduğunu fark etmemiştim bile, ama öyleymiş! O öldü ve beni terk etti ve bunu onunla yapma şansım olmadı."

Biraz daha ağladım, sanki sel kapıları açılmıştı ve hiçbir şey onları kapatamıyordu ve sonunda sustuğumda aklıma başka bir şey geldi. "Bunun ne olduğunu nereden biliyordun?" Yumuşak bir sesle sordum.

Jack'in arkamdan omuz silktiliğini hissettim. "Çünkü ben de öyle hissediyorum."

Çekildim ve ona baktım, mavi gözleri akmamış yaşlarla doluydu, keder yayılıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Jack saçlarımı kulaklarımın arkasına taradı ve hüznle gülümsedi. "Her zaman ben özgür olduğumda ne yapacağımızdan bahsederdi. Şunu yapacağız, bunu yapacağız diye. Geleceğime odaklanmamı sağlayan oydu. Kim

marangozluğu keşfetme fikrini besledi ve bana burada, çiftlikte birlikte bir gelecek vaat etti. Bana yeniden hayal kurdurdu." Uzaklara, nehre baktı, durakladı ve duygularını dizginlemeye çalıştı. "Ama bunu onsuz yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ve kendimi çok kaybolmuş hissettim."

"Öyle mi hissettin?" Nefes aldım.

"Öyleydi," diye yanıtladı omzumdaki bir yaprağı fırçalayarak. "Ta ki sana kadar. Beni işe koydun, hiçbir şeyi kabul etmedin, bana bir rutin ve devam etmem için bir neden verdin. Zamanımı ne yapacağımı düşünmeye başlamamı sağladın, başka şeyler istememi sağladın ve beni hayata döndürdün..." diye devam etti ve gözlerine vücudumun hemen karşılık verdiği bir sıcaklık girdi. "Ama tüm bu dünyada sana yardım edebilecek tek kişiye güvenirken, her şeyi kendi başına çözmek için yalnız bırakılmanın yarattığı o ilk paniği anlıyorum."

"Kahretsin," dedim.

"Evet," diye kıkırdadı. "İkimiz de bir türüz."

Gözlerinin içine derin derin baktım. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bunu kendi başıma anlayamazdım."

Başparmağı çenemi okşadı. "Evet bulurdun, sadece biraz daha uzun sürebilirdi ama bulurdun. Sana söyledim, sen inanılmazsın."

Yanaklarım kızarıırken başımı eğdim. "Biliyorsun..." Boğazımı temizledim, kelimeler takıldı. "Sen... sen de öylesin."

"Öyle mi?" dedi, daha dik oturarak.

"Evet. Çok çalışkansın, hayvanlar hakkında pek çok insanda olmayan bir içgüdü var. Birlikte iyi çalışıyoruz ve sen birçok yeteneği olan bir adamsın..." Sözümü kestim, ne demek istediğim açtı.

"Bu yeteneklerden herhangi biri yatak odasıyla ilgili olabilir mi?" Bana kaşlarını çatı.

Gülümsememeye çalıştım. "Belki."

"Bence bu yetenekleri hemen şimdi çalışmalıyız." Sözlerinin alçak gürültüsü beni titretti. Ama midem yüksek sesle guruldamak için o anı seçti.

"Aç mısın?"

Başımı salladım.

"İyi ki piknik için bir şeyler hazırlamışım," dedi başını Pickles'ın arkasına bağlanmış sepete doğru sallayarak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Yanakları kızardı ve dirseğini destekli bir dizine dayayarak ensesini ovuşturdu. "Bir randevum olsun istedim, ilk randevum

Aslında."

"İlk mi?"

"Evet, artık birkaç ilkimi aldın."

"Evet, öyle," diye cevap verdim kendini beğenmiş bir şekilde. "Ama şimdi sen de öyle. Bu benim de ilk resmi randevum olacak."

"Eh, sen ne bilirsin ki. Neyse, hadi başlayalım, yemek yemek istiyorum," dedi ve beni daha yakına çekti.

"O zaman yemek sepetini getir?" Kaşlarımı çatarak ona baktım, kafam karışmıştı.

Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu, konuşurken sesi derindi.

"Kastettiğim bu değildi..."

"Ohhh..." Anlayış ortaya çıktı. "Yaşasın benim için."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Katarina

Pazartesi sabahı gençleşmiş *olarak* uyandım.

Sadece Jack'in sağladığı uyku ve orgazm sayesinde değil. Ama çiftlikte bir köşeyi döndüğümü hissediyordum. Jack engelimin ne olduğunu ortaya çıkarmamda bana yardımcı olmuştu. Şimdi sadece bunu nasıl aşacağımı bulmam gerekiyordu. Bunun bir gecede olmayacağını biliyordum ama artık bunu fark ettiğime göre düzeltebilirdim.

Kendime bir fincan kahve koydum ve Tilly'yi el sallayarak okula uğurladım. Hâlâ somurtuyordu ve ona sokağa çıkma yasağı koyduğum için bana kızgındı ama bunu aşacaktı. Daisy de geçen sabahki olaydan dolayı hâlâ kızgınmış gibi benden uzak duruyordu, oysa kızması gereken kişi benmişim gibi hissediyordum.

Jack kapıya geldi, kot pantolonu ve gözlerini daha da parlatan mavi oduncu gömleğiyle muhteşem görünüyordu. Botları ise gün geçtikçe daha da kötüleşiyor gibiydi. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım, arkamdan kapattım.

"Tanrım, sana günaydın öpücüğü vermemek beni öldürüyor," diye mırıldandı, gözleri özlemle doluydu.

"Buraya bu şekilde gelmen de beni öldürüyor." Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, orada burada oyalandım.

Kendine baktı. "Tamamen giyinik miyim?"

"Böyle giyinerek kimi kandırıyorsun bilmiyorum, sanki kendimi sana atmamı istiyorsun."

İnledi. "Böyle konuşma lütfen."

Güldüm. "Buraya bunu ister gibi giyinerek gelen ben değilim." Gözleri büyüdü. "Ciddi misin sen? Bu bir oduncu gömleği mi?"

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun," diye takıldım.

Güldü ve sevimli bir şekilde kızarak başını salladı. "Gitmem gereken bir yer var ve beni götürmeni istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Benden bir iyilik isterken gözlerindeki belirsizlik beni neredeyse mahvediyordu. "Elbette, ne zaman gitmen gerekiyor?"

Tek omzunu silkti. "Öğleden sonraya kadar olmaz. Peki, bugün beni nerede istiyorsun?"

"Ofiste yapmam gereken bazı işler olduğu için senin liderlik etmeni istiyorum. Yapacak çok büyük bir iş yok, sadece atları düzenlemek ve

Sığırları kontrol ediyor, o pislik bizonun çitlerimize daha fazla zarar vermediğinden emin oluyorum."

Başını salladı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bu işin peşini bırakman gerektiğini hissediyorum. Bert bir şey demek istemedi."

Parmağımı Jack'e doğru salladım. "Yaptı ve yaptığını biliyor. Göreceksin. Her neyse, tamam mı?"

"Elbette, git biraz iş kıcı tekmele," diye tezahürat yaptı.

Güldüm ve başımı salladım, eve geri dönmekten önce ona göz kırptım. Kahvemi tazelemek için mutfığa girdiğimde Daisy, Maddy ve August'u bir araya toplanmış fısıldaşırken buldum ve beni görünce sustular.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Daisy bana ters ters baktı ve odadan dışarı fırladı.

"Bugünlerde nesi var bunun?" Başparmağımı onun gittiği yöne doğru sallayarak sordum. Kesinlikle Jack'le ilgili olamazdı, ya da belki öyleydi. O dırdırcı his yine içimi sızlattı. İlişkımız, durum arkadaşlığımız ya da her neyse, onunla ne yapıyorduk?

August, "Her zamanki gibi huysuz," dedi ve Maddy'yi de peşinden sürükleyerek çıktı.

"Başka bir vardiyam var, görüşürüz!" Maddy omzunun üzerinden seslendi.

Başımı salladım ve kendimi babamın ofisine kapatmadan önce fincanımı doldurdum. Sandalyeye oturdum, yarı düzenli hale getirdiğim masayı ve kâğıtları gözden geçirdim. Korku yerine bu kez güçlenmiş hissediyordum. "Şimdi benim sıram baba. Umarım yine de bana ipleri göstermenin bir yolunu bulursun."

*

"Arabayla gezmeyi seviyorsun, değil mi?" Jack'e bakarak sordum. Kamyonetin açık penceresinden içeri giren esintiyle gözleri mutlulukla kapanmıştı. Öğleden sonra güneşi onu sıcak bir ışıltıyla yıkıyor, kahverengi saçlarındaki altın rengi çizgileri belirginleştiriyordu. Kendindeymiş gibi görünüyordu.

Başını salladı, gözleri kapalı kalmıştı. "İstiyorum. Sadece artık yapamıyorum."

Gözlerimi tekrar yola çevirmeden önce bir kez daha ona diktim. "Özür dilerim."

Ondan yayılan endişe ikimizi de sarmıştı. "Sen neden üzgün müsün?"

"Çünkü senin de sevdiğin bir şey elinden alındı," diye yumuşak bir sesle konuştum, neredeyse kelimeleri söylemekten korkuyordum.

Jack'le geçirdiğim zaman arttıkça, onun nasıl bir adam olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım. Tüm ailesi onu terk etmişti, neredeyse tüm genç hayatı boyunca hapiste kalmıştı ve şimdi özgürlüğün tadına yeni yeni varıyordu. Küçük şeylerin tadını çıkarmak için durakladı ve diğer insanlar için çok şey yaptı. Onu kızlarla izledim, Tilly ile vakit geçirip aptalca videolar izliyor, August ile kitapları hakkında konuşuyor, Daisy'yi kazanmaya çalışıyor ve Maddy'yi işi ve Leo hakkında sorguluyordu.

O iyi bir adamdı. Ne yaptığını biliyordum ama şimdi onu babam gibi görmeye başlamıştım; o hata yapan bir çocuktu. Elbette büyük bir hataydı ama bedelini ödedi. Ve ödemeye devam etti.

"Hemen şurada, sağda," dedi ve beni düşüncelerimden kopardı. Kamyoneti kenara çektim ve bir dizi vitrinin önüne park ettim.

"Burada ne işimiz var?" Kamyonetten inip ona doğru yaklaşıp sordum. Verandaya çıktı ve Larry's Leathers'ın önünde durdu.

"Tilly için bot bakabileceğimizi düşündüm," dedi ve elimden tutup beni dükkânın içine çekti.

Tatlılık karşısında duraksadım. Bu konuda endişelendiğimi biliyordu ve elinden geldiğince bana yardımcı olmaya çalışıyordu. "Ama ben zaten buraya baktım," diye mırıldandım, kapıdan içeri adımımı attım, bir zil çınlayarak varışımızı işaret etti.

"Evet ama *benimle birlikte* bakmadın." Kaşlarını salladı ve ben de sırtıtmamaya çalıştım. "Ayrıca, benim de biraz ihtiyacım var." Bir ayağını kaldırdı ve kıpırdattı, botunun tabanı çırpınıyordu. Homurdanıp onu ittim ama elimi sıkıca kavradı ve beni sıra sıra dizilmiş kayışların, ceketlerin ve şapkaların arasından botların olduğu bölüme doğru çekti.

"Peki ya bunlar?" diye sordu, derisine pembe bir süsleme işlenmiş bir çift siyah kovboy çizmesini göstererek. Çok güzellerdi ama Tilly değillerdi. Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, mağazanın sahibi Larry arka taraftan bize doğru koşarak geldi.

"Merhaba Katarina, yine buradasın! Ben de tam-" Jack'i görünce sözünü kesti. Ellerimizi birleştirdiğimizi görünce tavrı değişti, yüz ifadesi kapandı ve dudakları onaylamaz bir şekilde büzüldü. "Görüyorum ki bir arkadaşınızı getirmişsiniz."

"Merhaba Larry, evet Tilly için bot bulmayı tekrar deneyelim dedik, Jack'in de ihtiyacı var."

Larry'nin bakışları Jack'in üzerinde gezindi, dudağı kıvrıldı. "Genç Tilly'nin botları konusunda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Başka bir şey söylemeyince tekrarladım, "Jack için de biraz."

"Onun için uygun botumuz olduğunu sanmıyorum," dedi Larry sertçe.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. "Şaka mı yapıyorsun, burada yüzlerce çizme var."

"Ve hiçbirinin *ona* uyacağını sanmıyorum."

Jack'in elimdeki tutuşu sıkılaştı ve yanımda kaskatı kesildi. Larry'nin ona nasıl baktığını değerlendirdim, yaşlı adamdan öfke ve küçümseme fişkırıyordu. Annemi tanıyordu; bize bir şeyler almak için her zaman buraya gelirdi. Sanırım o da benim gibi ne olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu unutmamıştı. Gözlerime bakmayı reddeden Jack'e baktım ve birilerinin onun için ortaya çıkmasının zamanının geldiğine karar verdim.

"O zaman sanırım buradan hiçbir şeye ihtiyacımız yok," dedim sesim titreyerek.

Jack kolumu çekti. "Sorun değil Kat, ben dışarıda beklerim."

Onunla yüzleşmek için döndüm, yüzündeki yenilgi ifadesi beni mahvetti.

"Hayır." Larry'ye döndüm. "Hak ettiğin günü yaşa!" Dedim ve topuklarımın üzerinde dönerek Jack'i arkamdan sürükleyerek dükkândan çıktım. Kamyonete binerken Larry hakkında nefesimin altında bir sürü hakaret mırıldandım ve Jack'in hâlâ kaldırımda olduğunu fark edince durdum.

Camı açtım. "Ne yapıyorsun?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, yumruklarını sıkmaktan pazuları esnemişti. "Sanırım çiftliğe kadar yürüyeceğim. Böylece kimse bizi birlikte görmez."

İçimdeki öfke alevlendi. "Kamyonete bin Jack, çiftliğe geri dönmüyoruz."

"Kat, sorun değil. Anlıyorum, benimle görülmek istemiyorsun ve-"

"Bin şu lanet kamyonete Jack," diye ısrar ettim. İç çekerek söyleneni yaptı, dudağım yukarı kıvrıldı. "Aferin oğlum."

"Tanrım, Kat," diye inledi, emniyet kemerini taktı.

Geri geri ana yola çıktım ve kasabanın dışına yöneldim. Sessizlik içinde gidiyorduk ama bu sadece on dakika önceki mutluluk verici sessizlik değildi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir sonraki kasabaya, oradaki bot mağazasına bakmaya. Larry'ye zor kazandığımız parayı vermeyeceğim, botları ondan almak gelenek olsa bile."

"Kat, hayır. Hadi ama, geleneği benim için bozma. Geri dön ve Tilly için bot bak. Ben kamyonunda bekleyeceğim."

Cevap vermedim, sadece sürmeye devam ettim ve itiraz etmek istediğini anlayabiliyordum ama başka bir şey söylemedi. Yol yaklaşık otuz dakika sürdü ve neredeyse vardığımızda ona döndüm. "Her zaman böyle midir?"

Bana bakmadı, sadece pencereden dışarı baktı ve ben de tekrar yola baktım. "Evet."

"Sana böyle davranıldığı için üzgünüm."

Bana döndü, yüzünde sert bir ifade vardı. "Benden özür dileme, Kat."

Elini tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm, sonra da yolculuğun geri kalanında elini kalçamın üzerine koydum. Otoyoldan ayrıldım ve en yakın komşumuz olan sakin Haven kasabasının içinden geçtim. Buraya sık sık gelmiyordum, sadece kasabamızda bir şey bulamadığımda geliyordum ve güzel bir manzara değişikliği idi. Yerleşim planı Reverence'a benziyordu, tüm mağazaların ve barların bulunduğu kasabanın ortasındaki şerit aynıydı.

Carl's Leather Goods Store'un önünde durdum ve Larry's Leathers ile tamamen aynı görünen binaya doğru ilerlerken Jack sessizce beni takip etti. Biz içeri girerken bir zil daha çaldı. İkimiz de suratımız asık ve aramızda hissedilir bir gerginlikle içeri girerken gerçek bir çift gibi görünüyor olmalıydık.

"Mağazamda sizin gibi güzel bir çifti her gün görmüyorum." Göbekli ve Stetson şapkalı yaşlı bir adam geldi. "Ben Carl, tanıştığınıza memnun oldum."

Kendimi gülümserken buldum, gerginliğim azalmıştı. "Ben de memnun oldum Carl. Ben Kat ve bu da Jack," diyerek yanımdaki huysuz adamı işaret ettim. "Onun için bot bakıyoruz ve siz iki beyefendi birbirinizi tanırken ben de bayanlara göz atacağım."

Jack'in yanından ayrıldım, eğer ben hâlâ yanında olursam onun bu huysuzluğundan kurtulamayacağını biliyordum. Onu bu durumdan kurtarmak için Carl gibi birine ihtiyacı vardı. Göz gezdirdiğim bir sıra botun üzerinden onlara baktım ve Carl'ın Jack'e birkaç çeşit bot uzatmasını ve stilleri hakkında konuşmalarını izledim. Bir süre sonra Carl'ın yüksek sesle kıkırdadığını duydum ve başımı kaldırdığımda Jack'in gülümsediğini, Carl'ın da kafasına uyumlu siyah bir Stetson geçirdiğini gördüm. Kovboy gibi giyinmek ona çok yakışmıştı.

Bayan botlarını karıştırdım ve bazı harika seçenekler olmasına rağmen aradığımı bulamadım.

Sonunda pes ettim ve Jack ile Carl'ın yanına döndüğümde Carl'ın Jack'i bir şapka ve iki çift çizme alması için ikna ettiğini gördüm. Güzel, sağlam siyah bir çift ve koyu kahverengi bir çift.

"Dans için," diye göz kırptı Carl bana, ben de kıkırdadım.

"Tills için ihtiyacın olanı buldun mu?" Jack kasanın önünde dururken elini belime koyarak usulca sordu.

Başımı salladım. "Bazıları güzel ama botlar değil."

"Özür dilerim tatlım," dedi ve öne doğru eğilip başıma bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapattım ve başımı dudaklarına doğru eğdim. Mağazadan çıkarken Jack vitrinin yanında durakladı.

"Bunları gördün mü?" Vitrindeki bir çift çizmeyi işaret etti. "Sence Tilly bunları sever mi?"

Aşağıya baktım ve beyaz kalın topuklu ve baldırlarında beyaz dikişler olan bir çift toz mavisi bot gördüm. Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Sence bunları beğenir mi?" Mükemmele yakın olduklarını çok iyi bildiğim için sordum.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sanırım beğenir. Yani, onları görür görmez düşündüm ki... çok şirinler ama Tilly gibi çok kızsı değiller."

Ona baktım ve yanaklarına ve boynuna bir kızarıklık yayıldı. "Evet, sanırım haklısın."

"Eğer beğenmeyeceğini düşünüyorsan bakmaya devam ederiz," diye atıldı.

"Hayır, bence haklısın. Tilly için mükemmeller." Eğildim ve Onları yakaladı, inceledi ve bedenlerini kontrol etti. Kader bu olmalıydı çünkü altı numaraydı, Tilly'nin küçük ayakları için mükemmeldi. "Harika buldun Jack."

Jack sevimli bir şekilde gülümsedi, övgülerin altında parlıyordu ve tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Botların parasını ödedim ve Jack'in elinden tutarak onu dışarı çıkardım.

Aldıklarımızı kamyonete yerleştirdim ve sonra onu birkaç dükkan aşağıdaki dondurmacıya sürükledim. Küçük kasabamızda eksik olan tek şey Haven'da çok iyi bir dondurmacının olmasıydı. Gertie en iyi dondurmayı yapıyordu ve ben de telefonumu çıkarıp dükkânın ön cephesinin fotoğrafını çektim ve *keşke burada olsaydın* başlığıyla ona gönderdim. Son zamanlarda ondan neredeyse hiç haber alamamıştım ve onu çok özlemiştim.

Birkaç külah dondurma aldım. Tahmin edilebileceği gibi Jack itiraz etti ama ben teŖekk r etmek için ısrar ettim. O olmasaydı o botları fark edemezdim. Yola bakan küçük bir banka oturduk ve yavaŖ akan trafiği izledik.

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" diye sordum.

Jack dilini   l   ikolatasının üzerinde gezdirdi ve ben o dilin neler yapabileceğine dair iğrenç görüntüleri zihnimden uzak tutmak için mücadele ettim. "Ailemden uzaklaŖmak dıŖında bir Ŗey yapmak istemiyordum."

"Nasıl insanlardı?"

Omuz silkti, külahı ısırdı. "SarhoŖ, kızgın, genç. Ve beni hayal kırıklığına uğrattılar. Charlie'nin ya da Sherry'nin nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi değillerdi."

Annemin adını söylediğinde, bu beni incitmedi. Sadece Jack'in bizim gibi sevgi dolu bir aileyi hiç tanımamıŖ olmasına  z ld m. "Böyle oldukları için  zg n m. Zor bir yetiŖtirilme sürecinden ge miŖ olmalısın."

Tekrar omuz silkti. "Herkesten daha zor değil."

Öğleden sonra g neŖinin altında gözlerimi kısıarak ona baktım.

"Bunu neden yapıyorsun?" "Neyi yapıyorum?"

"M cadeleni k   lt yorsun."

Bir süre sessiz kaldı. "Sanırım onlara odaklanmak istemiyorum. Sadece geleceğe odaklanmak istiyorum, o kadar parlak ki gözlerimi siper etmek zorunda kalıyorum. Neden ge miŖimin kasvetli grisine dönüp bakmak isteyeyim ki?"

"Parlak, ha?" Ona gülümsedim.

Bana baktı, gerçekten baktı. "Kesinlikle  yle." Gülümsedi ve sonra benden buz gibi bir öpücük çaldı.

Dondurmalarımızı bitirdik ve kamyonete dönüp sessizce eve gittik, ellerimiz aramızdaki kol dayanağında kenetlenmiŖti ve Jack mutlu haline geri d nm Ŗti.

Birlikte  iftlikten uzakta bir öğleden sonra ge irmiŖtik ve her ne kadar sarsıntılı bir baŖlangı  yapmıŖ olsak da, o kadar sağlıklı ge miŖti ki, bunun her zaman böyle olabileceğini hayal etmediğimi söylersem yalan s ylemiŖ olurum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Katarina

Ertesi gün yine başka bir bankada kredi almak için koşuşturuyordum.

Her şeyi temizleyebilir ve karanlık işadamları yerine bir bankaya borçlanabilirsem, bu bana plan yapmak için biraz nefes aldıracaktı.

Neden engellendiğimi anladığımdan beri aklıma bir iki fikir gelmeye başlamıştı. Bunu babam olmadan yapmayı hayal bile edemiyordum ama kendi başıma halletmeye başlamam gerekecekti. Blok kırılıyordu ve fikirler süzülüyordu. Henüz somut bir şey yoktu ama belki binicilik dersleri, otlaklardan birini mevsimlik olarak kiralamak gibi şeyler öneriliyordu.

Bu bankadan gülüp geçmedim. Benden biraz daha fazla şey istediler ve birkaç hafta içinde hazırlık yapmam gereken bir takip toplantım vardı ama daha iyi bir ruh haliyle ayrıldım. Annemin bankına uğrayıp onunla sohbet ettikten sonra eve beklediğimden biraz daha geç döndüm.

Bütün gün Jack'e çiftliğin sorumluluğunu bırakmışım ve sinir bozucu bir şekilde onu özlemiştim. Geri dönüp onu görmek için sabırsızlanıyordum ama eve vardığımda tüm kız kardeşlerimi mutfak masasının etrafında buldum, ciddi görünüyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" Her birine endişeyle bakarak sordum.

"Konuşmamız gerek," dedi Daisy, geçen sabahki tartışmamızdan bu yana birkaç gündür bana söylediği ilk şeydi bu. Maddy ayağa kalktı ve bana bir sandalye çekti; yavaşça koltuğa kaymadan önce ona kaşlarını çattım.

August yumuşak bir sesle, "Borcu biliyoruz," dedi. Her biri bakışlarımı endişe ve acıma duygularıyla karşıladı ve yanaklarını kızardı, gururum incindi.

"Nasıl-"

"Önemli değil," diye araya girdi Daisy.

"Önemli olan, bunu bizden sakladığın için kızgın değiliz, sadece yardım etmek istiyoruz," diye ekledi Maddy.

"Çocuklar ve yetişkinler için binicilik dersleri başlatabileceğimi düşünüyordum. Eminim öğrenmek isteyecek bir sürü insan vardır," dedi August, gözleri parlayarak.

"Ama-" Beni kurtarmak için üzerime çullanacakları düşüncesiyle endişem alevlenerek başladım. Kafamı o kadar uzun süre kuma gömdüğüm için onların devreye girmesi gerektiği gerçeğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım.

"Benim de bir fikrim var. Raleigh Çiftliği süslü püslü bir spa merkezi ama bölgede gerçek bir kovboy çiftliği yok, bu yüzden ilk biz olabiliriz ve biraz turizm getirebiliriz. Bu şekilde onları çalıştırabilir ve orada personelden tasarruf edebiliriz. Jack inşaatı yardım edebilir ve-"

Daisy'nin sözünü kestim. "Jack mi?" Daisy ne zamandan *beri* Jack'le çalışmayı öneriyordu? Tabii... içimi bir korku kaplamadıysa. "Jack sana borçtan bahsetti mi? Seni bu işe o mu soktu?"

Daisy başını salladı. "Hayır."

Onunla yaptığım konuşmayı tekrar dinlerken kulaklarımı aceleci bir ses doldurdu. Ona açıldığım, çiftlik işlerinde ona güvendiğim ve yetersizlik duygularımı dile getirdiğim konuşmayı. Her şeyi düzeltmek için ne kadar az şey yapıyordum.

"Harika bir iş çıkardın ama..." Maddy sözünü yarıda kesip diğerlerine *baktı* ve içim bir bıçak gibi burkuldu.

"Borç ödendi," dedi Daisy sessizce.

"Ne!" Ayağa fırlayarak bağırdım. Masanın etrafına bakındım ama hiçbir bakışlarım karşılık vermedi. Utanç içime işledi, kızarıklık boynumdan yanaklarıma doğru süzüldü.

"H...nasıl?" Midem bulantıyla çalkalanırken ağzımı kapatarak kekeleydim.

"Önemli değil," dedi Daisy. "Daisy!"

"Hepsi ödendi. Şimdi sadece para kazanmaya odaklanmalıyız ki-" "Hiçbir şeye odaklanmana gerek yok, bu benim işim!" Tersledim. Ben Kız kardeşlerime asla sesimi yükseltmedim ve oda sessizliğe gömüldü. Onların hayal kırıklığına uğramış yüzlerine daha fazla bakamadım ve mutfaktan çıkıp kaçmak için üst kattaki odama koştum.

Tüm eylemsizliğim beni yakaladığında nefesimi tutmakta zorlandım. Burada işleri halledebileceğim, iyi örnek olduğum için kendimle gurur duyuyordum ama babam öldüğünden beri haftalarca, hatta *aylarca* hiçbir şey yapmamıştım. Kız kardeşlerim, ben onların buradaki sorunlardan uzak durmalarını isterken harekete geçmek zorunda kaldılar, çünkü ben kendi işimi halledemiyordum. Benim lider olmam gerekiyordu. Babam her şeyi bana bırakmıştı ve ben kızları hayal kırıklığına uğrattım. *Onu* hayal kırıklığına uğrattım.

Kapım yumuşak bir şekilde çalındı. "Kat?" August usulca seslendi.

"Beni yalnız bırak, lütfen!" Geri seslendim. Bu konuda mantıklı bir konuşma yapamayacak kadar incinmiş, utanmış ve duygusallaşmışım. August'un ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar bir süre geçti.

Harika bir iş çıkardınız ama...

Borç ödendi...

Bizden sakladığın için kızgın değiliz.

Daha fazla dayanamayıp yatağa girene kadar sözleri beynimde tekrar tekrar çaldı. Uykuya ihtiyacım vardı, bu gecenin bitmesine ihtiyacım vardı.

Mışıl mışıl uyudum, çiftliğe el konulduğuna ve kızların sokaklara atıldığına dair kötü rüyalar bana eziyet etti.

Sabah uyandım. Gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Yavaşça giyindim, zor bir iş günü için hevesim azalıyordu. Hava daha yeni aydınlanıyordu ama dışarı çıkıp işe başlamak istiyordum, bu iş beni sefil başarısızlıklarımın başka bir şeye odaklanmaya zorlayacaktı.

Saman balyalamak, ahırları düzenlemek için çok çalıştım ve sonra otlağa gidip çit hattını kontrol etmek için Chester'ı eyerledim. Ama düşüncelerim beni terk etmiyordu. Kız kardeşlerim ve onların hayal kırıklığına uğramış ifadeleri tarafından nasıl tuzağa düşürüldüğümü hissettim. Ama başlangıçta bir sorun olduğunu nereden biliyorlardı? Onun olabileceğini düşünmek istemiyordum ama mantıklı olan tek yol buydu.

"Jack," diye tısladım, bir gün önce *parlak geleceği* hakkında söylediklerini hatırlayarak. Onlara söylemişti, söylemiş olmalıydı. Başka nasıl bilebilirler ki? Zamanlama inkâr edilemezdi, ona her şeyi anlattım ve ertesi gün kız kardeşlerimle yüz yüze geldim? Kendi aptallığım yüzünden damarlarıma öfke doldu, onu içeri aldım ve tüm tehlike işaretlerini görmezden geldikten sonra ona güvendim.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi meranın ağzında belirdi. Beni fark edince Pickles'ı çağırdı.

"İşte buradasın," dedi yanıma geldiğinde, midemi bulandıran o kocaman gülümsemesiyle bana baktı. Ne kadar aptalmışım. İstedliğini elde etmek için benimle oynamıştı. Kulübe mi, çiftlik mi, orayı geliştirmek için bir sözleşme mi ya da Tanrı bilir ne. Attan indi ve koşarak yanıma geldi, beni öpmek için eğildi ama ben kendimi geri çektim.

Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" "Sen söyle."

Başını yana eğdi. "Tatlım, neler oluyor?"

"Tatlım," diye alay ettim. "Zaferini ilan etmemene şaşırdım." Hep çiftliğin peşinde miydi? Hapisten çıkar çıkmaz buraya gelmişti, belki de tapuyu biliyordu. Sonra bana çarptı ve burayı ele geçiremeyeceğini anladı.

Ta ki ben ona verene kadar.

Etrafına bakındı, kafası karışmıştı. "Ne zaferi, ne demek istiyorsun?"

Bakışlarımı kaçırdım. Tabii ki aptalı oynayacaktı. "Kızlar. Sen kazandın. İstedğin her neyse, onu elde ettin."

Bana doğru uzandı. "Kazandım mı? Anlamıyorum."

Geri adım attım. "Sana güvenmiştim; sana açıldığımı ve her şeyi anlattığımı inanmıyorum ama sen hemen gidip kızlara anlattın. Ne için? Onları *kendi* inşa edeceğin bir misafir çiftliğine ikna etmek için mi? Bize yeterince şey yapmadın mı? O kadar hesaplı ve acımasısız ki bunu bir adım daha ileri götürmek zorunda mıydın?"

Yüz ifadesi değişti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Evet, biliyorsun, tam olarak ne yaptığını biliyorsun!" Bağırdım.

"Bana söylediğin *hiçbir şeyi* kimseye söylemedim. Bunlar aramızdaki konuşmalar," diyerek sesini alçalttı ve yumuşattı. "Onlar benim için bir anlam ifade ediyor ve bunu sana asla yapmam. Gerçekten sana böyle ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerindeki bana yalvaran ciddi bakış beni bocalattı. Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Geriye çekildi. "Şimdiye kadar beni gerçekten tanımadın mı?"

Ona öylece baktım, ona inanmak istiyordum ama zaten bir kez şakasına kanmışım. Cevap vermeyince başını salladı ve çimleri tekmeledi.

"Beni anneni senden alan adamdan başka biri olarak görebilecek misin?" Ses tonu umutsuzlukla doluydu, kelimeler ağzından hışırtıyla dökülüyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sinirlendim. "Neden bu konuyu açıyorsun?"

"Çünkü beni affedip affedemeyeceğini bilmem gerekiyor." "Benim affıma mı ihtiyacın var?"

"Elbette ihtiyacım var! İlerleyebilmemiz için beni affedebileceğini bilmem gerek!" Sesi yükselince çimenleri gagalayan kuşlar ürkü ve hoşnutsuz bir gaklamayla uçup gittiler. Sinirli bir eliyle çenesini ovuşturdu. Yüzünde uçan duyguları izledim ve kâbuslarını düşündüm.

Bu benimle ilgili değildi, gerçekten değil. "Bence kendini affetmelisin."

Bana doğru döndü. "Affetmiyorsun, değil mi?" diye meydan okudu.

"Bunun o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Hırladım. "Birkaç orgazm ve tatlı sözler ve ne, her şey affedildi mi?"

"Tabii ki hayır, ama bunun *orgazm ve tatlı sözlerden* daha fazlası olduğunu sanıyordum. Bunun ciddi olduğunu düşünmüştüm, sonsuza dek süreceğini düşünmüştüm!" diye bağırdı. İtirafı beni ürküttü ama kelimeleri sindiremeden ya da tepki veremeden devam etti. "Düğün günümüzü hayal etmek ve annenin benim yüzümden orada olmayacağını bilmek benim için kolay mı sanıyorsun? Çiftlikteki tüm o harika kadınlar gibi mi? Her birinin gözlerinin içine bakıp üzüntüsünü görmek ve onu oraya koyanın *ben olduğumu* bilmek *ruhumu* kırmıyor mu sanıyorsun?"

"Jack-" diye başladım ama o devam etti.

"Pek çok kez, her gün sizinle yüzleşmenin çok zor olduğunu düşünerek neredeyse çekip gidiyordum. Ama yapmadım. Kaldım çünkü size borçluyum, sahip olduğum ve her zaman sahip olacağım her şeyi size borçluyum. Bunu Charlie'ye borçluydum." Göğsü duygularla kabardı ve içinde tuttuğu tüm kelimeleri serbest bıraktı.

Yüz ifadesi boş bir maskeye dönüştü. "Ama hey, eğer tüm bunlar sadece *orgazm ve tatlı sözlerden* ibaretse, sanırım bu çekip gitmeyi gerçekten kolaylaştırıyor, değil mi?"

Döndü ve uzaklaştı, yer onun çizmelerinin altında neredeyse titriyordu. Pickles'ın dizginlerini kavradı ve hâlâ hayran olduğum bir zarafetle kendini eyere kaldırdı. Dizginleri çekiştirdi ve topuklarını esneterek Pickles'ı hareket etmeye zorladı ve sonra otlak boyunca geri dönmeye başladı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

Günün geri kalanını bir şekilde atlattım, öfkem ve incinmişliğim beni ayakta tuttu.

Sözleri zihnimde tekrar tekrar oynadı. Kaza için beni affetmeyeceğini, boyumdan büyük işlere kalkıştığımı ve fazla bağlandığımı bilmeliydim. Onun benim hakkımda, bizim hakkımızda ne hissettiğinden asla emin olamadığım halde onunla bir hayat hayal ediyordum. Her şeyden sonra benimle birlikte olmasını nasıl bekleyebilirdim?

Göğsümdeki sızı, yumruğumu etime bastırıp azalmasını istesem bile azalmadı. "Otuz yaşında ilk kalp kırıklığım," diye espri yapmadan homurdandım.

Günün geri kalanında onu bir daha görmedim, ki bu da iyi oldu. Beni sevmesi için yalvarmadan ona bakabileceğimi sanmıyordum.

O kadın için bu kadar bitmiş olmam çok saçmaydı. Larry's Leathers'da benim için ayağa kalktığı, başkalarının bana davranışları için özür dilediği ve sonra parmak eklemlerimi öptüğü an aşık olmuştum. Düşmedim, dibe çakıldım. Ve kaçınamayacağım keskin, sarsıcı bir acıyla yere çakıldım. Ne kadar aptal olduğum ortaya çıkmıştı.

Günü bitirdim ve tek başıma uzun, sefil bir gece geçirmek için kulübeye geri döndüm. Cartwright kardeşlerin verandada toplandığını ve endişeli ifadelerle birbirlerine baktıklarını görünce durakladım.

Yolumu değiştirdim. "Her şey yolunda mı hanımlar?" Verandaya çıkan basamaklarda durarak sordum.

"Kat için endişeleniyoruz. Dün gecedan beri onu görmedik," dedi Maddy.

Onun adını duyunca midem sıkışmaya başladı. Ensemi ovuşturdum. "Birkaç saat önce güneydeki otlaktaydı."

"O zamandan beri onu görmedin mi?" Başımı salladım.

Daisy gözlerini kıstı. "Onunla çalıştığını sanıyordum?" Onun sert bakışlarıyla karşılaştım. "Çalışıyordum. Ama şimdi çalışmıyorum. Neler oluyor?" "Dün gece ona tuzak kurmuş olabiliriz," dedi August.

"Doğru... Ne hakkında?"

"Çiftliğin borcunu ve bunu bizden sakladığını öğrendim," diye cevap verdi Daisy, ses tonunda suçlama vardı.

İsteyeceğim son şey yeni bir kavga başlatmaktı, özellikle de beni en az Kat kadar korkutan Daisy ile. Ama kulağa hoş gelmiyordu. "Çiftlik sizin mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Hayır, siz mi?" diye tersledi.

"Hayır, hiçbirimiz değiliz!" Kendi kız kardeşlerine karşı bile olsa kadınımı desteklemekten çekinmeyerek bağırdım. "Çiftliğin sahibi Kat, yani bu Kat'ın işi."

"Ama hepimiz burada yaşıyoruz, bir şey söylemesi gerekirdi," dedi Tilly, August'un arkasından bakarak.

"İşte bu yüzden seni bu konuda endişelenmekten korumak istedi. Endişelenmen gereken son şey evini kaybetmek. İşleri düzene sokmak ve son zamanlarda olanlardan sonra hiçbirinizin etkilenmemesini sağlamak için çok çalışıyor. Hepinize göz kulak oluyordu," diye homurdandım ve sırayla her birine baktım. "Nasıl öğrendin?"

Daisy burnunu çekti. "O iki serseri gelip para istediğinde kulak misafiri oldum ve biraz araştırma yaptım. Kaynaklarım var."

"Onun en büyük destekçisi olmanı beklemiyordum," dedi Maddy, yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana kaşlarını kaldırarak.

"Siz dördünüz onun arkasından iş çeviriyor ve ondan şüphe ediyorsanız, birinin öyle olması gerekiyor gibi görünüyor."

"Umarım onu tamamen platonik bir bakış açısıyla destekliyorsunuzdur?" Daisy karşılık verdi.

"Bizim ne olduğumuz seni ilgilendirmez." *Lanet olsun bu meraklı kadınlara.* "Ama artık endişelenmen gereken bir şey değil," diye ekledim uzaklara bakarak.

"Olamaz," diye inledi August, kaşları içeri doğru eğilmişti. "Ne oldu?"

Verandadan sarkan bir tahta parçasını elime aldım. "Biliyorsam ne olayım, gerçi dün gece her ne oluyorsa bunun bir serpinti olduğunu tahmin ediyorum."

"Daisy!" Maddy homurdandı ve Daisy'nin burnuna bir fiske vurdu. "Ow! Bu ne içindi?"

"Bütün bunları sen başlattın ve şimdi de ilişkilerini mahvettin!" "Güzel!"

"Hayır, iyi değil! Sırf yaptıklarına katılmıyorsunuz diye insanların hayatlarıyla oynayamazsınız. Bahse girerim Kat *kaynağının*

Jack."

Daisy'ye odaklandım. "Kaynağın kim?"

Daisy bana döndü. "Önemli değil ve kimseyi ilgilendirmez." "Tıpkı çiftlikte finansal olarak neler olup bittiğinin seni ilgilendirmediği gibi," diye ekledim.

ve yüz ifadesinin düşmesini izlemenin memnuniyetini yaşadı. "Sadece..." Bocaladım. "Her kimse dikkatli ol ve onlarla başa çıkmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Daisy'nin yüz ifadesi hafifçe yumuşadı, sonra da alamet-i farikası olan dinlenmiş yüzü tekrar yerine oturdu. Bugünlük Cartwright kardeşlerle işimin bittiğine karar vererek vedalaştım ve kulübeye geri döndüm.

Kanepeye oturdum ve birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimiz için çok mutlu olan Teddy'ye sarılırken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Kat'in kız kardeşlerine ağzımdan baklayı çıkardığımı düşündüğünü, sonra da köşeye sıkıştığını hissedip bana saldırdığını anladım. Güçlü, gururlu kadınının herkesin onun bir baltaya sap olamadığını düşünmesi fikri göğsümü ağrıttı. Eğer bir gün benim yerime işleri halledecek birine ihtiyacım olursa, onu seçerdim. İşini iyi yapmadığını düşünüyordu ama yapıyordu. Burayı sorunsuz bir şekilde işletiyor ve ortaya çıkan her sorunun üstesinden geliyordu, bir cenaze planlıyor, bir vasi oluyor, borç tahsildarlarını savuşturuyor, çiftlik elçileri ve hatta pislik bir bizon olmadan idare ediyordu. Kendine çok yükleniyordu ve bunun gururuna nasıl bir darbe indirdiğini ancak tahmin edebilirdim.

Ama beni de incitmişti.

Beni o kadar az düşünüyordu ki, güvenine ihanet edenin ben olduğumu varsaydı. Kendi hain amaçlarım için, bunlar ne olursa olsun. Benim sözümün eri bir adam olduğuma ve tek istediğimin ailesiyle aramı düzeltmek olduğuna güvenmiyordu. Davranışlarıma, çalışkanlığıma ve ona karşı azmime güvenmiyordu.

Hayatımda pek çok kez terk edilmiştim, sadece birinin benim için ortaya çıkmasını istiyordum. Aile istiyordum ve aptalca bir şekilde bunu burada, bana hiçbir şey borçlu olmayan bu kadınlarla bulabileceğimi düşünmüştüm.

Gitmek, Kat'e söylediğim gibi kaçmak istedim. Ama nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, param da pek yoktu ve...

Teddy'nin tüylerini karıştırarak, "Artık sen varsın," dedim. Yüzünün kenarlarını okşadım. "Nereye gidelim oğlum?" diye sordum. Havladı ve koltuktan sıçrayıp kapının yanında durdu. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?" Güldüm. Tekrar havladı, ben de kalkıp kapıyı açtım. Biraz yürümek kafamı toparlamak için iyi olabilirdi.

Kulübenin kapısını arkamdan kapattım ve gökyüzüne baktım. Güneş batıyordu ve gökyüzüne hapishanedeyken bakmayı özlediğim o muhteşem pembemsi turuncu ışıltıyı veriyordu. Teddy'nin havlaması dikkatimi dağıttı ve koşmaya başladı. Peşinden koştum ve evin yanından verandaya doğru koştuğunu gördüm.

"Teddy, hayır!" diye seslendim.

Peşinden verandaya çıktım ve Kat'in kız kardeşleri tarafından toplanmış olduğunu gördüm. Teddy ona doğru koştu ve ayaklarının dibine oturdu. Kat ona baktı ve başını okşadıktan sonra bana doğru baktı.

Boğazımı temizleyerek, "Hadi oğlum," diye emrettim. Buradan çıkmak ve onunla yüzleşmek zorunda kalmamak istiyordum. Anlaşılan o da aynı şeyi istiyordu. Beni görür görmez kız kardeşlerinin yanından geçip eve girdi.

"Teddy, hadi!" Tekrar seslendim, sesimi öfke kaplamıştı. Daisy bana baktı, sonra bakışları Kat'i evin içine kadar takip etti ve kaşlarını çatı.

Teddy sonunda bana geri dönmenin yolunu buldu ama neşesi gitmişti. Alacakaranlıkta yürüyüşe çıkarken ben de peşinden yürüdüm. Bütün çalılıarı ve ağaçları inceledi. Burnunu devrilmiş ağaç kütüklerine soktu ve uykulu bir ya da iki sincabı korkuttu. Ben Kat'le ilgili düşünceler içinde kaybolurken o hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Başımı sallayarak düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Ama kulübeye geri döndüğümüzde, o gece uyumaya çalıştığımda, Kat'le haftanın geri kalanında birbirimizden kaçtığımızda ve bardaki hafta sonu vardiyalarımı tamamladığımda bile düşünceler aklımdan çıkmadı.

Beynimden çıkmıyordu. DNA'ma işlemişti, beni rahat bırakmıyordu ve ben daha fazla dayanamıyordum.

Aşk berbattı.

*

Ertesi hafta rastgele bir akşam kulübenin kapısı çalındı. İçimdeki umut alevlendi ve bunu görmezden geldim, Kat olmayacağını biliyordum ama yine de kapıyı açıp Daisy'nin orada durduğunu gördüğümde hayal kırıklığına uğradım.

"Kayıp mı oldun?" İçimi çektim.

Dudaklarını büzdü. "Buraya gelmem için çok şey gerekti, beni pişman etme."

Başımı onaylarcasına eğdim ve içeri girmesine izin vermek için kenara çekildim, neden burada olduğu konusunda kafam karışmıştı. Kulübenin etrafına baktı,

kitaplığını karıştırdı, köpeğimle birlikte kanepemde rahat etmeden önce yatak odasına baktı.

"Lütfen kendini evindeymiş gibi hisset."

"Edeceğim," diye cevap verdi, bana tüm gücüyle gülümseyerek.

"Bu zevki neye borçluyum?" Ellerimi lacivert eşofmanımın ceplerine soktum ve şömineye yaslandım.

"Sana karşı çok sert davrandım,"

dedi. "Ben öyle demezdim."

Güldü ve bu beni de güldürdü, bu da iyi hissettirdi, hoş bir rahatlama oldu.

"Burada olman zordu, Kat'le aranızda bir şeyler geliştiğini görmek daha da zordu. Sorunlarımızı bir kenara bırakıp seninle görüşmeye başlamasının onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum ve ben bunu pek desteklemedim."

Onun adını duyunca boğazım düğümlendi.

"İstmeden de olsa ikiniz için her şeyi berbat ettim ve bunu düzeltemem. Ama çiftlik konusunda yardımcı olabilirim. Bura'yı bir misafir çiftliği yapma fikrim var ve Kat'e sunabilmem için planların üç boyutlu bir modelini yapmama yardım etmeni istiyorum."

İçeri girdiğinde her ne bekliyorsam, bunların hiçbiri değildi. Duygusal bir konuşma yapmak ya da duygularını paylaşmak istemediği hissine kapıldım. Duygularını kabul etmesi de aslında alabileceğim en yakın özür gibi görünüyordu. Ama buna ihtiyacım yoktu. Sadece yanımda bulunacak kadar rahat olmasına ve Kat için bir şeyler yapmak üzere benden yardım istemesine sevindim. Kat'i *desteklemek* için.

Ayrıca ellerimle bir şeyler yaratma fikri de heyecan vericiydi. Son zamanlarda ahşap işlerimden hiç ilham almamıştım ve hiçbir aletime dokunmamıştım, etrafta dolanmakla meşguldüm. Çiftliğe yardımcı olacak bir şey yaratma düşüncesi canlandırıcıydı.

Şömineden uzaklaştım ve alet çantamı kaptım. "O zaman işe koyulalım."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Katarina

Berbat etmiştim.

Berbat ettiğimi biliyordum. Jack beni otlakta bıraktıktan sadece birkaç saat sonra her şeyi berbat ettiğimi anladım ama bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kız kardeşlerimden ve kendi yetersizliklerimden kaynaklanan acılarımın beni tüketmesine izin vermiştim.

Aynı gece verandada onunla göz göze geldiğimde, mavi derinliklerde parlayan acı beni harap etmişti. Ondan kaçmışım, yüzleşmekten çok korkuyordum. Kız kardeşlerim benimle konuşmaya ve özür dilemeye çalışmışlardı ama onlara izin vermemiştim. Mesele onlar değildi. Kendime kızgındım.

Haftalar geçti ve onunla yan yana çalışmak zorunda kaldım, ona bakmaya cesaret ettiğimde yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüm. Ama o artık bana bakmıyor, benden kaçıyordu.

Yine de ondan herhangi bir şey yapmasını isteyebileceğimi ve yine de yapacağını biliyordum ve bu kalbimi daha da acıtıyordu.

Ondan beni affetmesini istedim. Bana sarılmasını, beni öpmesini ve bana tekrar tatlım demesini istedim. Çünkü artık bana böyle dediğini duyduğuma göre, hayatımın sonuna kadar bunu duymak istiyordum.

Ama yapamazdım. Bunu onun seçmesini istiyordum, ben talep ettiğim için bana vermesini değil. Son on iki yılda ondan çok fazla seçim ve karar alınmıştı ve ben daha fazlasını kaldıramazdım.

Onu tamamen yanlış değerlendirmiştim. Bana yardım etmekten ve destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucunda, bana bunu asla yapmayacağına güvenmek yerine hemen sonuca varmış ve incitici suçlamalarda bulunmuştum. İçten içe bunu biliyordum ama acımın kararlarımı gölgelemesine izin vermiştim ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Onu çok özlemiştim. Bana sarılan kollarını, parmak uçlarımdaki yumuşak saçlarını özledim. Beni cesaretlendiren sözlerini ve bana olan inancını. Yanımda çalışırken güçlü kaslarını, sıkı çalışmaktan nasır tutmuş sert ellerini. Hayvanlara ve kız kardeşlerime gösterdiği özen. Her biriyle nasıl bir ilişki geliştirdiğini görmüştüm. Hatta geçen gün onu Tilly ile birlikte gezintiye çıkarken gördüm ve *kıskandım*. Sadece minnettar olmam gerekirken, küçük kız kardeşimin bağ kurabileceği ve örnek alabileceği iyi bir adam olmasını kıskanmışım.

Bazı geceler verandada oturur, onun geçtiğini görebilmek için çaresizce beklerdim. Babamın ofisinde oturup onu izlemeye kendimi ikna edemedim. Çok fazla anı beni ele geçirmeye çalışıyordu. Sadece ona ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Şimdi orada, ona ve onun büyük, sevgi dolu kalbine ait olduğunu bildiğim yeni yenilenmiş bir Adirondack sandalyede oturmuş, bardan eve dönmesini bekliyordum. Gözlerim çakıllı yoldan eve doğru gelen bir çift far ışığına takıldı. Leo'nun geldiğini düşünerek çok fazla dikkat etmedim, ta ki onun küçük pembe klasik bir Volkswagen Beetle olduğunu fark edene kadar.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, arabanın kapısı açılmadan sandalyeden kalkmışım. Dışarı bir kafa fırladı. Vahşi siyah bukleler belirdi. Gençlik yıllarımı örerek ve oynayarak geçirdiğim saçlarımın aynısıydı. Sonra kıvrımları görüldü ve buna inanamadım. O buradaydı. Evimdeydi.

Arabanın kapısını kapattığında verandanın basamaklarında ona doğru koşuyordum ve sonra karşı karşıya geldik. İri gözlerim onun delici mavi gözlerinden birini çevreleyen morluğa takıldı. Şişmiş ve yarılmış dolgun dudağına doğru ilerliyordu.

"Gertie..." Başımı salladım, boğazım gözyaşlarıyla tıkanmıştı. En iyi arkadaşımın güzel yüzü hırpalanmış bir görünümle gölgelenmişti. Bakışlarımın altında küçülmüş gibiydi, gençken sahip olduğu canlı hayattan ve Reverence ruhundan çok uzaktı.

Bana biraz daha uzun süre baktı ve o dolgun, şiş dudakları titredi. Onu tutup kendime doğru çekerken hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Onu öldüreceğim," diye tısladım. "Sikini keseceğim ve ona zorla yedireceğim."

Gertie hıçkıra hıçkıra güldü, sonunda geri çekildim ve ona baktım. Benim canlı, güzel en iyi arkadaşım tanınmaz haldeydi. Ama onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Siyah gözünün yanındaki noktaya hafifçe dokundum. "Bana hapiste çürüdüğünü mü söylüyorsun?"

Gertie omuz silkti. "Tam olarak değil, yüksek mevkilerde arkadaşları var. Ama ben özgürüm ve buradayım."

"Eve dönmene çok sevindim," dedim ve karşımda durduğuna inanamayarak onu bir kez daha kucakladım. "Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim Kitty Kat," diye iç geçirdi ve kucağıma gömüldü. "Temelli mi döndün, Flörtöz Gertie?"

Güldü, sesi paslıydı. "Elbette döndüm."

"Annenin evinde mi kalıyorsun?"

Saçlarını omzuna atarak geri çekildi, sonra da irkildi. "Oda yok, sadece bir şeyler bulana kadar biraz zaman kazanmam gerekiyor. Seninle kalabilir miyim?"

"Sorma bile. Redemption her zaman senin evin oldu." Bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim."

"Hadi, seni içeri alalım. Eşyaların var mı?"

Başını hüzünle salladı, bukleleri etrafına uçuşuyordu. "Hayır, sadece çantamı aldım ve çıktım."

"Sorun değil, bu evde beş kadın var. Kıyafetlerimiz yoksa, hiçbir şeyimiz yok demektir!"

Gertie güldü, göbekli bir kahkaha. Sesi neredeyse eski haline dönmüştü. Onu içeri götürdüm ve birkaç havlu verdim, ben birkaç giysi çıkarırken o da duş aldı, sonra onu kendi haline bıraktım. İki büyük kadeh şarap doldurdum ve verandaya geri döndüm. Bir süre sonra ortaya çıktı ve şarabı minnetle kabul etti.

"En baştan başla," dedim.

Yanımdaki sandalyeye çöktü ve bana Bokkafa Gary hakkında her şeyi anlatmaya başladı. Kanım dondu ve her şeyi anlatabilmesi için duygularımı kontrol altında tutmam gerekti ama anlattı ve anlattıktan sonra sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi.

"İstediğin kadar kalabilirsin. Sonsuza kadar kal, lütfen?" Yalvardım.

Güldü ve dizimi okşadı. "Sonsuza kadar evdeyim, merak etme." Hüzünlü gözlerini bana çevirdi ve dudağını dişledi. "Bu kadar uzak kaldığım için özür dilerim. Charlie'yle yaşadığın onca şeyden sonra çok baktandım."

Ellerimi kaldırdım, şarabım sallanıyordu. "Yapma! Belli ki senin de kendi derdin varmış."

Başını salladı. "Vardı ama yine de daha fazla mesaj atabilirdim. Çok özür dilerim." Sarıldık, tekrar ayrılmadan önce onu sıkıca kavradım. Burnunu çekti ve gözyaşlarını engellemek için hızla gözlerini kırıştırdı. "Şimdi bana çiftlikten bahset. Hâlâ Jack'in kışını tekmelemem gerekiyor mu?"

İçimi çektim ve şarabımı yudumladım. "Hayır, sen benimkini tekmelemelisin."

Gözlerini kısıtı ama kalkıp içeri gitmeden önce bir parmağını kaldırdı. Elinde şarap şişesiyle geri döndü ve ayaklarını altına almadan önce kadehlerimizi doldurdu. "Devam et."

Ona çiftlikle, Jack'le, kız kardeşlerimle, borçla ve hiçbir şeyle baş edemeyişimle ilgili her şeyi anlattım, içimi boşalttım. Tam ortasıdaydım ki sözümü kesti.

"Dur bakalım. Kız arkadaşım hakkında böyle konuşmadığını biliyorum. Son zamanlarda çok şey yaşadın. Baban *öldü*, bu bile başlı başına bir şey. Annenin katilinin ortaya çıkması, çiftlikteki her şeyi senin üstlenmen ve çiftliği ayakta tutman büyük bir başarı. Kendini küçümseme."

Tartışmak için ağzımı açtım ama yine sözümü kesti. "Hayır! Tamam, nasıl para kazanacağın konusunda biraz tıkandın ama her şeyden sonra şaşırmadım. Bunda yanlış bir şey yok ve birdenbire çiftliği kurtaran bu bilgili iş kadını olmak için zamana mı ihtiyacın var? Lanet olsun kızım, kendine biraz merhamet et!" Birbirimize bakarken bir duraklama oldu. "Ama en azından sen sikiliyordun," diye homurdandı.

Şarabımı tükürdüm. "Oh, *gerçekten* sikiliyordum. Tanrım, o çok iyiydi. Onu özlüyorum." Başımı ellerimin arasına aldım, şarap ahşap verandaya döküldü. "Her şeyi berbat ettim ve onu düşünmeden duramıyorum. Her zaman onu arıyorum, beni görmezden gelse bile yanında olmaya ihtiyacım var. Sadece onun yanında olmaktan aldığım tatmin çok yoğun. Çiftlikle, kızlarla ve hayvanlarla arası çok iyi ve ahşap konusunda çok yetenekli."

"Bahse girerim," diye şaka yaptı Gertie.

Gözlerimi devirdim. "Tahta değil, ahşap işlerini kastetmiştim. Ama onu incittim ve bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum."

"Söyle ona." Dik oturdu. "Söyle *Jack*, *her şeyi berbat ettim ve seni seviyorum*. Bu kadar basit."

Aşk kelimesini söylediğinde yanaklarım kızardı. Ama bunu düşündükçe, haftalardır beni rahatsız eden o iğrenç duygu daha da netleşti. Onu gerçekten seviyordum.

"Kahretsin," dedim.

"Epifani!" diye kıkırdadı. "Onu *sssoooooook* seviyorsun!"

"Ağzını geveliyorsun."

"*Sen geveliyorsun*, benim konuşmam kusursuzdur," diye karşılık verdi.

Gertie kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki kahkahayı patlattım. Bir süre sonra gözlerinin kapandığını görebiliyordum ve ona üst kattaki yatağıma kadar yardım ettim.

O gece kanepeye uzandım ve oturma odasında volta atarak onu ve yakında eski kocası olacak o aptal kadın dövücü bok kafalıyı düşündüm. Çiftliği ve Jack'i düşündüm ve sonunda pes edip babamın çalışma odasına gittim.

Karanlıkta pencerenin yanında oyalandım ve dışarı baktım. Jack'in kulübesi karanlıktı ve zihnim acımasız senaryolar fısıldıyordu. *Başka bir kadınla dışarıda. Senden çoktan uzaklaştı. Sen onun için hiçbir şey ifade etmiyordun.*

Kulübenin içindeki ışıklar yandığında, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Üzerinde sadece eşofmanıyla, gömleksiz bir şekilde küçük mutfağa girdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Vücudunun kıvrımlarına baktım. Kaslarını kaplayan pürüzsüz kalın derisini ve dilimi üzerinde tekrar gezdirmek için can atıyordum. Karanlıkta usulca inledim ve o da beni duymuş gibi dönüp pencereden dışarı baktı, doğrudan bana bakıyordu.

Karanlıktı, beni göremediğini biliyordum ama orada olduğumu bildiğini de biliyordum. Eğer tarih bana bir şey öğrettiyse, onu izlediğimi her zaman biliyordu. Ne yapacağını görmek için bekledim. Beni özlediğine, ayrılığımızdan dolayı onun da acı çektiğine dair bir işarete ihtiyacım vardı.

Ama o arkasını döndü ve kulübenin ışıkları söndü ve benim umudum da onlarla birlikte söndü.

*

Ertesi sabah, boynumda bir tutulma ve kanepeden kalkmış berbat bir sırtla uyandım. Doğrudum ve gözlerimdeki uykuyu ovuşturduktan sonra kahve içmek için mutfağa girdim. Yüksek bir ses duydum ve Gertie'nin kahkahasını tanıyınca anında gülümsedim.

En iyi arkadaşım evdeydi.

Mutfağa girdiğimde Gertie masadaydı, kız kardeşlerim etrafında toplanmıştı ve Leo da lavabonun yanındaki yerinden beni izliyordu. Beni fark etti ve bir fincan kahve uzattı.

"O şeytani kanepede geçirdiğin gecenin yorgunluğunu atmaya yardımcı olacak bir sürü esneme hareketi biliyorum," diye teklif etti.

"Teşekkürler," diye yanıtladım kahveyi kabul ederken.

Leo bana yaklaştı ve elindeki bardağı dudaklarına götürdü. "Canına okumamız gereken biri mi var?" diye mırıldandı ve bakışlarını Gertie'ye çevirdi. Morlukları dün gece olduğu gibi bugün de kötü görünüyordu ve muhtemelen geçmesi birkaç gün alacaktı. Ürkütücü bir manzara olduğu için kız kardeşlerimi uyarmalıydım.

"Evet, gerçekten de öyle. Kimse bizim Gertie'ye bulaşamaz."

Leo homurdandı ve bardağını kendi bardağıyla tokuşturdu. "Ben hallederim," dedi, sonra uzaklaştı ve kolunu Gertie'nin omuzlarına doladı, her zamanki koruyuculuğuyla

küçük grubumuzun. Maddy'nin bakışlarının Leo'nun Gertie'ye doladığı kolda takılı kaldığını fark ettim, sonra gözleri benimkilere kaydı ve tekrar uzaklaştı.

Bir süre sonra Gertie ayrıldı ve yanımıza geldi. Yabani saçları başında toplanmıştı, dağınık düğünden birkaç bukle dökülüyordu ama gözleri parlak ve berraktı. Üzerinde benim cömert kıvrımlarını zorlayan elbiselerimden biri ve babamın ona on altıncı yaş günü için aldığı leylak rengi kovboy çizmeleri vardı. Harika görünüyordu.

"Nasıl uyudun?" Ona sarılarak sordum.

"Kütük gibi. Redemption Ranch havasını ne kadar özlemişim," diye iç geçirdi. "Muhtemelen şarap yüzündendir," diye ekledim.

"Kesinlikle şaraptan," diye sırtarak kabul etti. "Bugün için planın nedir?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Yardım etmek ister misin?"

Omuz silkti. "Elbette, burada kalacaksam geçimimi sağlamam gerek." "Hayır Gerts, istemiyorsun."

"Ama istiyorum. Burayı seviyorum, o yüzden beni çalıştır patron." Bana sahte bir selam verdi.

Gertie'yi de yanıma alarak ahıra gittim ve hemen ahırdan çıkan Jack'e çarptım. Göğsünün geniş duvarından sektim ve ayaklarımın üzerinde sallanmaya başladım. Kolumu kavradı ve düşmemi engellemek için beni öne doğru çekti. Sıcaklık koluma kadar yayıldı ve bir ürpertiyle savaşmama neden oldu ama bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda bana bakmadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Hiçbir şey söylemedi, sadece etrafımdan dolaşıp gözden kayboldu. Siyah Stetson'ı başına tünemişti, kahverengi saçları altından kıvrılıyordu. Bir çift mavi Wrangler kalçalarını sarıyor, botları da uzaklaşırken gümbürdüyordu. Her santimiyle gerçek bir kovboy gibi görünüyordu ve bu manzara görülmeye değirdi.

Adam uzaklaşırken Gertie, "Vay canına," diye fısıldadı. "Şu kaslara bak." Ona ters ters baktım ve o da teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, sadece beni şaşırttılar, hepsi bu."

"Sen de ben de," diye iç geçirdim. Onu ahıra çektim ve ben atlara yem verirken o da ahırları temizlemeye başladı.

Tate içeri girdiğinde onun yaptığı işi denetliyordum.

"Günaydın Katarina," dedi, derin sesi ahırda yankılanıyordu. Gertie kaskatı kesildi ve yavaşça ona dönmeden önce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Adam iki kez baktı ve alnı buruştu. "Gertrude."

"Hey Tatey," diye el salladı ona.

Adamın gözleri kızın yüzünde gezinip yaralarını incelerken ağzının sıkı bir çizgiye dönüşmesini izledim. Ona doğru yürüdü ve çenesini kavradı, yüzünü ışığa doğru kaldırdı ve yaralarını inceledi, içinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Tate'in hareketleri karşısında gözlerim şok içinde açıldı. Yüzü daha önce ondan gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir öfke maskesine dönüştü.

"O muydu?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde kısıktı. Gertie başını hafifçe salladı.

"O zaman bunu kim yaptı?" diye sordu. Tam araya girip onu başka bir adamın tacizinden kurtarmaya hazırdım ki, Gertie adama bakarken dudaklarından küçük bir gülümseme yayıldı.

"Hiç kimse, şekerim," diye cevap verdi Gertie.

Onu bırakmadan önce başparmağıyla çenesini okşadı, eli yumruk olmuş ve parmak eklemleri ağarmıştı. "Sen... iyi misin?" Sesi gergin ve sertti ama yüzü her zamanki sakin, boş ifadesine geri dönmüştü.

Gertie başını eğdi. "İyiyim, ya sen?"

Sanki üzerindeki büyü bozulmuş gibi etrafına bakındı ve benim orada durup şaşkınlıkla ona baktığımı gördü. Ona cevap vermek yerine "Affedersiniz," dedi ve ahırdan dışarı çıktı.

"Bu da neydi böyle?" Arkasından bakan Gertie'ye bakarak, "Bu da neydi?" dedim. "Daha önce hiç böyle davranmamıştı!"

"Her zaman biraz tuhaftı. Sadece endişeliydi Kitty Kat. Hâlâ aynı evde mi yaşıyor?"

Başımı salladım. "Evet, hâlâ orada. Yani annenin evine geri taşınmış olsaydın, yine komşu olacaktınız."

Gertie iç çekti. "Harika."

Tate bir daha ortaya çıkmadı ama bu bir sorun değildi, sadece atlardan birini kontrol ediyordu. İlaçların işe yaramadığını görürsem onu arayabilirdim.

Kendisini Gertie'ye kısaca tanıtmaması dışında günün geri kalanında Jack'i görmedim ve ilaç almaya ihtiyacı olan bir keş gibiydim. Sadece onun yanında olmak istediğim için gergin ve tedirgindim.

Öğleden sonra surat astım ve yemek vakti geldiğinde Gertie yemek yapmama yardım etmek için ısrar etti ama hemen sinirlendi.

"Kitty Kat, böyle özlem duyuyorsan benim işime yaramazsın."

"Hmm?" Patates soyduğum yerden başımı kaldırdım ama o kadar çok soymuştum ki sadece patates talaşı kalmıştı ve patates yoktu.

Gertie yuvarlak kalçasıyla beni dürttü ve bir bulaşık havlusunu bana doğru fırlattı. "Git ve onunla konuş."

Başımı salladım. "Konuşamam."

"Hayır, *konusmayacaksın*. Arada fark var."

Onun onaylamayan bakışlarıyla karşılaştım, Bok Kafalı Gary'nin en iyi arkadaşına yaptıklarından dehşete düşerek tekrar morluklara kilitlendiğimde midem bulandı.

"Biliyor musun, senin bu kadar korkak olduğunu hatırlamıyorum," diye kışkırttı Gertie.

Ona sert bir bakış attım. "Artık on beş yaşında değilim, bu bana sökmez."

Sırıttı. "Üzgünüm, tek duyduğum *bawk bawk bawk*..."

Ona bir avuç patates kabuğu fırlattım. "Dayanılmazsın."

Eğildi ve güldü. "İşte bu yüzden beni seviyorsun. Şimdi *git*." Beni mutfaktan kovaladı ve bir de baktım ki kulübenin küçük verandasındayım, ellerimi kot pantolonumun üzerinde yumuşatıyor ve saçlarımı kabartıyorum.

Titreyen bir el kaldırdım ve kapıyı çaldım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Jack

Kapının çalınmasıyla yaptığım dioramanın üzerine bir battaniye attım.

Daisy öğleden sonra nasıl olduğunu görmek için gelmişti, bu yüzden onun geldiğinden şüpheliydim. Gelenin Kat olmasını istiyordum ama ona ne diyeceğimi de bilmiyordum. Muhtemelen Leo yine bir erkekler gecesi istiyordu ama ben pek sosyal bir ruh halinde değildim.

Kapıyı açıp diğer tarafta Kat'i gördüğümde afalladım. Bana kocaman gözlerle baktı, yüz ifadesi çok açık ve umut doluydu. Ellerini birbirine vuruyordu ve gergin olduğunu fark ettim. Onu daha önce hiç gergin görmemiştim. Uzun sarı saçları kalın bir örgü halinde bir omzunun üzerinden sarkıyordu ve beyaz güneş elbisesi, güneşte çalışarak elde ettiği derin bronzlukla güzel bir tezat oluşturuyordu.

Ayaklarının o lanet pembe kovboy çizmelerinin içinde olduğunu biliyordum ama aşağı bakıp onları görseydim ellerimi kendime saklayabileceğimi sanmıyorum. Bakışlarımı dümdüz ileriye diktim ve onunkilere kilitlendim.

"Her şey yolunda mı Katarina?" Gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu ve buraya sadece konuşmak ya da başka bir şey için gelmediğini düşünerek sordum.

"Yalnız mısın?" diye sordu arkamdan bakarak.

Kaşlarımı çattım. "Evet mi?" İfadesini düzeltmeden önce yüzünde beliren rahatlama ifadesini hayal etmiş olmalıyım.

"İçeri girebilir miyim?"

Geçmesine izin vermek için geri çekildim, çiçek kokusu arkasındaki esintide sürükleniyor ve burun deliklerime doğru bir çizgi çiziyordu. Boğazımı temizledim, kendimi toparlamak istiyordum ama sadece onu yakalamak, yüzümü boynuna gömmek ve derin bir nefes almak istiyordum.

Kapıyı kapattım ve odanın içinde etrafına bakındı. Dioramayı fark edip ne olduğunu öğrenmek isteyeceğinden panikledim ve yüzünü bana dönmesi için odanın diğer tarafında durdum.

"Ne oldu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Yüksek sesle yutkunup bakışlarımı karşılamadan önce gözleri bu harekete kilitlendi. "Özür dilemek istiyorum."

"Özre gerek yok," diye cevap verdim sertçe.

"Jack, lütfen izin verir misin?" Kaşları bana yalvarırcasına eğildi ve karşı koyamadım, başımı salladım. "Çiftlikteki sorunları kardeşlerime anlattığın için seni suçladığım için çok özür dilerim. Senden şüphe etmemeliydim. Bunu yapmayacağını biliyordum, bunu hemen anladım ama seninle yüzleşemedim. Korkağın tekiydim ve olayların büyümesine izin verdim, özür dilerim."

Ellerini tekrar birleştirdi ve yumuşak bir sesle konuştu. Sözlerinin her biri paramparça olmuş gururuma ve sızlayan ruhuma yatıştırıcı bir merhem gibi geldi. Göğsümdeki ağırlığın kalktığını hissettim, karakterimi bildiği ve ona bunu yapmayacağımı, yapamayacağımı bildiği için memnun oldum.

"Sen..." diye başladı. "Sence kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?"

Tanrım, çok istedim, gerçekten. Ama meradaki o kavga aramızdaki birden fazla sorunun altını çizmişti. O haklıydı. Annesine olanlar için kendimi affetmemiştim ve affedebileceğimi de sanmıyordum. Aramızda her zaman karanlık bir varlık gibi belirecekti ve ondan uzak durmak beni öldürse bile, bunun geçireceğimiz güzel zamanları etkilemesini istemiyordum.

Bir elimi çenemde gezdirdim, tadı çok kötü olan kelimeleri söylerken kalbim çarpıyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah..." Yüz ifadesi yumuşadı ama gözlerindeki ışık söndü ve bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. Başka bir şey söylemedim, söyleyemezdim çünkü tek yapabileceğim onu kollarıma alıp beni sevmesi için yalvarmak, her şeyin yoluna gireceğini ve birlikte mutlu bir hayatımız olacağını söylemesi için yalvarmaktı.

Ama bu sadece hüsnükuruntudan ibaretti.

Bana baktı ve ona bakmak zorunda kaldıkça kalbim çatladı ve parçalara ayrıldı. Gözyaşlarının oluştuğunu gördüm ve beni mahvettiler. Başını eğdi, ellerine baktı ve bir an sonra bir damla gözyaşı düştü. Ona uzanmamak için ellerim pazularımı kavradı.

"Kat..." Boğazım kelimelerden ve tuttuğum duygulardan boğuk boğuk oldu.

"Tamam, dediğim gibi, gerçekten üzgünüm ve umarım birlikte çalışmaya devam edebiliriz," dedi, sesi titrekti ve sonra aceleyle kapıdan çıktı.

Kabin sessiz ve boştu. Bu güzel, mükemmel, harika kadını önüme, bu kadar yakınım ama ulaşamayacağım bir yere koyduğum için kendime, hayatın adaletsizliğine kızdım.

"Siktir!" Bağırdım, öne doğru bir adım attım ve elimi savurarak dioramayı yere düşürdüm. Tenim öfkeyle titreşiyordu. Bir rahatlamaya ihtiyacım vardı. I

Bir içkiye ihtiyacım vardı ama artık bunu yapmıyordum ve yine yapmayacaktım, bu da öfkenin gidebileceği hiçbir yer bırakmıyordu.

Ayaklarımı gıcırdayan döşeme tahtalarına vurarak bir aşağı bir yukarı volta attım. Koşmaya çıktım, egzersizin beni yoracağını ve böylece öfkem azalacağını umuyordum ama öfkem öylece kaldı, cızırdadı ve daha da arttı.

Kulübeye geri döndüğümde verandamda bir kadın vardı, bir ayağını duvara dayamış, yan tarafa yaslanmıştı. Onunla daha bugün tanışmıştım, Kat'ın en iyi arkadaşıydı, bu da iyi geçinmek istediğim biri olduğu anlamına geliyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa ben zaten bir düşmandım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yumuşak bir sesle konuştu ama sesinde ölümcül bir tını vardı. "Şuradaki kadınla yatıyorsun," diyerek evi işaret etti. "Ve sen benimle taşak geçiyorsun."

"Dinle, Gertie, anlamıyorsun-"

Omzumu dürttü, yüzü ışığa çıktı ve gözünün etrafındaki morluğu ve dudağındaki kesiği fark ettim. Belli ki son zamanlarda cehennemin kendi versiyonunu yaşamıştı.

"Hayır pislik, anlamıyorsun. Benim kızım buraya kalbini ortaya koymak için geldi ve gözyaşlarından anladığım kadarıyla sen o kalbe iyi bakmadın, değil mi?" diye tükürdü.

Kat'ın bu kadar üzgün olduğunu bilmek içimi parçaladı. "En iyisi bu."

Gertie homurdandı. "Kim

demiş?" "Bana diyor!"

"Ben saçmalık diyorum. Neyin var
senin?" "Benim derdim mi?"

"Senin sorunun mu? Hepimizin var, seninki ne?"

Bu kadar ufak tefek biri için çok cesurdu. "Bu seni ilgilendirmez." Onu incitmemeye dikkat ederek yanından geçtim ve kulübeye girdim. Teddy, Gertie'yi görünce deli gibi havladı ve ben kapıyı kapatmaya çalışsam da o kapıyı kalçasıyla kontrol edip içeri daldı. Teddy'ye mırıldandı, o da hemen sustu ve yuvarlanarak ona karnını gösterdi.

"Onu hiç böyle görmemişim Jack. Sen çok özelsin. Seni sadece bir gündür tanıyorum ama sanki biri en sevdiğin oyuncağını çalmış gibi çiftlikte dolaşman bana onun da senin için özel olduğunu söylüyor. Öyleyse neden şu anda makyaj seksi yapmadığını anlamama yardım et?"

Ellerimi yüzüme sürdüm, koşudan kalan ter hala yüzümü ıslatıyordu ve bu hiç de yardımcı olmadı. "Karmaşık bir durum."

"Benim için karmaşıklaştırma. Güzelliğim yara bere içinde olabilir ama hala beynim var, bunu çözebilirim."

Homurdandım, o tam bir tabancaydı ve kendimi onun cesaretine hayranlık duyarken buldum. "Onunla birlikte olamam, yürümeyecek, bu yüzden en iyisi bu işi şimdi bitirelim."

"Neden?"

"Çünkü annesini ben öldürdüm!"

Gertie omuz silkti. "Ve?"

Ona bakakaldım, gözlerim ve ağzım onun umursamazlığı karşısında birbiri kadar açıldı. Gözlerini devirdi ve Teddy'nin karnını ovmak için eğildi. "Bak, ne olduysa oldu. Kimse bunu değiştiremez ama zaten herkese yeterince zarar verdi. Bunun ikinizin de mutlu olmasını engellemesine izin mi vereceksin? Bunun için seni affettiği çok açık, tüm aile affetmiş gibi görünüyor."

"Ben kendimi affedemem."

"Ah, anlıyorum. Hayatta kalma suçluluğu mu?"

Ona zayıf bir gülümseme attım. "Ben buna suçluluk diyorum."

Doğruldu ve Teddy ile parçalanmış dioramanın üzerinden geçti ama ona bir bakış bile atmadı. "Bu konuda hiç bir şey yaptın mı?"

Başımı salladım. "Ne gibi?"

Bıkkın bir ifadeyle ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum, hayatına devam etmeye çalışmak gibi mi? Terapiye gidip bunun üzerinde çalışmak gibi mi?"

Gözlerimi onun parlak ve delici bakışlarından kaçırdım. Bana sorular sorarak ve her şey çok kolaymış gibi davranarak artık canımı sıkıyordu.

"Bunu hayır olarak mı kabul ediyorum?" diye üsteledi. Nefesimi tuttum. "Hayır."

"Peki, Bay Çokbilmiş, neden oradan başlamıyorsun ve bunu hızlıca yapmıyorsun, onun için savaşmaya istekli olmadığını görmeden ve istekli olan birini bulmadan önce." Bu sözlerle beni bir kez daha süzdü ve kulübeden çıkmadan önce başını salladı.

O gittiğinde ben kanepeye yığıldım. Teddy hemen kucağıma çıktı ve nefes nefese bana baktı, dili ağzının kenarından dışarı sarkıyordu. Başını okşadım ve kendimi rahatlamış buldum. Teddy biraz terapi köpeği gibiydi, beni sakinleştiriyor ve bana bir amaç duygusu veriyordu.

Gertie'nin sözlerini ve Teddy'nin etkisini düşününce, belki de terapiye gitmeliydim. Bu düşünceyle alay ettim ama beynim buna izin vermeyi reddetti. Açıkça görülüyor ki kendi başıma çok fazla ilerleyemiyordum. Ama bu

istemediğim için mi? Ben hayatımı yaşadım, eğlendim, dışarı çıktım, çok çalıştım ve sevdim ve Sherry bunların hiçbirini yapamadı. Benim yüzümden. Kendimi bok gibi hissettirmek, olanlar için kendimi cezalandırmanın bir yoluydu ve cezalandırılmam gerektiğini hissettim, bu adil bir şeydi.

Ama ya yeterince cezalandırıldıysan? Küçük bir ses yükseldi, Kat'in sesine benzeyen bir ses. Belki de cezam bittikten sonra bile kendimi cezalandırma ihtiyacına odaklanmakla o kadar meşguldüm *ki*, bunu yapmam gerekip gerekmediğini görmek için bir adım geri atmamıştım.

Teddy'ye, sonra da yeni misafir çiftliğinin yıkık dökük dioramasına baktım. Bu projenin gerçekleşme olasılığı umutlarımı canlandırdı. "Belki de kendim için yaşamaya başlamamın zamanı gelmiştir?" Teddy'ye söyledim. O da onaylarcasına havladı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Google'ı açtım ve *yakınıntındaki terapistleri* aramaya başladım. Bu iş bittikten ve arayabileceğim birkaç yer bulduktan sonra ayağa kalktım, dioramayı elime aldım ve yeniden inşa etmeye başladım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Katarina

Gözyaşlarımdan kör olmuş bir halde kulübeden kaçtığımдан beri iki hafta geçmişti.

Jack'le aramızda hâlâ garip bir gerilim vardı ama önemli olan birlikte çalışmayı başarmamızdı. Çiftliği terk etseydi ne yapardım bilmiyordum. Kendini buraya bağlı hissettiğini biliyordum ama onuru dışında gitmesini engelleyen hiçbir şey yoktu.

Bazı günler ona bu kadar yakın olmak acı veriyordu. Bana baksa paramparça olacaktım gibi hissediyordum ama kendimi tuttum. Gertie beni bir arada tuttu. Şu anda onsuz ne yapardım bilmiyordum.

Bana sert bir konuşma yapmıştı. O kadının kelimelerle arası iyiydi. Kız kardeşlerimin çiftliğe yardım etmesine izin verme konusunda bu kadar inatçı olmayı bırakmamı söylemişti. Buranın onların da evi olduğunu ve burada olanlarla ilgili söz sahibi olmaya hakları olduğunu hatırlatmıştı. Haklıydı, Gertie her zaman haklıydı. Babamız öldüğünden beri kendimi kanıtlama ve onlara liderlik etme ihtiyacım gözümü kör etmişti.

Ama iyi bir lider diğerlerini dinler. Bugün ben de öyle yapıyordum. Kızlar bir aile toplantısı yapmak istediler ve hepimiz masanın etrafında oturuyorduk, Leo da Gertie ile birlikte büfenin yanında duruyordu.

"Tamam, dinleyelim, tüm fikirleri ortaya dökelim," dedim heyecanlı yüzlerine bakarak.

August elini kaldırdı. "İlk ben başlayabilir miyim?" "Elbette."

"Burada at binme dersleri vermeyi çok isterim. Belki öğrenme güçlüğü çeken çocuklar için bazı okul ziyaretleri de yapabilirim. Aslında çocukların çıkarabileceği bazı yüksek seslerden veya ani hareketlerden ürkmeyecek çok sakın atlarımız var ve hayvanlarla etkileşime girmeleri için harika bir yol olurdu."

Bu kadar düşünceli bir fikir bulmuş olması beni çok etkilemişti. Öğrenme ve davranış zorlukları yaşayan çocuklar için yerel bir okul vardı ve Reverence çevresinde deneyimleyebilecekleri pek bir şey yoktu.

"Bence bu harika bir fikir August. Bunu yapmak için neye ihtiyacımız olduğuna bir göz atalım: sigorta, sağlık ve güvenlik vb."

August bana gülümseyerek başını salladı ve getirdiği not defterine hararetle bir şeyler karalamaya başladı. Masanın etrafına baktım, kapıya doğru bakıp saatine göz atan Daisy dışında herkes gülümsüyordu.

"Sırada kim var?"

"İtfaiye için bir bağış kampanyası düzenlemek istiyorum," dedi Maddy ve Leo büfeden kalkıp Maddy'nin arkasında durdu ve ellerini destek için omuzlarına koydu.

"Bana bundan bahset, ne hayal ediyorsun?" Ben söyledim.

"Takımdan bir gösteri yapabiliriz, üniformayı ve ekipmanı en hızlı kim giyecek gibi yarışmalar düzenleyebiliriz, bu tür şeyler."

"Bunu bir bağış toplama fuarı haline getirebilir ve yerel işletme sahiplerini ürünlerini sergilemeleri, yiyecek satıcıları ve oyunlar oynamaları için getirebilirsiniz." Düşünceli bir şekilde çeneme vurdum. "Satıcılar görünürlük karşılığında kârlarının belli bir yüzdesini bağışlarlar."

"Bazı erkekleri açık artırmaya çıkarabilirsin, ooh ve Hortumlu Ateşli Kadınlar takvimi yapabilirsin!" Tilly söze girdi ve neredeyse on altı yaşındaki kız kardeşimin böyle düşünmesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama kimsenin yaratıcılığını engellemek istemiyordum.

"Takvimi fuara özel yapabiliriz, 'bittiğinde biter' gibi bir şey olabilir. Bu şekilde daha fazla fuar ziyaretçisi çeker ve insanların istasyonu, çiftliği ve yerel satıcıları desteklemek için daha fazla para harcamasını sağlarız?" Ben de ekledim. Kafamda fikirler dönmeye başladı. "Düğünlere, ekip oluşturma günlerine, hayatta kalma gezilerine ev sahipliği yapabiliriz!" Her birini bağırarak söyledim, akışı durduramıyordum.

"Evet!" Gertie ellerini birbirine vurarak ve kahkahalar atarak bağırdı. "İşte orada, şimdi bildiğim belalı iş kadını gibi düşünüyorsun!"

Güldüm, başımı salladım ama arkamı kolladığını bilmekten dolayı yanaklarım zevkle kızardı. Odadaki heyecan artmış ve fikirler August'un yazabileceğinden daha hızlı bir şekilde ortaya atılmıştı.

Etrafımdaki coşkulu konuşmalara baktım, sadece çiftliği değil yerel amaçları da desteklemek için bazı heyecan verici etkinlikler ve yollar bulmak için nasıl birlikte çalıştığımıza hayret ettim. Sunacakları bu kadar çok şey varken kızları dışarıda bıraktığım için kendime yine kızdım.

Herkes nihayet sakinleştğinde Daisy'ye döndüm. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Aramızda hâlâ bir gerginlik vardı. Garipti çünkü benden kaçtığını ve bir şeyler sakladığını hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. İçimden bir ses bunun çiftliğin borcuyla ve borcun gizemli bir şekilde nasıl ödendiğiyle ilgili olduğunu söylüyordu ama bu konuda onu sıkıştırdığımda ağzını bıçak açmıyordu.

"Evet, ama sadece-" Ön kapının çalınmasıyla sözü kesildi. "Ah, işte asistanım geldi." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Tekrar görüldüğünde Jack onu takip ediyordu, siyah kot pantolonu ve geniş göğsünü saran ve ona sarılma isteği uyandıran orman yeşili sweatshirt'ü içinde nefis görünüyordu. Battaniyenin altında büyük bir şey taşıyordu ve Daisy mutfakta manevra yapmasına yardım ediyordu ve onu önümüzdeki masanın üzerine koydu.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve bana verdiği yumuşak gülümsemeyle nefesim boğazımda düğümlendi. Neredeyse ağlayacaktım. Onu özlemek göğsümde sürekli bir ağrıya neden oluyordu. Onu çok istiyordum, onu sevdiğimi söylemek ve kendimi ona atmak istiyordum ama bunun yerine ona sadece küçük bir gülümseme ile karşılık verdim.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye cevap verdim, aşk acısı çeken bir gençmişim gibi, oysa aslında aşk acısı çeken otuzlu yaşlarda biriydim.

Daisy boğazını temizleyerek dikkatimizi dağıttı ve Jack masanın ortasında duran battaniyeyi çekmeden önce ellerini birbirine sürttü.

"Ta da!" Daisy tezahürat yaptı ve ben önümdeki ahşap 3D dioramaya baktım.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Yeni Redemption Konuk Çiftliği!" Daisy ellerini maketin üzerinde sallayarak sanki bir alışveriş kanalında asistanlık yapıyormuş gibi *ahlayıp vahlıyordu*.

Büfede Gertie'nin yanında yerini almış olan Jack'e baktım. "Bunu sen mi yaptın?"

Başıyla onayladı. Modele baktım, ne kadar özenle hazırlanmıştı, muhteşem bir şekilde verniklenmişti, ahşap işçiliğinin ayrıntıları karmaşıktı, tertemizdi. "Çok güzel," diye nefes aldım.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, yanaklarında ikiz pembe lekeler belirmişti. Yaptığı parçalardan birkaçını daha önce görmüştüm, kitaplık ve kahve

tablo çok güzeldi ama bu çok daha karmaşık ve ayrıntılıydı. Gerçekten yetenekliydi.

Daisy küçük kulübelere oluşan bir bölümü işaret ederek, "Burası böyle görünebilir," diye söze başladı. "Burası, mahremiyet için ağaçlarla çevrili, ancak çiftliği sonuna kadar deneyimleyebilmeleri için meraya ve ahırlara yeterince yakın olan misafir kulübelerimizin olacağı yer. Her birinde geceleri yıldızları izleyebilmeleri için bir jakuzi var. Ayrıca göl kenarında su sporları ve aktiviteleri yapabileceğimiz bir balık tutma alanımız var. Elimize arazi motosikletleri ve ATV'ler alabilir ve onları dağlara doğru patikalarda gezdirebiliriz. Sonra ata binebiliriz ve yaz aylarında hem yerel halkın hem de tatilcilerin ilgisini çekecek bir çocuk aktivite kulübü işletebiliriz."

Daisy'ye baktım, bir araya getirdiklerine ve düşündüklerine hayret ettim. Üniversitede pazarlama ve etkinlik planlaması yaptığını ve notlarının mükemmel olduğunu biliyordum ama bir kez daha yeteneği karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Bu inanılmaz," dedim, modele bakarken inanamayarak başımı salladım. Jack'e döndüm. "Ve bunu sen mi inşa edeceksin?"

Dik durdu ve kendini rahatsız hissettiğinde yaptığı gibi ensesini ovuşturdu. "Sanırım bunu yapması için birini tutmanız gerekecek. Ben yeterince iyi değilim."

"O zaman hazır olana kadar yardım edeceksin," diye araya girdim. "Bu nedir?" Ağaçların arasındaki küçük bir tahta figürü işaret ettim.

Jack'in dudağı kıvrıldı. "Bu bir bizon."

Aklım çiti onarmak için birlikte çalıştığımız o güne, her şeyi başlatan neredeyse öpüşmeye gitti. Bakışlarını kaçırmadan önce gözleri ısındı ve tüylerim diken diken oldu.

Kızlar yapabileceğimiz tüm heyecan verici şeyler hakkında konuşmaya başladılar ve odadaki enerji bir kez daha yükseldi.

"Hepinize teşekkür ederim. Daha iyi bir aile isteyemezdim. Birlikte Redemption Ranch ile harika bir şey yapacağımızı düşünüyorum ve size ne kadar teşekkür etsem azdır." Sesim duygusallıktan boğuklaştı. "Babam çok gurur duyardı." Bunu söyledikten sonra tüm bahisler kapandı ve mutfakta tek bir kuru göz bile kalmadı.

Sonunda herkes kendi gruplarına dağıldı. August bana notlarını verirken Jack'in sıvıştığını gördüm. "Mükemmel, bu mükemmel, teşekkür ederim," dedim elini okşayarak. "Bana bir dakika izin verir misin?"

Mutfaktan çıkıp kapıya yöneldim ama Jack çoktan gitmişti.

"Peşinden git," dedi Gertie arkamdan. Onunla yüzleştım. "Beni istemiyor."

"İstiyor, o sadece bir aptal. Umurunda olmasaydı o dioramayı yapmak için onca zaman harcar mıydı sence?" Beni kapıya doğru itti. "Bir kez daha dene, benim için."

İçimi çektim. "İyi ama yine ağlayarak gelirsem başın büyük belaya girecek. Her ihtimale karşı fazladan dondurma yap."

Gertie bana el salladı ve beni kapıdan dışarı itti. Dışarıdaki hava serindi, yaz bitiyordu ve sonbahar geliyordu. Ağaçlardaki yaprakların renk değıştirmesini izlemek için sabırsızlanıyordum. Çiftlikte sonbahar muhteşemdi.

İsteksizce kulübeye doğru yürüdüm ve kapıyı bir kez çaldım. Gözlerimi sıkarak ve işlerin yoluna gireceğine dair bir işaret almak için dua ederek nefesimi verdim.

Jack kapıyı açtığında "Hey," dedim.

"Selam." Beni içeri almak için geri çekildi ve Teddy hemen üzerime atladı, heyecanla havladı ve ben onun heyecanlı yalamalarını savuştururken güldüm.

Jack kıkırdarak, "Teddy, sakın ol," dedi ve onu benden alıp yatak odasına kapattı. "Lanet köpek," diye mırıldandı geri döndüğünde.

"Gerçekten seviyorsun," diye takıldım, havayı yumuşatmaya çalışıyordum.

"Seviyorum," diye başını salladı. Nasıl başlayacağımızı bilemeden birbirimize baktık. Ona, alnına düşen yumuşak kahverengi saçlarına baktım. Parlak gözleri her zamanki çekingenliğini biraz kaybetmişti ve genel olarak normalden daha az çekingen görünüyordu.

"Model üzerinde Daisy ile birlikte çalıştığın için teşekkür ederim," dedim.

"Bilmeni isterim ki bunu misafir çiftliğinin inşasına yardım etmek için yapmadım.

Niyetim bu değildi."

"Hayır, biliyorum. Ama buraya kendi damganı vurmanı istiyorum." Bana kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Tabii ki istiyorum. Çok yeteneklisin ve burası senin evin. Sen Redemption'ın bir parçasısın, burada olanlarda senin de söz hakkın olmalı. Babam da bunu isterdi. Sen ailedensin."

Öpülesi dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Öyle miyim?"

Başımı salladım. "Daisy'nin savunmasını bir kez kırdın mı, artık sen de varsın," diye şaka yaptım.

"Bana o kadar güveniyor musun?"

"Evet. Diğer bazı temel işleri için müteahhitlere ihtiyacımız olacağını biliyorum ama inşaata yardım etmeni istiyorum."

Bir adım daha yaklaştı ve ne yapacağını görmek için gerildim, ama geri çekildi ve hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım.

Boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük." "Bir şey değil."

Yumruklarını sıkıp açarak bana bakmaya devam etti. Üzerinden anlamadığım bir yoğunluk yayılıyordu. Ama başka bir şey yapmayınca, onun kamarasında yer kaplıyormuşum gibi hissetmeye başladım.

"Gitsem iyi olacak." Kapıya doğru yöneldim, o da arkamdan geldi ve etrafımdan dolaşarak kapıyı açtı. "İyi geceler Jack," dedim, sesimdeki hüznü uzak tutmaya çalışarak.

Hırladı, gerçekten hırladı. "Siktir et."

Sonra kapıyı çarparak kapattı ve bir de ne göreyim, kapıya doğru itiliyordum ve dudakları dudaklarıma çarpıyordu. Vücudum ona karşı eridi, sanki kendimi çok uzun zamandır bir arada tutuyordum, sadece bana bir sonraki dokunuşunu bekliyordum ve şimdi teslim oldum.

Ağzımı yaladı, eli çenemi kavradı, daha derin bir temas için başımı eğdi ve dillerimiz birbiriyle oynaştığında boğazının altından gürledi.

Ellerim eşofmanının altındaydı, tırnaklarım teninde geziniyor, onu çılgınca kendime çekiyordum. Onu her yerde hissetmeye ihtiyacım vardı. O kadar uzun zamandır onsuzdum ki, ona açlık çekiyordum.

Ağzını çekti, öpücüklerini yüzümde, yanaklarımda, gözlerimde ve tekrar dudaklarımda gezdirdi. Sonra boynumdan aşağı inip kulağıma geri döndüler. "Senden uzak kalamam," diye mırıldandı.

"O zaman kalma." Elleri kışımı kavrayıp beni kaldırırken ve bacaklarım ona sarılıp tam ihtiyacım olan yerde sertliğini hissederken mutlulukla iç çektim. "Beni bir daha bırakma lütfen," diye yalvardım, eşofmanını başından çekerek.

Elleri gömleğimin düğmelerini çabucak çözdü ve sonra ten tene temas ettik, ikimiz de bu temas karşısında iç geçirdik. Bizi yatak odasının kapısına doğru götürdü, Teddy'yi dışarı atıp bizi içeri kapatmayı başardı ve dudaklarını bir kez bile benimkilerden ayırmadı.

Beni yatağa yatırdı ve geri çekti. Gözleri kocaman ve sıcak bir şekilde bana bakıyordu, saç tellerini çekiştirdiğim için saçları diken diken olmuştu. Bakışları yüzümde gezindi, sonra ön kollarının üzerine eğildi, saçlarımı okşadı ve burnunu burnuma değdirdi. "Çok güzelsin tatlım," diye fısıldadı ve neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

Ona karşı kıvrandım ve pantolonumuzu çıkarırken homurdandı. Sonra elleri beni açıyor ve üzerimde kaygan daireler çiziyordu. Beni çalıştırırken yüzümü izlemek için geri çekildi, beni daha yükseğe çıkardı ve tam düşmek üzereyken gözlerim kapandı.

"Benimle kal," dedi. "Tam burada kal."

Doruk noktam içime çarparken gözlerimi açtım, onu, bakışlarındaki yoğunluğu, *aşk*ı izledim. İnledim, bedenim titredi ve sıkıştı ama o içimde değildi.

"Şimdi Jack," diye hıçkırdım ve bir an sonra içimi dolduruyordu. Çok kalın ve mükemmeldi.

Bir kolunu dizlerimden birinin altına soktu, yukarı kaldırdı ve beni daha derine soktu. İçime girerken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve her hamlesinde homurdandı. Çalışırken kasları esnedi ve tenimiz terden nemlenmiş bir şekilde birbirine kaydı. Kalçalarımı eğdi, içimdeki o noktaya vurdu ve başka bir zirve yaklaşırken haykırmamı sağladı.

"Benim için gel, tatlım," diye yalvardı, dudaklarıma ıslak bir öpücük kondurdu. Sevgi, yalvarış, zevk, hepsi bir araya geldi ve sonra tekrar boşalırken onun altında çırpınıyordum, kaslarım onu sıkıyordu.

"Seni seviyorum," ağızımdan kaçtı ama umurumda değildi. Ciddiydim, gerçekten ciddiye dim. Ve sonra üzerimde titriyor, boşalırken inlerken yüzümün her tarafına öpücükler konduruyordu. Alnını benimkine dayadı, nefes nefese kalmıştı.

"Ciddi miydin?"

Başımı salladım. "Evet, zamanlaması pek iyi değildi ama ciddiye dim." Gözleri sıkıca kapandı.

"Ben de seni seviyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Seviyor musun?"

"İstiyorum, o kadar çok ki dayanamıyorum," diye inledi, sonra beni tekrar öptü ve bana sıkıca sarılabilmek için bizi döndürdü.

"Ama..." Sözümü kestim.

"Biliyorum, biliyorum. Aptalın tekiydim." Geri çekildi, alnımdaki saçlarımı taradı ve tellerini okşadı. "Geçmişimizin ve sorunlarımızın bizi batıracağını ve bu kalp acısına dayanamayacağımı düşündüm. Sonra Gertie aklımı başıma getirdi-"

"Gertie?" Şaşkınlıkla sordum.

"O harika bir arkadaş ve küçük, korkunç bir kadın," diye ciddiyetle başını salladı. Güldüm. "Öyle."

"Bir terapisteye gitmeye karar verdim çünkü sen haklıydın. Beni nasıl affedebildiğini asla anlayamayacağım, affedebildiğin için sana minnettarım. Ama ben

kendimi affetmedim ve bunun mümkün olup olmadığını da bilmiyorum. Kendimi cezalandırıyordum ama bununla mücadele etmekten de yorulmuştum. Tüm bunlarla yaşamaya çalışmak için terapiye gidiyorum."

Yüzünü okşadım, kirli sakalları elime sürtünyordu. "Nasıl gidiyor?"

Başını çevirdi ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Zor, daha çok erken ve yapacak çok iş var ama artık senden uzak kalamam. Çok zor oldu ve bana bencil diyebilirsin ama istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama çok minnettarım. Seni çok seviyorum, sen harika bir kadınsın."

"Sen de hiç fena değilsin," diye karşılık verdim ve bir kahkaha attı.

Kapıda bir sızlanma ve tırmalama sesi duyuldu ve Jack battaniyeyi üstümüzden atıp kapıyı açmak için adım atmadan önce iç çekti. Kışının nasıl esnediğini ve kalçalarının nasıl hareket ettiğini izledim, her bir parçasına takıntılıydım. Sonra Teddy koşarak odaya girdi ve kendini bana doğru fırlattı.

"Lanet köpeğim bile seni çok seviyor," diye homurdandı Jack yatağa geri dönerken.

"Ben de onu seviyorum," diye gülümsedim. "Ama seni sevdiğim kadar değil."

EPİLOG

Jack

Altı Ay Sonra...

"Ah!" Homurdandım, bir şeye takılıp tökezledim ve kendimi düzeltmeye çalıştım. "Oops, üzgünüm!" Kat beni çekerken şarkı söyledi. Gözlerim bağlıydı ve

Hayatım onun ellerindeydi. Normalde ona tamamen güvenirdim ama şu anda tereddütlerim vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Evde çıplak ve altımda hareket ederken olmadığım için sinirlenerek homurdandım. Sabırsızlanıyordum. Günlerdir onu doğru düzgün elime alamamıştım ve bu konuda huysuzlanmaya başlamıştım.

Misafir çiftliğinde inşaat başlamıştı. Yine isimsiz bir para akışı olmuştu ve bu da bazı temel işlere başlamamızı sağlamıştı. Geri kalanını inşa etmek için daha fazla para toplama planları yapılıyordu. Daisy'nin önerileri ve Kat'in iş zekası sayesinde para gelmeye başlamıştı.

Etkinlikler düzenleniyor ve otlaklardan biri çeşitli etkinlikler için kiralanıyordu. Arazide bir film çekileceği bile konuşuluyordu, görünüşe göre arka plandaki Teton Dağları ile mükemmel bir yerdi. August'un binicilik dersleri çok iyi gidiyordu ve çocuklara karşı çok şefkatliydi, bunu izlemek harikaydı.

Ben ve Tilly her Pazar sabahı ata binmeye gidiyorduk ve onun örnek alacağı biri olmak hoşuma gidiyordu ve ona geleceği hakkında tavsiyelerde bulunuyordum ve o da beni dinliyordu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde üniversiteye gitmeyi planlıyordu ve burslara başvurmak için ne yapması gerektiğine bakıyordu.

Ellerimle çalışıyor, zanaatımı deniyor ve daha fazla beceri öğreniyordum. Çiftlikte kalıcı bir şeyler yaratırken ve inşa ederken kendimi kaybetmeyi seviyordum.

Ben, Leo, Max ve hatta Tate daha fazla birlikte takılıyorduk ve birbirinizin canına okuduğunuz ama yine de birbirinizi desteklediğiniz arkadaşlıklara sahip olmak harikaydı.

Terapim iyi gidiyordu, bazı seanslar zorluydu ve bazıları diğerlerinden daha iyileştiriciydi. Üstesinden gelmem gereken çok fazla suçluluk duygusu vardı ve bazı günler pes etmek istedim ama devam ettim. Roma bir günde inşa edilmedi ve

İyileşmem uzun zaman alacaktı ama Kat, çocuklar ve Cartwright kardeşler yanımdayken bunu başaracaktım.

Hayat şu anda mükemmele yakındı.

"Göreceksin," diye alay etti Kat.

Dışarıda olduğumuzu anlayabiliyordum ama nerede olduğumuzu bilmiyordum. Trafiği ve gürültüyü duyabiliyordum ve sonra beni bıraktı. "Burada bekle."

"Ah evet, şimdi gerçekten kaçıp gideceğim," diye homurdandım.

Eğildi, vücudunu bana doğru bastırarak kanımı kaynattı. "Böyle huysuz olmana bayılıyorum," diye mırıldandı dilini dudaklarımda gezdirmeden önce.

Geri çekildiğinde inledim, dilini olduğu yere geri koymasına için çaresizdim.

"Eğer önümüzdeki iki saat boyunca uslu durursan, daha sonra seni çılgına çevireceğime söz veriyorum, kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel gibi," diye homurdandım, sikim kotumun içinde sertleşmeye başlamıştı bile.

Elini ona doğru vurdu. "Ondan kurtulmak isteyebilirsin."

"Aklıma birkaç yol geliyor," diye cevap verdim ve o da dudak büktü. Kanımı soğutacak şeyler düşünmeye çalışarak homurdandım. Sonunda işe yaradığında, beni övdü ve neredeyse tekrar gitmemi sağladı.

"Tamam, hazırız," dedi ve ellerimden tutup beni öne doğru çekti.

"Biz kimiz?" Neler olduğunu anlamak için çaresizce başımı iki yana salladım ama yapamadım. Sonra gözlerimdeki bağ çekildi ve odaklanmaya çalışarak gözlerimi kıptım.

"SÜRPRİZ!"

The Lonely Bison'da olduğumuzu görünce afalladım. Bar balonlar ve flamalarla süslenmişti ve parti patlayıcıları patlatılıyordu. Etrafıma bakındım, Cartwright'ları, Leo'yu, Max'i, Gertie'yi ve Tate'i küçük parti şapkalarıyla gördüm ve neredeyse gözlerim dolacaktı.

"Mutlu yıllar tatlım," diye mırıldandı Kat, şapkayı kafama geçirmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Ben..." ne diyeceğimi bilemedim. Duygu seline kapılmıştım. Açıkçası hapisanede doğum günü kutlanmaz ve ben de on sekizinci yaş günümde olanlardan sonra kutlamak istememiştim. Artık kutlanacak bir gün değildi, boktan bir seçim yaptığımı ve Sherry'nin beni öldürdüğünü hatırlayacağım bir gündü.

hayatını kaybetti. Yine de acı her zamanki kadar çok acıtmıyordu ve bunun için terapistime, yaptığımız ve yapmaya devam ettiğimiz tüm çalışmalar için teşekkür edebilirim.

"Sorun yok, hepimiz iyiyiz," diye ekledi Kat ve omzunun üzerinden bakıp Maddy, Daisy, August ve Tilly'nin bakışlarıyla karşılaştım ama hepsi bana ıslıl gülümsedi. Onlardan akan sevgi beni kırdı ve bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşımı sildim ve onlar da koşup bana sarıldılar.

Hayatımda şu anki kadar çok insan olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Ailemi kaybetmişim ama yeni bir aile bulmuştum ve bu aile sahip olabileceğim en iyi aileydi.

Uzaklaştıklarında gülümsüyordum ve o çok aşık olduğum mavi gözleri aradım. Kat kenarda durmuş, bana zaman tanıyordu ve ben de ona doğru hışımla ilerledim, onu kendime doğru çektim ve sırtını eğerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Ayrıldığımızda "Teşekkür ederim tatlım," diye fısıldadım, gözlerindeki buğulu ifadeye bakınca içimde bir erkek memnuniyeti kükredi.

"Bir şey değil. Şimdi bunu kutlayalım," dedi ve bana bir kök birası uzattı. Etrafıma bakındım ve mekanın bize ait olduğunu gördüm, rahatlayabilir ve sadece arkadaşlığın tadını çıkarabilirdim. Max ile sohbet ettim, Maddy'ye bilek güreşi için meydan okudum, Daisy'yi bilardoda yendim ve August ile dans ettim.

Leo ve Gertie'yle sohbet ederken Kat'ın saçına bir öpücük kondurarak oradan uzaklaştım ve bara gittim. Yaklaştığımda Tilly'nin Max'le konuştuğunu gördüm ve Max tedirgin olmuş gibi el kol hareketleri yapıyordu.

"Hayatına devam etmelisin Prenses," dedi Max ve Tilly ona sanki Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemiş gibi baktı.

"Burada her şey yolunda mı?" İkisine de bakarak söyledim.

"Elbette. Birinin onun kalın kafasına *çocuk* olduğunu sokması ve bu zavallı küçük aşkından vazgeçmesi gerekiyor," diye hırladı Max. Tilly'nin nefesi kesildi, sonra hemen gözyaşlarına boğuldu ve koşarak uzaklaştı.

"Bunun için seni burada yere sermemem için bana bir sebep ver," diye Max'i uyardım.

Dönüp bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Aylardır etrafta dolaşıyor ve buna bir son vermeli. Acımasızdım çünkü iyi davranmak işe yaramadı. Bugün senin doğum günün, seninle kavga etmek istemiyorum. Hıyarlık etmek istemedim ama buna ihtiyacı vardı. Artık benden nefret edip hayatına devam edebilir ve lanet olası gözlerinde kalplerle bana bakmayı bırakabilir!" Max bağırdı, bulaşık havlusunu barın üzerine çarptı ve hışımla gitti.

Başımı salladım ve bu dramayla başka bir gün uğraşmaya karar verdim. Max haklıydı ama küçük Tills'in yaşadığı onca şeyden sonra acı çektiğini görmekten nefret ediyordum.

geçtim.

Şimdi Daisy'nin yanında olan Kat ve Leo'nun yanına gittim. "Sanırım birinin Tilly'yi kontrol etmesi gerekiyor," dedim.

"Ben giderim," diye gönüllü oldu Leo. "Bu çok sarhoş," diyerek Daisy'yi işaret etti. "Bunun da ebeveynlikten uzak bir geceye ihtiyacı var," diyerek Kat'i işaret etti.

Daisy arkasından, "Sana minnettarım," diye seslendi. "Kahretsin, sarhoşsun," diye alay etti. "Sus, Rodeo Palyaçosu!"

"Artık çekingenliğin azaldığına göre, borcu kimin temizlediğini ve planlarımıza başlamamız için bize biraz para verdiğini bana açıklayacak mısın?" Kat dikkatle Daisy'ye bakarak sordu.

Daisy içini çekmeden önce dudağını dişledi. "Raleigh." "Dük mü? Hayır!" Kat'in nefesi kesildi.

"Evet, ve?" Daisy savunmaya geçti. "Sen de yardım için ona gittin!"

"Evet, ama para için değil! Oh Daze, ne yaptın sen? Onun yanında hediye diye bir şey olmadığını biliyorsun!"

Daisy, "Hediye değildi," diye geçiştirdi.

"Neyi kabul ettin?" Daisy'nin kendini nasıl bir işe bulaştırdığı konusunda ne kadar gergin olmam gerektiğini merak ederek sordum.

"Ona borçlu muyuz? Faiziyle birlikte mi? Çiftliğe ne olacağı konusunda söz hakkı var mı?" Kat panikliyordu ve onu yatıştırmak için elimi sırtının alt kısmına koyup hafifçe ovuşturdum.

"Hayır, öyle bir şey yok. Ona hiçbir şey borçlu değiliz." Daisy şişesinin üzerindeki etiketi karıştırdı.

"Daze, neyi kabul ettin?"

"Başa çıkamayacağım bir şey değil, tamam mı? Bırakalım. Bu koca herifin doğum günü, hadi kutlayalım. Boğaya kadar yarışalım!" diye bağırdı ve mekanik boğaya doğru atılarak Gertie'yi kenara itti.

Kat'e baktım, yüzü her şeyi anlatıyordu. "Endişelenmeyi bırak," dedim ona. "O aptal değil. Eğer üstesinden gelebileceğini söylüyorsa, üstesinden gelebilir. Onlar yetişkin insanlar, bir noktada onlara annelik yapmayı bırakmalısın."

Bir ergen gibi ayağını yere vurdu. "İstemiyorum!" "O zaman yapmalısın. Onun yerine bana odaklan," diye takıldım.

Onu boğanın yanına çektim ve Gertie ile Daisy'nin sırayla en uzun süre kalmaya çalışmalarını izledim, ikisi de pek başarılı olamadı. Leo yeniden ortaya çıktı ve Tilly'yi eve götüreceğini söyledi.

Sonunda hepimiz için ayrılma vakti geldi ve Kat bizi kamyonetle geri götürdü. Ön tarafa oturdum, gözlerimi kapattım ve yolculuğun tadını çıkardım. Ne kadar sevdiğimi bildiği için ara sıra beni kamyonetle gezdiriyordu. Çiftlikte dolaşmama izin vermeyi teklif etti ama ben istemedim. Yasağım ömür boyu sürecekti ve öyle de kalacaktı.

"Herkesin yattığından emin olacağım, sonra aşağı ineceğim," dedi Kat, kızları eve götürürken.

"Çabuk olun lütfen. Doğum günü hediyesi istiyorum," dedim ağzına karşı. İnledi ve kızlara kışlarını kaldırıp yukarı çıkmaları için bağırmadan önce beni itti.

Beni karşılayan heyecanlı Teddy'yi savuşturarak kulübeye yöneldim. Onu yeni, el yapımı köpek yatağına yatırmadan önce üzerine titredim.

Mutfağı toplarken o karıncalanmayı hissettim. Yukarıya, pencereden eve doğru baktım.

Sırtarak pencereye doğru yürüdüm ve beni izlediğini bildiğim için parmağımı kısıtım. Çoğunlukla benimle kulübede kalırdı ama bazen çok işi olduğunda ana evde kalırdı. Ama beni izlerdi. Arada sırada onun için bir gösteri yapardım ama bu gece değil, bu gece ona burada ihtiyacım vardı.

Telefonum çaldı ve çıkardım.

Geliyorum.

Cevabımı yazıp gönderdikten sonra eve baktım ve penceredeki ışığın parladığını gördüm. Orada beni izlediğini bilmek içimde bir tatmin duygusu uyandırdı.

Beni kapıda karşıladı ve onu yatak odasına taşıdım. Kıyafetlerini çıkaramadan beni durdurdu. "Hediyen," dedi ve küçük bir kutu uzattı.

Mavi kurdelelerle mühürlenmiş kutuya baktım, duygulandım. "Bana bir şey almana gerek yoktu, sen fazlasıyla yeterlisin."

"Ben sana bir şey almadım, kendim yaptım."

Kutuyu yırtarak açtım ve mavi bir kağıt mendil yatağının üzerinde, üzerine baş harflerimiz kazınmış küçük bir ahşap kalp duruyordu. Tahtada birkaç çizik vardı, sanki kalbi oyarken yakalamış gibiydi ve bunu kendisinin yaptığını görmek beni kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla etkiledi.

"Bunu sen mi yaptın?" Hayranlıkla bakarak sordum. Başını salladı. "Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Biliyorum," diye gülümsedi. "Ama şimdi yaptılar."

Onu yatağa yatırdım, nefessiz kalıp yalvarana kadar üzerine öpücükler yağdırdım ve sonra ikimiz de sonunda doyana kadar tekrar tekrar seviştim.

"Beni sonsuza dek sevecek misin?" diye mırıldandı, sesi uykulu ve bir kolunu göğsüme atmıştı.

Saçlarına gülümsedim, parmaklarımı çıplak sırtında tembelce aşağı yukarı gezdirdim. "Benden istediğin her şeyi yaparım, tatlım."

"Güzel," diye homurdandı.

O gece uyuyamadım. Kabuslardan ya da kötü düşüncelerden değil, sadece zihnim son birkaç saatin üzerinde oynuyordu. Sevgi, neşe, bulduğum aile.

"Teşekkür ederim Charlie," diye fısıldadım, Kat'i uyandırmak istemiyordum. Bana yol gösterdiği için ona teşekkür ettim, bana bir aile verdiği ve geleceğimi düşünmemi sağladığı için ona sonsuza dek minnettarım.

Ve Redemption Ranch'e geldiğim için sonsuza dek minnettarım...

Son.

Redemption Çiftliği'ndeki Cartwright kovboy kızlarımızın daha fazla hikâyesini ister misiniz?

[Cowgirls Do It Better İkinci Kitap Revelry](#) için buraya tıklayın: - Tate & Gertie'nin hikayesi 2025 sonbaharında geliyor...

TEŞEKKÜRLER

Yeni serime şans veren her okuyucuma çok teşekkür ederim - Aralık 2023'te bana yeni bir seri yazıp yazmayacağımı sorsaydınız western, kovboy/kız dizileri, gülerdim ve çiftçilik hakkında roket biliminden daha az şey bildiğimi söyledim.

Ama sonra bir şarkı duydum. Bir şarkının sadece bir dizesi ve bütün bu lanet dizi doğdu. Daha da kötüsü? Şarkıyı hatırlayamıyorum bile, haha!

Kapak tasarımcım The Whiskey Ginger'daki harika Loni'ye çok teşekkür ederim. Seninle çalıştığım için çok minnettarım ve ortak tutkumuz olan belalı kadınlar, vintage sanat ve çiftçilik. Sizi bulmadan önce bir yıldır kapak hakkında düşünüyordum ve Tanrım, beklediğime değdi, kesinlikle çarpıcı -
kalp gözleri emoji...

Eleştirmen ortaklarım Mimi Flood, Anna P ve Anna Lindgren'e sonsuz geri bildirimleriniz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz lifesavers ve ben yarım saatlik sesli notlarımızın her saniyesinden keyif alıyoruz.

Muhteşem beta okuyucularım Jessi, Natalie ve Emma'ya çok ama çok teşekkür ederim. Bu ikisine olan sevginiz, tüm şüphelerim ve sahtekârlık sendromum boyunca beni ayakta tuttu; şimdi hala bir şeye ihtiyacım olduğunda yorumlarınıza dönüp bakıyorum.
gerçekten minnettarım.

Ve son olarak muhteşem editörüm Caron Allan'a - tüm o virgülleri düzelttiği ve tüm 'ing' kelimelerimi çıkardığı için teşekkür ederim!

AYRICA LILA DAWES TARAFINDAN

Citrus Pines Serisi:

Gelin ve kara kuru, seksi, kaslı erkeklerle ve onları dize getiren arsız, bağımsız kadınlarla dolu kurgusal küçük kasaba Citrus Pines, TN'yi ziyaret edin...

[Birinci Kitap: Bu Sadece Aşk](#)

[İkinci Kitap: Aşkın Rengi](#)

[Üçüncü Kitap: Tatlı](#)

[Teslimiyet Kitap Dört: Beni](#)

[İyi Sev Beşinci Kitap: Şansını](#)
[dene](#)

YAZAR HAKKINDA

Bu bölümde Lila'nın İngiltere'nin Derbyshire kentinde ailesiyle birlikte yaşayan otuzlu yaşlarında bir kız olduğu anlatılıyordu ama artık öyle değil...

Sonunda bir ev satın almayı başardı - yani şimdi tek başına, kendi kaosunda, canlı tutamadığı çok fazla bitkiyle, yakmayı reddettiği mumlarla yaşıyor ve muhtemelen bir kedi mi yoksa

Beş.

Henry Cavill'e karşı tamamen sağlıklı bir takıntısı var, romantizmle ilgili her şeyi konuşmaya bayılıyor ve düşmanların aşıklara en büyük kinaye olduğuna ve aksini söyleyen herkesle savaşıacağına kesinlikle inanıyor. Eğer katılmıyorsanız;

Sonunda onun haklı olduğu konusunda hemfikir olmadan önce uzun ve hararetli bir tartışma yapmak için DM'lerine girmekten çekinmeyin!

Lila okuyucularla iletişim kurmayı çok seviyor, bu yüzden onunla iletişime geçmekten çekinmeyin ve ilk elden haberler de dahil olmak üzere aylık güncellemeler için haber bültenine kaydolun

kitaplar, eşantyonlar ve ücretsiz hediyeler ve aylık Henry.

Web sitesi: <http://www.liladawesauthor.com> Bülten

Kaydı: <http://www.liladawesauthor.com>

Instagram: <https://www.instagram.com/liladawesromance>

Tiktok: <https://www.facebook.com/lila.dawes.7/>
<https://www.tiktok.com/@liladawesauthor> Facebook: Amazon:

[Lila Dawes Yazar Profili](#)

İçindekiler

<u>DEDİKASYON</u>	
<u>TETİKLEYİCİ</u>	
<u>UYARILAR ÖNSÖZ</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>SEKİZ BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON DÖRT</u>	
<u>BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM OTUZ</u>	
<u>OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM</u>	

SONSÖZ TEŞEKKÜRLER
AYRICA LILA DAWES
YAZAR HAKKINDA

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

